

VÝKLAD BIBLICKÝCH TEXTŮ

SKRYTÁ TAJEMSTVÍ V NICH

Vnitřním hlasem
přijal a sepsal

JAKOB LORBER

TRIGON

1997

© Lorber verlag – Hindenburgstraße 3,
7120 Bietigheim – Bissingen, BRD
© Translation, Jaro Scheidegger – Pipichová
© TRIGON, 1997

ISBN 80 – 85320 – 97 – 5

Předmluva

Za všech časů byli čistí, Bohu oddaní lidé, kteří hlas Boží slyšeli ve svých srdcích. My všichni známe ze Starého Zákona, jak často prorok promlouvá: „Budou-li slova tato v srdci tvém.“ Také v Novém Zákoně je mnohé darem vnitřního zjevení, např. Zjevení sv. Jana. V poapoštolském údobí cenili vysoko vnitřní zjevení církevní otcové jako Hieronymus a Augustin, později mystikové středověku, Bernhard von Clairvaux, Tauler, Suso a Thomas a Kempis a jiní. Jakob Böhme (kolem 1600) a Emanuel Swedenborg (kolem 1700) psali na základě vizí a intuicí, - nelze je označit za proroky ve vlastním smyslu slova, protože vnitřní slovo neměli. Mezi těmi, kdo vnitřní slovo slyšeli, je štrasburský kupec Rulmann Merswin, který kolem roku 1350 napsal „Devatero skal“, severoněmecký superintendant J. W. Petersen kolem roku 1700, autor „Tisíce otevírání Ducha“, a Johannes Tennhardt z Norimberku, který v roce 1712 dokonce vydal „Poučení o vnitřním slově Božím.“

Ale mnohem významnější, než spisy shora jmenovaných tří osvícených služebníků Božích, jsou zjevení, jež nám, dnešním lidem, byla tlumočena štýrským věštcem a prorokem Jakobem Lorberem. Prostřednictvím tohoto prostého člověka bohaté duše dal Bůh v letech

1840---1864 lidstvu všeobsahující, Písmo Svaté doplňující, potvrzující a vysvětlující Nové Zjevení Svě božské vůle, svého věčného tvůrčího plánu, svých cílů s lidmi a svého všeobsahujícího učení lásky.

Jakob Lorber (1800-1864) pocházel z Dolního Štýrska a po dokončení vzdělání jako učitel a všestranný hudebník se usadil ve Štýrském Hradci, kde vyučoval hudbě, příležitostně také koncertoval a komponoval. Srdečné přátelství ho spojovalo s rodinami Anselma Hüttenbrennera (předsedou hudební konservatoře ve Štýrském Hradci) a jeho bratrem Andreasem Hüttenbrennerem (dlouholetým starostou v Hradci); toto přátelství zachránilo Lorbera hlavně v pozdějších letech před krutou hmotnou nouzí. Neboť přes všechny své schopnosti nemohl Lorber najít žádné pevné zaměstnání, až mu prostřednictvím Anselma Hüttenbrennera bylo nabídnuto místo druhého kapelníka opery v Terstu. Rozhodl se toto místo přijmout.

Když se však chystal na cestu, přikázal mu vnitřní hlas, který časně zrána 15. března 1840 při ranní modlitbě slyšel, zřetelně jakoby v srdci: „Vstaň, vezmi pero a piš!“ Hluboce vyděšen se Lorber posadil ke stolu, připravil papír a pero a stejným způsobem přijal začátek „Boží domácnosti“: „Tak promlouvá Pán ke každému, a to je pravdivé a věrné a jisté...“

Jeho nejbližší přátelé, kterým se s touto mimořádně podivnou událostí svěřil, byli v nejvyšší míře udiveni, ba dokonce v první chvíli vážně znepokojeni duševním stavem člověka, kterého si tolik vážili. Často byl jeden či druhý ze zasvěcených, kteří se brzy moudrostí toho, co Lorber zapisoval, přesvědčili o něčem lepším, přítomen jako svědek jeho tajemné písařské činnosti.

Lorber přitom seděl klidně u svého stolku, neměl u sebe žádnou knihu ani nic jiného a psal, zcela do sebe pohroužen, nepřilíš rychle, ale bez jediné přestávky přemýšlení nebo v napsaném opravování, psal tak jako někdo, kterému je jiným diktováno.

Slyšme, co o tom vnitřním hlasu odpověděl 16. května 1858 příteli na jeho dotaz: „Pokud jde o vnitřní slovo, o to, jak je dostávám, mohu říci jen tolik, že přijímám svaté slovo Páně v oblasti srdce jako navýsost jasnou myšlenku, světlou a čistou, jako vyslovené slovo. Nikdo, i mně sebebližší, nemůže žádný hlas slyšet; pro mne však zní tento hlas milosti jasněji, než každý sebehlasitelnější hmotný tón.“

Ještě snadněji diktoval, co vnitřním hlasem přijal. Seděl přitom vedle písíciho, pohlížel klidně před sebe, nikdy se v proudu řeči nezastavil; jestliže bylo jeho diktování neočekávaně na delší dobu přerušeno, mohl, aniž by už napsané pročetl, pokračovat ve správné souvislosti od posledního zapsaného slova.

Tomuto povolání za „písíciho sluhu Božího“ obětoval Jakob Lorber v neotřesitelné věrnosti celý svůj další život až k svému odchodu 23. srpna 1864.

Z rozsáhlého díla Jakoba Lorbera jsou desetisvazkové Velké Evangelium Janovo¹ a Boží domácnost nejobsáhlejší a zřejmě také nejvýznamnější; ale neméně významné jsou pro většinu čtenářů díla, týkající se onoho světa.

¹ V nakl. Trigon vycházejí postupně jednotlivé díly „Velkého Evangelia Janova.“ Z díla Jakoba Lorbera tam vyšlo: „Ježíšova slova k meditaci“, „Tři dny v chrámě“, „Dětství a mládí Ježíšovo“, „Kristův návrat.“ „Dopisy Ježíše a Abgara Ukkamy z Edessy.“

Nejdůležitější z nich jsou „Biskup Martin“ (1 svazek), „Z pekla až k nebi“ (2 svazky) a „Duchovní Slunce“ . (2 svazky).

Jako dodatek k druhému dílu „Duchovní Slunce“ napsal Jakob Lorber vysvětlení mnoha biblických textů, jež zde pod názvem „Výklad biblických textů - Skrytá tajemství v nich“ vydáváme.

Vydavatel

Dobrá rada k užitečnému čtení Starého a Nového Slova

20. prosince 1843 večer.

1) Moje milé děti! Těmito následujícími „dodatečnými vzpomínkami“ vám chci dát velice důležitou a užitečnou radu, bez které vám nemohou být k žádnému užitku duchovní dobré knihy, které byste četli. I kdybyste tisíckrát pročetli Svaté Písmo či toto Nové Slovo, zůstali byste bez této dobré rady nicméně přešlapovat na starém místě.

2) Častějším čtením jste sice pořádně nacpali a přecpali svou paměť; zeptejte se však svého Ducha, co tím získal, a jeho zmatená odpověď bude znít takto:

3) „Jsem sice chaoticky obležen všelijakým stavebním materiálem a leží zde přes sebe hromady trámů a kamenů; ale z celého tohoto stavebního materiálu není ještě postavena ani ubohá chatrč, ve které bych mohl svobodně bydlet. Hromadíte sice neustále stavební materiál - samé vzácné kameny a nejkrásnější cedrové dřevo přede mnou leží v nepřehledných hromadách -, a já nejsem schopen to spořádat. A když jsem se pokusil alespoň tu a tam udělat trochu pořádek, přivážíte už zase kolosální množství nového materiálu, takže ve své činnosti musím nezbytně umdlít a nakonec při pohledu na rozsáhlost materiálu, který je třeba uspořádat, se vyděším a žalostně přemýšlím, kdy konečně bude možno všechn tento materiál uspořádat k přebývání.«

4) Hleděte, to je důkladná odpověď Ducha, jakou každý člověk, který mnoho četl, musí sám v sobě naprosto jasně najít.

5) Jestliže někdo za svého života přečetl několik tisíc knih, jaký chaos musí mít nakonec ve své paměti! A dopadne-li to dobře, dospěje po takové bohaté sčítlosti nakonec s bídou k závěru, že teprve nyní pochopil, že neví nic.

6) Co však je takové doznání? Není to nic jiného, než stejný žalostný nářek Ducha, který tím chce říci, že z tohoto nesmírného množství stavebního materiálu nedokázal vystavět ani nejubožejší chatrč ke svobodnému bydlení.

7) Jsou lidé, kteří Starý i Nový Zákon znají slovo od slova zpaměti; zeptejte se jich však na vnitřní smysl jen jednoho jediného verše, a oni budou vědět zrovna tolik jako ti, kdo zpaměti neznají jediný verš, ba dokonce sotva vědí, že nějaké Svaté Písmo existuje. Co je tedy oněm platný všechn ten nádherný materiál?

8) Duch sídlí pouze v duchovnu: Jestliže mu z tohoto materiálu nemůže být postavena ani ubohá chatrč ve vnitřním duchu pravdy, kde má však sídlit, odkud má vést své rozvažování, a z kterého bodu má začít materiál pořádat?

9) Což není lepší mít méně materiálu, z něhož je však možno vystavět pro Ducha ihned malé, úctyhodné obydlí, aby se mu tak dostalo pevného a svobodného místa, odkud by mohl dělat své nejbližší plány a podle nich použít nově dodaného materiálu?

10) Jak asi by se tvářilo pole, i kdyby mělo nejlepší půdu, kdybyste ve stejnou dobu na něm vyseli tisíce různých semen, promíchaných v největším nepořádku? Semena by správně vzešla; ale jaký užitek by z nich měl rozsévač? Vpravdě by se výnos tohoto pole hodil sotva jako špatné krmivo pro dobytek. Silnější rostliny by udusily ty slabší, plevel by bujel, a pšeničné zrno by se objevilo jen tu a tam, pokřivené a sněživé.

11) Z toho však vyplývá, že všechno, co vám má sloužit k užitku, musí být řádně uspořádáno, jinak pomícháte trní, zelí, bodláčí a řepu, což vám nikdy k užitku nemůže být.

12) V čem však spočívá tento pořádek?

13) Máte-li očištěnou pšenici, zasejete ji do čisté a dobré půdy, a dostane se vám bohaté a dobré sklizně.

14) Kdo má dobré stavební místo i materiál, ať nečeká, až nakupí hromadu zbytečného stavebního materiálu a teprve potom začne stavět svůj dům; neboť tou velkou hromadou stavebního materiálu nakonec zaplní celé stavební místo.

15) A když potom přijde stavitel a zeptá se ho: „Příteli, na kterém místě chceš dům postavit?“, co mu potom odpoví? Jistě nic jiného, než: „Tam, příteli, kde leží ta velká hromada stavebního materiálu!“

16) A stavitel mu řekne: „Proč jsi dal ten materiál nakupit na stavebním místě dříve, než jsme udělali plán a vykopali základy? Chceš-li mít dům na tomto místě, musíš nejprve všechn

ten materiál odsunout stranou a místo zcela uvolnit. Potom teprve přijdu, místo vyměřím, navrhnu plán, podle něhož dám vykopat základy, a teprve nakonec prozkoumám materiál, zda se vůbec ke stavbě tvého domu hodí."

17) Hleděte, z tohoto podobenství můžete už dost jasně pochopit, jak málo je někomu k užítku velká sčtetlost, jestliže s ní nepostupuje ve správném pořádku.

18) V čem všem spočívá tento správný pořádek? Tento správný pořádek spočívá docela prostě v tom, že každý začne hned pořádat v obytnou budovu každý nový náklad nebo dodávku a nesáhne na nový základ, dokud ten první nezpracoval. Jen tak bude jeho stavba rychle postupovat vpřed a bude mít kolem sebe vždy dost volného prostoru, kde může v dobrém pořádku nakupit dostatečný nový stavební materiál.

19) Řečeno jasně a zcela srozumitelně je tento pořádek v tom, že každý se po přečteném stane ihned činorodý zařídí podle toho svůj život, - jen tak mu přečtené bude k užítku, jinak však ke škodě; neboť nikdo nechť není pouhým posluchačem Slova, nýbrž jeho uskutečňovatelem!

20) Příště ze vzpomínek více!

2.

Námítka a její vyvrácení

21. prosince 1843 večer.

1) Někdo tu však řekne: „Je docela správné, že člověk může pouze činorodým čtením klidit jeho plody; ale když je někomu dáno tolik materiálu, může jej přece kvůli činnosti dát stranou a číst jen tolik, kolik člověk z přesvědčení jen při činnosti může upotřebit.

2) Pomysleme jen na obrovské množství, které je ve Svatém Písmu Starého i Nového Zákona, kromě toho na pře veliké množství vpravdě duchovně-vysvětlujících knih! Kdyby to všechno člověk četl pouze podle stupně činnosti, nevypořádal by se za celý život, než v krajním případě jen s několika kapitolami."

3) Já však pravím: „Pohlížíme-li na věc z tohoto hlediska, pak má ten, kdo namítá, pochopitelně pravdu; neboť jestliže by někdo nechtěl číst víc, než o čem by byl zevrubně přesvědčen, že by to uskutečnil, pak pochopitelně by bylo i několik kapitol příliš! Ale posuzováno z jiného hlediska, nebude dodaného materiálu nikdy příliš, a čtenář může všechno přečtené okamžitě přeměnit ve skutečnost.

4) Bylo by totiž možno říci také toto: Jestliže nějakému rolníkovi patří velký kus dobře vyhnojeného pole, které mu dává stonásobnou sklizeň, proč neoseje celé pole? Desátá jeho část vynáší tolik, že má rolník, kolik má pro svou potřebu zapotřebí.

5) Já se však ptám: Jestliže tento rolník oseje celé pole dobrým zrním a pole mu dá stonásobnou sklizeň, z níž stačí desetina k jeho výživě, bude mu potom těch devět desetin ke škodě? Jistě ne! Neboť polovinu z přebytku může rozdat potřebným, kteří mu za to budou vděční, a druhou polovinu přebytku může donést na trh. A protože to je dobré obilí, najde se mnoho kupců, kteří mu je odeberou za výhodných cen, a on potom může s vydělanými penězi vylepšit svou domácnost a stane se tak váženým a bohatým rolníkem.

6) Nuže hleděte, z tohoto příkladu jasně vyplývá, že člověk, který má dobré pole a také mnoho dobrého zrna, neměl by být spořivý při setí. Neboť ten, kdo bohatě zasévá, také bohatě sklídí; ten však, kdo šetrně zasévá, také šetrně sklídí! A čeho je k tomu zapotřebí? Jestliže je půda na poli dobře propracována, můžete na něm zasít tolik dobrého zrna, kolik chcete, a ani jediné zrnko nezajde v té dobré zemi, nýbrž každé vystřelí svůj bohatý klas.

7) Stejně tak tomu je s čtením, jehož prostřednictvím se duchovně rozsévá Slovo.

8) Ke zpracování duchovní půdy nepotřebuje člověk nic víc, než ony dva zákony lásky; jimi propracuje velmi snadno své duchovní pole. Je-li zpracováno, může na něm každý zasít, tolik může a chce; nebo může také číst ze všeho dobrého všechno, co si mohl opatřit a co mu vyhovuje - celé Svaté Písmo se všemi příslušnými výklady, a nepřijme z toho všeho pro sebe nic, co by mu bohatá sklizeň nemohla odevzdat.

9) Neboť rozdíl mezi neplodným a plodným čtením je v tomto:

10) Jestliže například by se někdo chtěl jen pouhým čtením zpracovat a probudit, podobá se taková snaha úsilí toho, kdo by chtěl rozsévat semeno na neobdělaném poli, jež nebylo ani pohojeno ani zoráno. Což by co nejdříve nepřiletěli ptáci z povětří a zakrátko je z větší části

nevyklobali? A což by se neudusila malá část, jež padla pod plevel pole tak, že by nakonec v době sklizně nebylo nikde k vidění jediné zrnko v klasu?

11) Protože však rozsévač či čtenář nevidí žádnou žeň svého úsilí, nestane se rozmrzelý a neprokleje konečně pole a všechno zaseté zrno, z něhož nebyla žádná úroda?

12) Řečeno jasně: Takoví lidé se potom stanou nevěřící, odpadnou od celé dobré věci a považují ji nakonec za pouhý podvod.

13) Ale zcela jinak tomu je, jestliže někdo předtím z pravé lásky ke Mně a k bližnímu oživil svého Ducha, či spíše ze Mně přímo osvobodil, a tím právě své pole náležitě pohnojil a zoral; ten potom nečte Písmo Mé milosti a smilování, aby ho zpracovaly v dobré pole, nýbrž je čte proto, aby Mne, který jsem v něm probudil jeho Ducha jeho láskou ke Mně, mohl vidět stále víc tváří v tvář, a tím také možná růst stále více v lásce ke Mně, a proto i k bližnímu.

14) Nepřijme v takovém případě ode Mne každé slovo jako živé a věčně pravdivé, jestliže už předtím byl živý sám v sobě? Jestliže však předtím sám v sobě živý nebyl, nebude i nejživější slovo v něm zabito?

15) Vhodte zlaté mince do páchnoucí louže a hrubá sirnatá sůl kaluže ony zlaté mince rozpustí a změní rovněž ve špinavé bahno. Vhodte však naopak méně ušlechtilé kovy do pravé zlaté tinktury a stanou se nakonec rovny ušlechtilému zlatu.

16) Hleďte, a tak tomu právě je také v tomto případě! Čtením Mého Slova, stejně jako jeho nasloucháním, může se člověku pro něho samého i pro jeho bratry dostat nezměrného zisku, jestliže se předtím proměnil ve zlatou tinkturu tím, že dbal oněch dvou zákonů. Jestliže však je ještě kaluží, nepromění ji (totiž tu kaluž) ve zlatou tinkturu ani přemnoho vhozených zlatých mincí.

17) Je také psáno: „Nebo kdož má, dáno bude jemu, a rozhojnit se; ale kdož nemá, i to, což má, bude od něho odňato!“²

Pod „míti“ se zde rozumí: býti majetníkem dobrého, pohnojeného a zoraného pole nebo sám v sobě býti dokonalou nádobou, plnou pravé, nefalšované zlaté tinktury, která jest svobodným, živoucím Duchem. Pod „nemíti“ se však rozumí: rozhodit semeno na neobdělané pole, pročež rozsévač nejen že nemůže očekávat sklizeň, nýbrž že také ztratí semeno, které byl zasel; nebo to také znamená: být sám v sobě hrubou kaluží, obsahující sirnatou sůl, kterou nikdy nelze proměnit ve zlatou tinkturu, ani vhozením zlata, nýbrž vhozené zlato se nadto ztratí.

18) Domnívám se, že by to mohlo být jasné! Ten, kdo ve světle této pochodně ještě stále nevidí pravdu, může být jen stěží osvobozen od svého zákalu očí. Protože však, jak už bylo řečeno, nemá slepý člověk světla nikdy příliš, chci při daru tohoto Slunce ještě před koncem stáhnout světlo všech Centrálních Sluncí do jediného bodu, aby bylo možno v takovém nejostřejším světle rozpoznat, kdo je opravdu naprosto slepý! - Příště proto takových dodatečných vzpomínek více!

3.

Podobenství o moudrém a nemoudrém staviteli a jeho význam.(MATOUŠ 7, 24-27)

22. prosince 1843 večer.

1) V Novém Zákoně čtete podobenství následujícího obsahu o moudrém a zase nemoudrém staviteli: Jeden postavil svůj dům na skále a ten druhý na kyprém písku. Přišlo povětří a přeháňka. Dům se skále vydržel všechno; ale dům na písku byl od základu poničen.

2) Ten, kdo toto podobenství pozoruje z dálky, musí na místě jediným pohledem spatřit dvě Centrální Slunce.

3) Komu se podobá onen moudrý stavitel? - Zajisté tomu, který se předtím zpevnil dokonale dvěma známými zákony. A když potom přijde vichřice a mocné deště, nemohou mu nic udělat, nýbrž dokonce jeho dům na skále upevní; neboť větry důkladně zdivo domu vysuší a učiní je žiznivými po zavlažení. Když potom přijde déšť, vsákne se do suchých zdí domu, rozpustí tu a

² Matouš 13, 12.– Všechny biblické texty jsou podle posledního vydání kralického z roku 1613. Vydala Ekumenická rada církví v ČSR v roce 1984.

tam ve spárech částečky, ty se stanou lepkavé, a když se tato scéna častěji opakuje, propojí zdivo stále pevněji a pevněji.

4) S přirozenými příklady této pravdy se můžete setkat na každé zřícenině hradu, který vzdoruje často po staletí; a kdyby měl být zbourán, je snadnější strhnout čerstvé zdivo, než to staré. Je to důsledek deště, který svou silou rozpouští promění části kamenů ve vápenitě-lepkavou hmotu a spojí tak během času zdivo v jediný celek.

5) A hleďte, stejně tomu je s člověkem, probuzeným zákony lásky! On je budova na skále. Větry, který přicházejí a na budovu narážejí a také ji vysušují a dělají žíznivou, jsou ušlechtilé touhy poznávat stále více a více původce všech věcí, aby mohl člověk v tomto poznání k Němu v lásce vyrůstat. Následující přeháňky jsou díla, kterých se žíznivému dostává ke čtení. Dychtivě je do sebe nasává a pozorně pozoruje, jak se jejich vlivem plní postupně dosud prázdné, nespojené spáry a zdivo se zpevňuje. A čím více přeháňek dopadá na tuto budovu, tím pevnější se po každém dešti stává.

6) Ale jak jiný vliv mají větry a přeháňky na budovu, postavenou v nížině na kyprém písku! Když přijdou větry a narážejí na volně stojící budovu a otřásají jí, a přijdou potom vody, vyvolané přeháňkami, je s tou budovou konec. Neboť větry rozruší většinou už popraskané zdivo, jehož trhliny a praskliny zavinil špatný základ; a přijdou-li potom vody, strhnou snadno celou budovu a odplaví ji do nějakého blízkého proudu zkázy.

7) Domnívám se, že by to mohlo být jasné jako Centrální Slunce! Neboť člověk, který nemá o duchovní přípravě ani zdání, se musí zcela jistě zhroutit, jestliže dopustí, aby nad ním vály duchovní větry a dopadaly na něho duchovní přeháňky *proto*, aby z něho vytvořily pevnou budovu nebo pevného duchovně-moudrého člověka.

8) Dejte buď celému nebo z poloviny člověku světa Bibli do rukou a řekněte mu: „Příteli! Čti v té knize pilně a nalezněš, co hledáš: skrytý poklad, na který se stále vyptáváš, skládající se ze zlata, stříbra a drahokamů, což jest dokonalý život tvé duše“, - a přítel si hned po té radě opatří nějakou Bibli a bude v ní číst s velkou pozorností.

9) Ale čím horlivěji a pozorněji bude toto dílo číst, bude tím více narážet na vnější rozpory a brzy svému příteli řekne: „Příteli, přečetl jsem už nejméně šestkrát či sedmkrát knihu, kterou jsi mi poradil; ale čím častěji a pozorněji ji pročítám, tím častěji narážím na rozpory a nesmysl. Co jen si počít s tím vším barevným zmatkem, s tím tajemným proctvím, jež spolu, jak se zdá, souvisí asi tak jako Chimborasso v Americe a Himaláje v Asii?“

10) Že tyto dvě hory stojí na jedné a téže zemi, je jasné; stejně tak jsou podobná proroctví v jedné a téže knize, to je také jasné. Ale jak taková prorocká místa podle smyslu spolu souvisejí, nebo jak eventuálně Chimborasso souvisí prostřednictvím středu země s pohořím Himaláje v Asii, podaří se sotva vysvětlit pozemskému přírodovědci, pokud se ještě obává ohně a pro svou umírněnou žízeň bude považovat velké vodstvo moří za příliš mocný aparát k hašení.

11) Mohu ti povědět, můj milý příteli a bratře, že když jsem tuto knihu pročítal poprvé, napadlo mně docela vážně, že by mohla mít jakýsi skrytý, moudrý smysl; ale čím častěji a s kritickou pozorností jsem ji četl znovu, tím více jsem dospěl k přesvědčení, že celá tato kniha není nic jiného, než přebohatá klenotnice nejkřiklavějšího nesmyslu. Neboť kromě několika použitelných, starých výroků moudrosti zatlačuje jeden nesmysl nesmysl jiný, a nemluvě o několika málo výrocích, jež ostatně také nejsou čisté zlato, hodí se tato kniha k tomu, aby pro svou mystickou formu poskytla ještě po celé století obživu lidské hlouposti.

12) Z tohoto rozumování můžete dostatečně pochopit, jaký účinek měly větry a přeháňky z Bible na naši světskou budovu na písku. Je-li však člověk takovou budovou na písku už tolik pobořen, ať jen zkusí dát ho dohromady, kdo chce; Já a Moji andělé považujeme takovou práci za jednu z nejobtížnějších, a je snadnější seskupit deset tisíc lidí ze všech koutů světa k velké hostině života, než jediného takového člověka, který po přečtení Bible dospěl k takovému závěru.

13) Stejně tak, jak tomu je s čtením Bible, je tomu se čtením všech vnitřních, duchovních spisů, které ji vykládají. Neboť potom přece každý položí otázku: „Jestliže je toto jejím smyslem, proč není tak napsána?“

14) A vysvětlíte-li jim důvod její vnější formy sebejasněji, vysměje se vám jen do tváře a řekne: „Po činu se snadno prorokuje! Neboť každý nesmysl je možno otáčet a obracet jako těsto, a člověk z něho může zformovat, co jen chce; neboť chaos je základem všech věcí, - z něho se dá během času zformovat všechno. Ale proč nevyslovit proroctví tak, jak se skutečně děje?“

Důvod je tento: protože se předem nedá vědět; proto se vysloví mystický nesmysl, ze kterého je potom možno zformovat každý čin, který v budoucnosti nastane."

15) To je potom také konečný úsudek, jaký nemůže vyvrátit ani žádná moc Centrálního Slunce svým světlem. - Domnívám se, že i toto je jasné; ale nicméně spojíme ještě více Centrálních Sluncí dohromady. Příště tedy opět o jedno Centrální Slunce více!

4.

„Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze Mne." (JAN 14, 6)

27. prosince 1843 večer.

1) Bude to těžké, zavolat sem ještě jedno Centrální Slunce? Ó ne, ani v nejmenším! Neboť my můžeme každý následující text z Knihy Nového Zákona předložit, a nové Centrální Slunce je před vámi se stejným prasevětlem a jeho stejnou silou i účinností. Například: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze Mne."

2) Pohledte, tady máme hned Centrální Slunce! Ten, kdo může jeho světlo vidět v sobě, jistě v jeho záři pochopí, že se absolutním čtením dokáže k získání věčného života tolik, co nic.

3) Otec je věčnou láskou ve Mně, stejně jako Já v celé Svě božské bytosti jsem v ní dokonale už od věčnosti. Neboť Já a Otec jsme jedno, neboť stejně jako láska v její moudrosti sídlí živoucí věčně, sídlí též moudrost v lásce, ze které vzešla, věčně.

4) Otec či Láska je základem života všeho živoucího; ten, kdo se nenavrátil k této živé prastudnici všeho života, zůstane mrtev a nemůže nikde jinde k životu dospět.

5) Kde však jsou dveře k Otci? A kdo jest těmito dveřmi? Jsou to ty četné knihy a spisy, které někdo čte, nebo to jsem Já?

6) Ano, mnohý bude raději hned souhlasit a řekne: „Ba věru, když člověk důkladně prozkoumá Kristovo učení, může být sotva jiného mínění, než toho, že je možno dosáhnout věčného života pro Ducha i duši pouze následováním tohoto učení. A z toho hlediska je docela správné, co Kristus o Sobě vypověděl, že totiž pouze On Sám je cestou, pravdou a současně i životem!"

7) Já však vám věru pravím: „Jsou tisíce tisíců, kteří takové vyznání učiní, a to z vlastního přesvědčení; a přesto říkám: Jsou mrtví a nenalezli ani cestu, ani pravdu, ani dveře, ani život."

8) Někdo tu řekne: „To zní hrubě a bezohledně! Jak jen je možno slyšet něco takového od nejvyšší lásky Boží? Co může člověk učinit více, než pílí svého studia dospět k dokonalému vyznání velké pravdy a Božství velkého učitele? Co vyššího asi může člověk učinit, než když se snaží evidentně poznat pravdivou, nejvyšší, svatou vážnost božího slova, a prostřednictvím své píle ji také skutečně pozná?"

9) Já však pravím: „Na jedné straně je to sice pravda, -- je rozhodně lepší něco takového dělat, než všechno zavrhnout a oddávat se potom pýše světa; ale v Písmu se rovněž praví: „V oné době budou mnozí Mně oslovovat: Pane, Pane!", a je také psáno, že jim Já odpovím: „Odstupte ode Mne; neboť Já jsem vás ještě nepoznal!"

10) To je základ onoho, vám jistě známého místa v Novém Zákoně. Slova „Pane, Pane" vyjadřují, že je Kristus uznáván jako cesta, pravda a život. Ale co je platné takové uznání, když tou cestou nikdo nechce putovat, ani že nechce účinně uchopit pravdu, aby jejím prostřednictvím dospěl k životu?

11) Rozhodně nejsem hercem, abych se mohl spokojit pouze prázdným potleskem, nýbrž je Moje věc plna věčné vážnosti, a vyžadují proto také vážnou činnost a nikoliv pouze prázdný potlesk!

12) Jak asi by se tvářil bohatý ženich, kdyby mu různé nevěsty prokazovaly pocty a chválily ho; kdyby však chtěl tu či onu uchopit, utekla by mu a navíc by ho ještě ve svém srdci haněla pro takovou smělost?

13) Řekněte, zda by ženich chtěl mít některou z takových pošetilých nevěst za ženu? Věřu by odešel, poohlédl by se po nějaké nevěstce a řekl jí: „Já vím, že jsi nevěstka; ale říkám ti: Zanech svého řemesla a já si tě vezmu za ženu!"

14) A nevěstka toho zanechá, vedena pravou, nově probuzenou láskou, a stane se ženichovou milovanou ženou - a bude se podobat Magdaleně, která předtím byla ze všech žen v

Izraeli tou poslední; když ji však zavolaal pravý ženich, stala se první mezi všemi ženami a slavila s ženichem Jeho velké Zmrtvýchvstání k životu věčnému!

15) Čtení knih nebylo věru její věcí; když však poznala onoho pravého, odvrátila se od světa a pojala silnou, nezničitelnou lásku k Tomu, kterého uznala jako onoho pravého, a *obětovala Mu ze své velké lásky všechno, co na tomto světě měla.*

16) Hledte, pro takovou nevěstu jsem byl její skutečnou živoucí činností cestou, pravdou a životem!

17) V oné době však byli mnozí, kteří Mne také tak znávali, ale o činnosti nechtěli nic slyšet; proto platí pro ně text: „První budou poslední a poslední budou první!“

18) Což je to tak těžké, milovat Toho, který jest Věčná Láska Sama, a je to těžké, milovat vlastního bratra? Ó, věru ne! Nic není lehčí, než to, - vyjměte jen *svět, tento starý mor Ducha, ze svého nitra, a poznáte, jak sladké a lehké to je, milovat věčnou Lásku a milovat bratra!*

19) Ale je pochopitelně těžké milovat věčnou Lásku a Bratra, jestliže je srdce plné světa, plné světové vypočítavosti, plné peněz, plné spekulací a plné ďábelské matematiky, která dovede na vlas vypočítat, kolik procent musí ročně dát groš prostřednictvím lichváře.

21) Ano, tam, kde je srdce plno tohoto umění, nepomůže věru mnoho „Pane, Pane“, a cesta, pravda i život dopadnou tak bledě a trnitě, že bude vskutku těžké to všechno překonat.

22) Co tu pomůže čtení tisíců knih, i když v nich je pravda? Probudí k životu někoho, jehož jedinou starostí po celý den je plnit své srdce vším neřádem světa?

23) Řekněte, bude někdo moci plodit děti se sochou? Nebo bude snad moci vzklíčit zrnko obilí, i když umělecky vymalované, zasejete-li je do země? Jistě ani jedno ani druhé! *Živoucí může pouze se živoucím plodit opět živoucí; stejně tak může jen živoucí slovo přinášet plody v živoucím srdci.*

24) Pro duchovně mrtvého však není živoucí slovo ničím jiným, než vymalovaným semenem, a může nesčetná taková zrnka do sebe zasévat, nikdy však nevytvoří plod; protože slovo neožíví, nestane se slovo v něm živoucím.

25) Ten však, kdo slyší jen málo a podle toho činí, je tvůrcem Slova a vpravdě hledá Boží říši, a všechno ostatní mu bude přidáno. Domnívám se, že také toto je jasné; příště více v Centrálních Sluncí!

5.

„Žízním!“ – Dokonáno jest!“

(JAN 19, 28 a 30)

28. prosince 1843 večer.

1) Abyste však nakonec nemohli říkat, že není každý text úplné Centrální Slunce, nýbrž pouze ten text, který jsem Já Sám stanovil, zvolte si jej tedy sami, jak jen chcete, a uvidíme potom, zda před očima Ducha nezasvítí co nejjasněji ze stejného důvodu jako stejné Centrální Slunce. Učiňte to tedy!

2) Zvolili jste dva malé texty: „Žízním!“ a „Dokonáno jest!“.

3) Nežli však přejdeme k úplnému vyjasnění, musím vás ujistit, že jsem vám volbu těchto textů ponechal úplně svobodně; neboť jinak byste mohli nakonec říci, že jsem vám vnukl právě to, co mohu potřebovat. - A nyní teprve přejdeme k hlavní věci!

4) „Žízním!“ Po čem? Po lásce, jakou svět nemá, proto Mi dal k utišení Mé žízně pouze ocet a žluč místo oživující vody a dává Mi to až dosud stále.

5) „Žízním!“ Po čem? Po životě, který jsem Já Sám zpočátku od věčnosti, a kterým jsem v tak bohaté míře od prapočátku plýtvat na věčně nesčetné bytosti!

6) Po tomto životě tedy žízním! Nekonečně mnohokrát přešel tento život ve smrt. Přišel jsem, abych jej smrti vyrval. Proto jsem velice žízněl v okamžiku velkého vysvobození po tomto promarněném životě; ale smrt nabyla tak velice převahy, že jej věčně živoucí krev lásky nemohla probudit!

7) Když jsem žádal pít život, nedali Mi přesto život, nýbrž mi dali pít smrt! Ocet a žluč byly tím nápojem; ocet je symbolem stahování a ztvrdnutí, žluč je symbolem nenávisti, hněvu a zloby.

8) Tento obraz je znázorněn jasně a zřetelně a uvidíme z následujícího, jak se bude hodit k naší věci.

9) Hleděte, volám tak k celému světu, stejně jako k vám, stále: „Žízním!“, což je však jedno a totéž jako: „Milujte Mne, dejte Mi pít svou lásku! Milujte Boha nade všechno a svého bližního jako sebe! To je ona voda života, po které ve vás žízním.“

10) Otázka: Podáváte Mně tuto vodu? Nebo Mi podáváte spíše ocet a žluč?

11) To málo, co od vás vyžadují, není nic než láska a jí následující čin. Jestliže však místo pravdivého, živoucího činu lásky jen čtete a neděláte přitom nic, než to, co tolik hoví vaší světskosti, - otázka: Není to snad ocet a žluč, co Mi podáváte místo živoucí vody? Ano, Já vám pravím: Čím víc toho přečtete, neučiníte však nic, než co vás podle vašich smyslů světsky těší, tím kyselejší bude ocet a tím trpčí žluč.

12) Potom je pochopitelně vysloveno: „Dokonáno jest!“ Ale co? Můj vlastní boj za vás; neboť více učinit nemohu jako váš tvůrce, Bůh a Pán a jako věčný život, než Sám vzít vaši smrt na Sebe!

13) To však, že Já nemohu být usmrcen v Mém věčném Duchu, nepotřebuje žádného dalšího výkladu. Pouze boj za váš život mohu vést k nekonečně vysokému stupni. Ale protože vy sami jste koneční, musí mít tento boj nějaký, co možná nejvyšší cíl. Je-li tohoto cíle dosaženo, je boj dokončen, viděno z Mé strany, - nicméně však také pro vás, kteří jste Mi, nositeli boje za váš život, podali ze samé vděčnosti místo živoucí vody pouze ocet se žlučí.

14) Je pochopitelně dokonáno; ale ne pro vás, nýbrž bohužel jen pro Mne Samého, nebo: Učinil jsem pro vás všechno, co bylo v božské moci; *proto jsem Své dílo pro vás dokonal*. Ale snažíte se také vy, aby toto dílo bylo dokonáno ve vás?

15) Ó ano, - čtete pilně, píšete také pilně, také rádi o Mně rozmlouváte; ale řeknu-li: „Věnujte Mi místo svých světských myšlenek a místo tak častých světských radovánek jen jedinou hodinu denně; posvěťte ji tím, že se v ní ve svých srdcích budete zabývat jen Mnou!“, - ó, tu naleznete sto výmluv a sto světských myšlenek bude vířit kolem jediné, slabé myšlenky duchovní!

16) Přijdete s nejrůznějšími světskými záležitostmi; a i kdyby se někdo pro takovou hodinu rozhodl, jistě by se na ni příliš netěšil, nýbrž by měl před ní malý, nepříjemný ostych a počítal by přitom pilně minuty na ciferníku hodin a nezřídka by čekal netrpělivě na konec Mně zasvěcené hodinky.

17) A kdyby do toho vstoupila nějaká bezvýznamná světská záležitost, hodinka by se buď docela zrušila, nebo by se přesunula do takové denní doby, kdy se většinou už nad smrtelníkem rozprostírá blahodárny spánek, a kdy, zvláště pokud jde o ženské pohlaví, už nelze očekávat žádné příjemné návštěvy ani se nelze vypravit na nervy posilující procházky.

18) Hleděte, to všechno je ocet a žluč! A není tím všechno ve vás dokonáno, jestliže pro Svou nekonečnou lásku činíte všechno myslitelné, abych vás zavedl na pravou cestu života; neboť pro dokonání ve vás je třeba, aby každý zapřel sám sebe a z pravé lásky ke Mně vzal na sebe svůj kříž a Mně věrně následoval.

19) Kdo však to činí? Ženské pohlaví vpravdě může, jde-li to dobře, po celý den píchat a sešívát a může se parádit a nezřídka se nad míru těšit na nějakou návštěvu; ale kdybych k tomu řekl: „Zůstaňte doma ve svých komůrkách a ve svých srdcích myslte na Mne!“, zesmutněly by ty ženy, zaškaredily by své tváře a řekly: „Vždyť my na světě přece nic dobrého nemáme!“

20) Otázka: Což to není ocet a žluč, jak se patří? Nebo snad nepovažují tito ženští lidé každou bezvýznamnou světskou zábavu za vyšší, než Mne? Dokonali snad takoví lidé v době také to, co jsem Já pro ně ve velkém boji dokonal?

21) Dejte jim příjemné knížičky se všelijakými historkami, které by pro Mne za Mne měly mít ke Mně nějaký vztah; budou je číst s potěšením, zvláště, když tam bude občas něco o romantické svatbě nebo podivuhodné pohádce. Dejte jim však nějakou jen trochu vážněji sepsanou knížku; tu budou číst s právě takovou chutí, s jakou žere pes, zvyklý na dobré žrádlo, podanou kůrku chleba, kterou nanejvýše očuchá, ale brzy nato se svěšeným ocasem a visícíma ušima opustí.

22) Protože však čin je vždy přece jen něco vážnějšího, než pouhé čtení i nejvážnější knihy, je docela jasné, s jakými potížemi bude muset bojovat čin.

23) Jsou mnozí, kdo rádi poslouchají dobrou hudbu, hranou umělci; ale jak málo je těch, kdo se sebezapřením přimějí k tomu, aby se namáhavým studiem sami umělci stali.

24) Snadné je poslouchat, ani číst není těžké a stejně tak lehké je přihlížet; ale sám učinit, to pro nikoho velký půvab nemá. Co však je platné člověku vědění a podle něho nečinění?

25) Hledte, to všechno je ocet a žluč a nevede k dokonání! Ve Mně ovšem ano, - protože každému všechno myslitelné k tomu přidávám; nikoliv však v člověku, který toho tak a k tomu nechce použít, jak a proč jsem mu to dal..

26) Nebuďte proto marnými posluchači, nýbrž číňte podle slova! Neboť jen tak utišíte Mou žízeň živoucí vodou lásky, jinak však Mi podáváte vždy jen ocet a žluč.

27) Domnívám se, že i toto je jasné; ale příště ještě více Centrálních Sluncí!

6.

„A uzřevše ho, klaněli se mu. Ale někteří pochybovali.“ (MATOUŠ 28, 17)

29. prosince 1843 večer.

1. Také zde máte svobodnou vůli textu; volte tedy a uvidíme, zda se jako Centrální Slunce pro tuto naši věc, o kterou jde, hodí.

2) „A uzřevše ho, klaněli se mu. Ale někteří pochybovali.“

3) Vy jste tento text určili a uhodili jste opět hřebík na hlavičku. Vpravdě se tento text Centrálnímu Slunci hodí!

4) „A uzřevše ho, klaněli se mu.“ Koho to viděli, a jak ho viděli, a jak se mu klaněli?

5) Viděli Mne, Pána. Jak Mne viděli? Vlastníma očima. A jak se Mi klaněli? Vzývali Mne ústy. Proč Mne vzývali? Protože prostřednictvím zázraku věděli, kdo jsem; věděli totiž, že jsem Pán. Odkud to věděli? Věděli to prostřednictvím Mého učení i Mých činů a zázrakem Mého zmrtnýchvstání.

6) Nyní se podíváme, zda vy nečiníte totéž!

7) Vy Mne sice nevidíte vlastníma očima, *ale tím více Mne vidíte svýma ušima a očima duše*, které tu představují vaše správné porozumění. Neboť vidění očima je nespolehlivé, protože obrazy, jež se v nich zračí, jsou velmi pomíjející a nemají žádného trvání. Staré přísloví je správné: „Sejde z očí, sejde z mysli!“

8) Co však vnímáte ušima, má už trvalejší hodnotu; neboť každé přijaté slovo můžete vždy opakovat tak věrně, jak jste je přijali. Ale zkuste to s nějakým viděným objektem. Ani zručnému sochaři či malíři se snadno nepodaří zobrazit viděný objekt tak přesně, jak jej viděli.

9) Ale objekty, obrazy i pojmy, jež přijalo ucho, zůstanou lpět, a to naprosto věrně; a důsledkem této věrnosti můžete mluvit, a to v různých jazycích, a můžete přesně opakovat, co jste jednou četli, slyšeli, ba dokonce i viděli, a to také po delší době, aniž by byl dojem i v nejmenším zkreslen, - zatímco v důsledku svého zraku nejste schopni ani přesně nakreslit před vámi ležící obraz, na který se díváte.

10) Z toho přece docela jasně vyplývá, že vidění uchem stojí nesrovnatelněji výše, než vidění okem. Stojí tedy také mnohem výše slyšet srozumitelně tón slova, než pohlížet na vnější formu obrazu.

11) Slepý může být docela dobře moudrým, - ale pro němého by to snadné nebylo; neboť němota je většinou důsledkem hluchoty. A přece mají němí většinou mnohem ostřejší oko, než ti, kdo slyší, a nejsou proto němí.

12) Z toho zase vyplývá, že vidění uchem stojí mnohem výše, než vidění okem. Vidění okem může člověka nadchnout a překvapit, zvláště pokud jde o objekty velké vzácnosti; ale učení přijímá pouze ucho.

13) Z toho zase vyplývá, že je lepší slyšet, než vidět. Neboť to, co vchází uchem, osvětluje a pořádá rozum; co však přichází zrakem, nezřídka člověka mocně zmate.

14) Kdyby například ženské pohlaví se doslechlo jen zdaleka o nějakém módním oblečení, ale nic by z něho nevidělo, zůstala by jeho mysl spořádaná, a žena by si tak snadno nedala na tělo navěsit novou, pošetilou módu; jestliže však uvidí obrázky, zmatou ony její dobrý, prostý vkus a učiní brzy z ženy domýšlivou, pošetilou parádnici, jaká se mi protíví více, než deset tisíc blázinců.

15) Z toho opět vyplývá, jak je v každém ohledu slyšení lepší, nežli vidění.

16) *Takto však Mne také vidíte denně, a to uchem vlastního těla, jestliže čtete Moje Slovo, a to uchem vaší duše, která je vašim lepším porozuměním; a protože Mne tak vidíte, jak také u vás vstávám z mrtvých, poznáváte Mne dobře a klaníte se Mi také, a to svým pochopením a poté též svými ústy.*

17) Nyní se však ptám: Bylo to pro ty, kdo Mne po mém zmrtvýchvstání viděli a klaněli se Mi, též dost, aby se jim tím dostalo života věčného?

18) Tři otázky, kterými jsem se obrátil na Petra, zda Mne miluje, ukazují více, než dostatečně, že pouhé vidění a klanění přece jen nestačí k tomu, zaujmout místo v Mé říši a žít v ní věčně, - stejně jako nestačí říkat pouze: „Pane, Pane!”

19) Stejně tak však vidíte také vy Mne, čtete-li Moje Slovo, a vzýváte Mne porozuměním a pozorností, s jakými Moje Slovo čtete. Můžete tedy také vy říci: „Vidíme Tě a klaníme se Ti!”

20) Já však přicházím znovu a ptám se vás Petru nejen třikrát, nýbrž mnohokrát: „Milujete Mne?” – Tu praví ústa: „Ano!” - Když však pohlédnu důkladně do vašich srdcí, nevidím je často jinak, než jako zasmušilý podzimní den, zahalený často do všelijaké špinavé mlhy světa, a pro všechnu tu mlhu nevidím, zda ono Ano je doopravdy psáno v hlubinách vašich srdcí planoucím písmem. Je možné, že je v něm psáno; ale proč tolik mlhy, jež často tak velice srdce zatemní, že v něm tento živoucí nápis lásky ke Mně nelze spatřit?!

21) Pryč tedy s tou mlhou! Pryč s pouhým nazíráním a vzýváním, aby byl tento nápis, který jest dílem činnosti podle Slova, naprosto živě viditelný - a Já Sám nakonec se stal v důsledku stále jasněji planoucího světla tímto posvátným živoucím nápisem ve vašich srdcích!

22) Co proto pomůže mnoho čtení a chápání, nedojde-li k činu? Co pomůže vidění a vzývání, avšak současně se neustále dávat ptát: „Petře, miluješ Mne?”

23) Magdalena Mne viděla také; ale neptal jsem se jí: „Magdaleno, miluješ Mne?” Pro samou lásku jsem ji musel zdržovat; příliš mocně vzplanula její láska ke Mně hned při prvním pohledu. „Nedotýkej se Mne!”, musel jsem jí říci, neboť její srdce při prvním pohledu vzplanulo nejjasnějšími plameny.

24) Ale Tomášovi jsem musel říci: „Polož své ruce na Moje rány!”, a Petra jsem se musel otázat, zda Mne miluje. Tu by ono „Nedotýkej se Mne!” nebylo na místě; neboť ani v Petrovi, tím méně v Tomášovi Mi nebušilo vstříc srdce Magdaleny.

25) Nemusím tedy ani vám říkat: „Nedotýkejte se Mne!”, nýbrž vám říkám ještě více, než Tomášovi: „Vložte současně na Moje rány nejen své ruce, nýbrž také oči, uši, ruce i nohy do celé Mé tvorby, do všech Mých nebí a do všech Mých odhalených zázraků věčného života, a uvěřte potom, že to jsem Já, kdo vám to dávám!”

26) Vidím však ještě stále Petra na břehu moře ve vás, který se stále dával ptát: „Petře, miluješ Mne?” Neboť Petrové jste zřejmě ve své víře, ale zdaleka ještě ne Magdaleny ani Janové, kterého jsem se také netázal, zda Mne miluje; neboť jsem dobře věděl, proč Mne následuje, i když jsem mu neřekl jako Petrovi: „Následuj Mne!”

27) Petr Mne následoval, protože jsem ho nechal Mne následovat; Jan Mne však následoval, protože ho k tomu hnalo jeho srdce. Co asi je z toho lepší?”

28) Petr na Jana žárlil, protože ho považoval za menšího, než byl on sám; Já jsem však Jana hájil, a v téže chvíli mu bylo zajištěno *trvání*, což je více, než „Následuj Mne!” Neboť je lepší, když někomu řeknu: „Zůstaň, jaký jsi!”, než když mu přikážu, aby Mne následoval.

29) Proto také je pravá, čínorodá láska lepší, než víra, pohlížení a vzývání, a lepší, než o Mně mnoho čísti, mnoho rozuměti, ale zato méně milovat!

30) Domnívám se, že je vše opět jasné; ale přesto příště ještě více Centrálních Sluncí!

7.

„Ten přistoupiv ku Pilátovi, vyprosil tělo Ježíšovo.” (LUKÁŠ 23, 52)

2. ledna 1844 večer.

1) Opět je vám ponechána svobodná vůle, abyste z knihy života citovali Centrální Slunce; zvolte tedy text!

2) „Ten přistoupiv ku Pilátovi, vyprosil tělo Ježíšovo.”

3) Vy jste ten text zvolili; Já vám však nemohu pomoci, jestliže volíte právě takové texty, jaké se dokonale k naší věci hodí.

4) Josef z Arimatie šel k Pilátovi a prosil ho o Pánovu mrtvolu, kterou mu také Pilát dal.

5) Tento Josef z Arimatie byl přítelem Nikodéma a učinil tak spíše dobrým jménem svého přítele, než vlastním. Neboť Nikodém byl velký, tajný ctitel Krista, ale z jistého strachu před veleknězi a farizeji se neodvážil udělat něco takového zjevně; proto vyslal svého přítele, který byl rovněž velký přítel Kristův, ale zcela potají. Tento krátký výklad je nezbytný, abyste jasněji pochopili následující.

6) Proč se však hodí tento text a vůbec tato malá událost k naší věci?

7) Představte si pod „Nikodému“ skrytou *lásku* k Pánovi; pod „Josef z Arimatie“ si představte *víru* v Pána.

8) Jaký je vztah mezi vírou a láskou? Víra je přísluhovačem lásky. Byl tedy Josef z Arimatie přísluhovačem tajně Pána milujícího Nikodéma.

9) Co však žádala víra od Piláta? Žádala mrtvolu Pána, zavinula Ho, když Ho byl sňal s kříže, do bílého plátna, když byl předtím mrtvolu pomazal vzácnými mastmi, a uložil ji do čerstvého hrobu, vytesaného do skály, ve kterém ještě nikdy nebyl nikdo pochován.

10) Co toto všechno znamená? - To všechno znamená zvědavost víry v jejím uspokojení. Tato, sama o sobě ušlechtilá zvědavost vyhledává všechno pomyslné, aby v tom našla živé uspokojení.

11) Jde k Pilátovi a vyžádá si svolení; to znamená: taková zvědavost jde ke světu a vyhledává v něm všechno možné, co by jí mohlo sloužit k potvrzení pravdy.

12) Když přijala ze světa všechno, co hledala, obrátí se k Ukřižovanému. Ale jak? Snaží se postavit do jasného světla všechna slova a všechny výklady, poté je osvobodit od tajemných, zdánlivých rozporů, jež se ve Svatém Písmu objevují.

13) To se jí také podaří; sňala mrtvolu s kříže, osvobodila ji, což ve tvaru kříže představuje právě protiklad. Co však má, tato ušlechtilá zvědavost totiž, nyní před sebou? Hledme, mrtvou mrtvolu, ve které nyní žádný život není!

14) Tato ušlechtilá zvědavost to také chápe; ale je nicméně v sobě potěšena z tohoto šťastného osvobození s kříže. Pomaže mrtvolu vzácnými mastmi, zavine ji do bílého plátna a uloží do nového hrobu, ve kterém ještě nikdy nikdo neležel.

15) Co asi to znamená? Tak důkladným osvícením Slova ve Svatém Písmu se neomylně projeví jeho Božství a bude také tak váženo a vysoce ctěno. To je pomazání. Neboť nezřídka se někdo vyjadřuje nejvybranějšími výrazy o vážnosti a božské výši Svatého Písma; ale to všechno je ono pomazání mrtvoly.

16) Člověk s takovou ušlechtilou zvědavostí ovine tuto uznanou pravdu nejvyšší a nejčistší úctou, - ano, on se zděsí velikosti moudrosti této knihy; a to není nic jiného, než zavinutí mrtvoly do bílého plátna. Tak bez viny a čistě jako je plátno samo o sobě, je rovněž stejně čisté pokorné poznání; ale mrtvola, mast i plátno nejsou živé a také žádný život nedávají.

17) Položí však nyní tuto mrtvolu do nového hrobu. Co to znamená? - Poznání, jež si člověk prostřednictvím své ušlechtilé zvědavosti osvojil, mu nedávají žádný život, žádné živoucí přesvědčení; proto je všechny shrne dohromady a uloží je do hrobu svého hlubšího rozumu, přivalí na ně kámen, což znamená: vloží na všechny tyto čisté poznané pravdy důkladně těžkou pochybnost; neboť řekne: „Všechny tyto výklady skrytých tajemství ve Svatém Písmu je možno docela dobře poslouchat; ale názorné přesvědčení přece jen nedávají.“

18) A hleďte jen, to je až do písmenka stav každého, kdo hodně čte! Může přečtené sebelepe pochopit, od přirozeného až po nejnítějnější duchovní význam; jestliže však od všeho poznaného chce skutečnou zkoušku, zjistí, že se jeho vůli nepodřídí ani sluneční prášek. A jestliže chce nahlédnout do života Ducha, setká se místo toho vždy jen s temnotou hrobu, do kterého uložil mrtvolu; nebo řečeno jinými slovy: nedostane se mu o jiném světě žádné názorné jistoty, nýbrž všechno zůstane nepotvrzenou domněnkou a rozhodně ničím více, než mrtvolou v hrobě.

19) Jak mu je však tím pomozeno? I kdyby četl sebevíce, nemůže prostřednictvím přečteného dospět k žádnému živoucímu přesvědčení, a tak se neustále podobá Josefovi z Arimatie, který snímá s kříže jednu mrtvolu za druhou, pomazává ji a zavinuje v bílé plátno, - ale mrtvola zůstane mrtvolou a bude vždy uložena v hrobě.

20) Pohledme však opět na naši Magdalenu! Ona sice u této události byla také přítomna; ale nezavinula mrtvolu nebo Slovo do plátna a nepoložila je do hrobu, nýbrž do svého láskou

planoucího srdce; a když potom přišla ke hrobu, byl kámen pochybování odvalen pomocí lásky. Plátna ležela dobře sloužená v hrobě, což znamená: láska v ní uspořádala božské Slovo životaschopně. Nenalezla už žádnou mrtvolu, nýbrž živoucího, který z hrobu vstal zmrtvých.

21) Co je nyní asi lepší: uložit mrtvolu do hrobu, nebo naleznout živého nad hrobem? - Domnívám se, že bude rozhodně lepší to druhé, než ono první.

22) Proč však našla Magdalena, co Josef z Arimatie nenašel? Protože méně četla, ale mnoho milovala; Josef z Arimatie však četl mnoho - stejně jako Nikodém -,ale miloval méně. Proto také měl co činit s mrtvolou, Marie (Magdalena) však s živým!

23) Domnívám se, že i toto je jasné; ale příště nicméně zase o jedno Centrální Slunce více!

8.

„Ježíš pak počínal býti jako ve třicíti letech, jakž domnín byl, syn Josefův, kterýž byl syn Heli.“ (LUKÁŠ 3, 23)

3. ledna 1844 večer.

1) Vyberte hned opět jeden vámi zvolený text, a uvidíme, je-li v něm pro naši věc nějaké světlo.

2) „Ježíš pak počínal býti jako ve třicíti letech, jakž domnín byl, syn Josefův.“

3) Text je dán a s ním přemocně září světlo! Při tomto textu byste věru mohli dokonce sami pochopit podstatu věci, která zde slouží účelu. Uvidím však, zda po malém úvodu nebudete sami moci světlo spatřit.

4) Bylo Mu asi třicet let, když nastoupil učitelský úřad, a považovali Ho za tělesného syna Josefa, tesaře.

5) Kdo je onen „On“? - Tento „On“ je Pán Sám, který od věčnosti byl a věčně bude týměž Pánem!

6) Jak to, že Mu bylo asi třicet let, Jemu, který byl věčný? *Věčný se zde Sám stvořil poprvé a naposledy jako člověk*, a jako člověk počítal také na Sobě čas, který byl z Něho od věčnosti.

7) Bylo mu téměř třicet let. Co to má říci? Mohl jako Bůh mít třicet let? Jistě ne, neboť byl věčný; mohl to pouze jako člověk.

8) Nastoupil tu učitelský úřad. Jak? Jako Bůh nebo jako člověk? Dodatkem: „Jakž domnín byl syn Josefův, tesaře“, se jasně potvrzuje, že „On“, sotva třicetiletý, *nenastoupil Svůj učitelský úřad jako Bůh, nýbrž pouze jako člověk*; neboť Bůh se k tomuto sotva třicetiletému synu tesaře choval tak, jak se ke každému člověku chová jeho vnitřní Duch. Ten musí být nejprve probuzen odpovídající vnější činností, jež vychází z lásky, a teprve potom vystoupí, jednáje jako svémocná, samostatná bytost.

9) Tento sotva třicetiletý syn tesaře Josefa - viděno zvnějšku - nastoupil tedy *Svůj učitelský úřad plně jako člověk a rozhodně ne jako Bůh*. Božství se v Něm projevovalo jen příležitostně v té míře, v jaké je Svými činy uvolnil; *ale bez činů se Božství neprojevovalo*.

10) Otázka: Jak však mohl tento sotva třicetiletý člověk nastoupit učitelský úřad, ke kterému je přece zapotřebí velké učenosti, který vyžaduje mnoho studia a velké sčtetlosti? Odkud přišla všechna tato moudrost?

11) „Známe ho přece; je synem tesaře a provozoval řemeslo svého otce často před našima očima. Víme, že nikdy nenavštěvoval školy; také se snadno nemůžeme upamatovat, že by byl někdy, naskytla-li se příležitost nebo byl čas, vzal do ruky knihu a četl v ní. Byl obyčejným řemeslníkem téměř do současnosti, a hleďte, nyní je učitelem, a Jeho učení je plné svatosti a plné hluboké moudrosti, i když jinak vypadá jako tesař. Jak asi je to dlouho, co se svými bratry u nás stavěl stáj pro osly? Pohleďte jen na jeho upracované tesařské ruce, a vida, on je učitelem a dokonce prorokem, aniž by kdy okusil prorocké školy essejců. Jak tomu máme rozumět?“

12) Hleďte, to je doslova pravdivé svědectví, jaké bylo synovi tesaře dáno v Kafarnaum! Z tohoto svědectví však ještě vyplývá, že v tomto sotva třicetiletém tesaři zřejmě mnoho Božství patrně nebylo; jinak totiž by ho byli museli ocenit jiným svědectvím.

13) Odkud však vzal tento docela čistý člověk takovou schopnost učit, když ani nestudoval ani nikdy mnoho nečetl? Tento člověk vděčil za své schopnosti jako učitel pouze svému jedání.

14) Jeho jednání vycházelo z jeho trvalé velké lásky k Božskému a také však z lásky k bližnímu. *Obětoval každý čin Bohu* a jednal tak, že neměl nikdy před očima vlastní prospěch, nýbrž pouze prospěch svého bližního. Kromě toho věnoval tento člověk každý den tři hodiny spočinutí v Bohu.

15) *Tak probouzel stále více a více Božství, které v něm dřímalo, až k jeho plnosti*, a ono se projevovalo podle míry a stupně jeho činnosti. A když, jak už bylo řečeno, dosáhl třicátého roku, bylo v něm Božství už k takovému stupni probuzeno, že se mu jeho Duchem moudrosti dostalo oné vznešené schopnosti, aby mohl nastoupit onen učitelský úřad, ke kterému byl povolán.

16) Po tomto úvodu se vás ptám, zda jste dosud nespátřili v tomto textu ono velice silně zářící světlo? Ano, patříte na ně a vidíte také, kam směřuje, proto budeme v dodatku struční, abychom věc zbytečně neprotahovali.

17) Jak by proto měl dodatek znít? Hleďte, docela krátce: „Jděte a čiňte stejně!”

18) Nevěřte, že pouze horlivým čtením a studiem v sobě člověk může probudit božího Ducha; neboť tím ho člověk spíše zabije a odnese jako mrtvolu do hrobu. Buďte však místo toho činní podle základních pravidel života, tak váš Duch ožije a nalezne v sobě všechno, co byste čtením tisíce knih určitě najít nebyli mohli!

19) Jestliže však je Duch živý, můžete také číst, a čtením nebo nasloucháním Mého Slova budete také sklízet plody, které mají živoucí jádro nebo základ. Bez dřívějšího probuzení Ducha však sklídíte pouze prázdné slupky plodů, v nichž žádné živé jádro není; živoucí jádro je však vnitřní, živé duchovní porozumění.

20) Proč tomu však tak je, jestliže nebyl Duch osvobozen a učiněn svobodně činným? Tělo je vnější slupka, jež odpadne a zetlí; duše je potravou a tělem Ducha. Jestliže však čtete jen proto, abyste obohatili své vnější, přirozené poznání, co připadne Duchu, který přece ještě není v pravé míře schopen života a nemůže proto každému přečtenému slovu hned vyjít vstříc svým živým duchovním poznáním a naplnit zvenci dovnitř slupkovitě čtené slovo svým živým jádrem a teprve tak je učinit živoucím a účinným?

21) Platí proto stará zásada: nebudte marnými čtenáři, nýbrž jednejte podle Slova, pak teprve se stane ono božské v něm ve vás živé!

22) Domnívám se, že i toto je jasné; protože však člověk, jak již častěji bylo řečeno, nemá nikdy světla dost, pokročím opět k některému, vámi zvolenému Centrálnímu Slunci.

9.

„Když pak byl večer, přišel se dvanácti.” (MAREK 14,17)

4. ledna 1844 večer.

1) Zvolte proto opět text a uvidíme, jak se k naší věci hodí!

2) „Když pak byl večer, přišel se dvanácti.”

3) Máme tedy text před sebou a musím opět učinit starou poznámku, že se vám dosud nepodařilo vyhledat text, jaký by se k naší věci co nejlépe nehodil. Předložený text, podle jeho vnějšího znění sice zdánlivě s naší věcí nemá mnoho společného, ve skutečnosti je tomu však jinak; má naopak s naší věcí velmi mnoho společného, a kdybyste jej nebyli zvolili, zvolil bych jej Já!

4) "Když pak byl večer, přišel se dvanácti."

5) Kdo přišel? Přišel Pán od věčnosti.

6) A kdy? Večer.

7) A kam přišel? - Do večerádky, které připravili Jeho učedníci.

8) S kým? - Se svými vyvolenými dvanácti apoštoly.

9) Co potom ve večerádce dělal? - Uspořádal večeri, na které se někteří nasytili a jiní zlobili; a současně byl téhož večera při večeri označen zrádce.

10) Zde před vámi tedy je kompletní obraz, jehož smysl je jasný.

11) Co je večer? Je to poloviční stav dne, kdy světla neustále ubývá, a to tak dlouho, až konečně účinek slunečních paprsků zcela zaniká.

12) Kdy však nastává takový večer u člověka? Viděno z duchovního hlediska jistě potom, když byl již velmi mnoho přečetl a prostudoval, neboť toto horlivé čtení a studování se podobá

ubývání slunečních paprsků po celý den. Stejně však jako jsou projevy slunečních paprsků přirozené, jsou i paprsky čtení a studia přirozené. Slunce však ke konci dne zapadá, brzy nastane večer a konečně také noc.

13) Stejně tak tomu je se světlem čtení a studia; čtenář a studující se konečně unaví a stane se mrzutý, protože vším svým čtením a studováním nedokázal rozjasnit své vnitřní světlo, stejně, jako nemůže být rozjasněno světlo Slunce, nýbrž setrvá ve své pravidelné situaci. V létě je jeho světlo silnější, v zimě slabší, a to stále ve stejné, přibývajícím a ubývajícím hodnotě. Stejně tak je slabší světlo ranní; až do poledne se zjasňuje a k večeru světla ubývá.

14) Stejně tak tomu je se vzděláváním člověka vnějším čtením a studiem. Začne-li číst a studovat v dobře živěné knihovně, je to jeho *jitro*.

15) Když si byl během více let čtením pokazil oči a domnívá se už, že spolykal veškerou moudrost Šalamounovu, pak je u něho *poledne*, nebo také léto.

16) Čte a studuje potom dále, nenalézá však už nic nového, nýbrž naráží všude na myšlenky, se kterými se už seznámil. Tím se unaví, protože už za prvé nemůže dostávat žádnou novou občerstvující potravu, a za druhé nenalézá v tom všem další čtení a studování vůbec žádné důkazy teorií, jež do sebe nasál, nýbrž nezřídka mocné protiklady toho, co se s velkou horlivostí a námahou naučil.

17) Z jeho domnělého zlata se nezřídka stane olovo, a když v sobě rozpozná tento méně hodnotný kov místo zlata, stane se mrzutý a nevrlý, ztratí všechnen základ a stojí tu nakonec jako poutník na horské pastvině, kterého zahalila hustá mlha.

18) Hleďte, tento stav je *večer* člověka; často se říká: „Když člověk ztratí všechnu naději, leze ke křížku!“, - ale pochopitelně by bylo lepší, kdyby se říkalo: „Kříž leze na něho.“

19) V této nouzi začne potom člověk přemýšlet, zda na učení Krista přece jen něco je, a tato myšlenka se potom rovná textu: „A On, totiž Pán, přišel se dvanácti večer.“ Neboť Pán je zde chápán tím, kdo je v tísní, jako původce učení a oněch dvanáct jako ono učení samo.

20) Kam přichází se Svými dvanácti? - Do připraveného večeřadla s pokrmy a nápoji!

21) Kdo je tato síň? Člověk sám ve svém večeru. Neboť ona má v sobě mnoho pokrmů i nápojů. Protože však ten, pro kterého jsou takové pokrmy připraveny nebo by být připraveny měly, zde není, leží tu ony pokrmy připraveny tak dlouho, až přijde Ten, který by chtěl ony pokrmy požehnat a potom je požívat; neboť bez konzumenta je pokrm marný a nemá žádnou cenu.

22) Stejně tak nemají všechno vědění a všechna sčtetlost žádnou cenu a člověk je marně rozložil ve své duchovní jídelně a na svém jídelním stole, dokud tam není Ten, který by tyto pokrmy požehnal, potom z nich pojedl a proměnil v Ducha oživující mízu.

23) Pán však přichází s dvanácti, čili původce se Svým učením, vstupuje do večeřadla, sedá ke stolu, žehná pokrmy a jí je. Protože však jsou pokrmy přirozené podle přírody, je jejich účinek stejný jako při *oné večeři*, při které Pán do díla lásky začlenil pravou živoucí večeři - nad čímž se mnozí učedníci pohoršovali a řekli: „Jak tvrdé je to učení! Kdo tomu může uvěřit a následovat takové učení?“ Učedníci potom odejdou a brzy bude označen zrádce.

24) Kdo jsou oni učedníci, kteří se pohoršují a odcházejí? To jsou ona falešná zdůvodnění ze všeho přečteného a prostudovaného. Tyto budou zásadám učení Kristova postavena jako protiklad; potom se pozvedne všeobecný odpor, který zní takto: „Učení, ve kterém je tolik jednotlivých rozporů, nemůže být rozhodně božského původu; je tedy pouze produktem, časově omezeným a povrchním produktem vědecky nevzdělaných, a proto také nedůsledně myslících lidí, kteří v nějaké době hrubého dávnověku cestou eklekticismu něco pracně slátali dohromady, aby z ubohého lidstva vyždímali poplatky a dávky.“

25) Tak se stane, že, jak vy říkáte, bude dítě vylito s vodou z vaničky, čili zrádce bude označen, vzdálí se pak brzy a učiní, z čehož byl obviněn: Vydá živé smrti a sám přitom zahyne, a to je potom po večeru následující *noc*, čili nyní je ve člověku mrtvé všechno.

26) A tak přicházím skutečně ke každému večer se dvanácti, nalézám jídelnu i jídelní stůl prostřené, ale jsou to všechno podle přírody přirozené pokrmy. Jestliže z nich pojím, nebo je schválím pod podmínkou, že budou tyto pokrmy proměněny v čínorodé pokrmy lásky, a řeknu-li, že by se tak mělo činit k Mé památce nebo Mým jménem, nikoliv však ve jménu lásky k sobě ani ve jménu sebechvály nebo sebeuctívání, začnou se učedníci zlobit a odporovat Mně; Jidáš tu brzy sedí nahý a netrvá to dlouho, že Mi je v důsledku této zrady oznámen rozsudek smrti.

27) Nečekejte proto až do večera, nýbrž Mne raději volejte ráno, kdy jste ještě při plných si-

lách a schopni vnímat, a Já pak k vám přijdu a řeknu vám: Neprocházejte se příliš v paprscích Slunce, ony vás unaví a učiní neschopnými činu, nýbrž se posilněte v chladivém stínu stromu života, abyste po celý den zůstali činorodí! A přijdu-li k vám také večer, dobře Mne poznáte; jestliže se vás zeptám: „Jak je opatřena vaše jídelna? Nemáte snad co jíst, máte hlad?“, budete Mi moci sice ukázat jen malou a nuznou zásobu potravin, ale Já ji požehnám a usednu s vámi ke stolu, u kterého na Mne nečeká žádný zrádce, neboli: ony malé znalosti, které máte, rozšířím do Centrálních Sluncí tak, abyste z nich měli světla v nekonečné hojnosti.

28) Domnívám se, že text: „Když pak byl večer, přišel se dvanácti...“ je před očima každého zcela vyjasněn a zevrubně věc vysvětluje. Nicméně však nehodlám Svou štedrost omezovat.

10.

**„Do svého vlastního přišel,
ale vlastní jeho nepřijali ho.“ (JAN 1,11)**

Odpověděl Pilát: Co jsem psal, psal jsem.“ (JAN 19, 22)

8. ledna 1844 večer.

1) Můžete opět, stejně jako dříve, zvolit text; učiňte tak tedy svobodně!

2) „Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.“ – „Odpověděl Pilát: Co jsem psal, psal jsem.“

3) Texty jsou zvoleny dobře a správně, a charakterizují věc už na první pohled, jak vy říkáte, na vlas přesně.

4) Kdo přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali? Kdo je „On“, bude, jak doufám, známo; Jeho vlastní jsou lidé, jací by měli být podle Mnou stvořeného pořádku, totiž laskaví vůči svým bratrům a plní vážnosti lásky k Bohu, jejich Stvořiteli.

5) „Ale vlastní Jeho nepřijali Ho.“ - Oni „vlastní“ jsou ti, které od počátku vychovával pro Sebe a posílal k nim po všechny časy učitele a proroky a vedl a provázel je zázračně.

6) Proč Ho tedy nepřijali? - Protože je učil znát pravdivé cesty činorodé lásky k věčnému životu; jeho vlastní však byli přátelé pohodlnosti, přátelé blahobytu a přátelé moci a nádhery, a to se nesrovnává s učením o pokoře a činorodé lásce.

7) Říkali: „My máme Mojžíše a proroky, které čteme; co potřebujeme více? Co potřebujeme od tebe, který hanobíš sabat a pramálo dbáš Mojžíše a proroků, jejichž ustanovení nedodržeš? Což není dost, že čteme a studujeme Písmo a píšeme o něm sáhodlouhé výklady? Jakou jinou, Boha hodnou činnost, od nás vyžaduješ?“

8) Což není Bůh Duch, jehož bytost není dovoleno představovat si v žádném zobrazení? Jak bychom Ho měli důstojněji uctívat a chválit, než tak, že čteme neustále od začátku do konce Jeho Slovo, jež promlouval skrze Mojžíše a proroky, a vysvětlovat ono Slovo sami sobě i jiným, aby byl Bůh stále jasněji a jasněji chápán v Jeho vůli?

9) Čeho se domýšlíš sám o sobě? My máme Abrahama jako otce a máme Mojžíše a proroky; jsi snad více, než oni? Čemu bys nás chtěl učit, co oni sami už neučili?

10) Co je před Bohem čin lásky? Není nic, než marná myšlenka. Člověk nemůže učinit nic; neboť pouze v Bohu je činorodá síla. Jsi tedy falešný učitel a falešný prorok a jsi buřič!

11) Máme Písmo od začátku až do konce ve svých hlavách; což to není činnosti dost? Nebo bychom snad Písmo studovat neměli a dbát tak málo svatého daru, jakým nás obdařil Bůh Cebaot prostřednictvím Mojžíše a proroků?

12) Ty jsi jedním, kdo se vzpírá božské vůli a přesto se vydává za učitele a proroka! Což však není psáno, že má být každý falešný prorok a kouzelník potrestán smrtí v ohni?

13) Tento drzý syn tesaře, který sotva dovede číst a stejně tak dovede sotva napsat své jméno, se odvažuje vnucovat nám, starým vykladačům Písma, učení, které je v naprostém rozporu s Duchem Mojžíšovým!“

14) Hleďte, to je mnoho odpovědí na otázku, proč Ten, který přišel do svého vlastního, nebyl svými vlastními přijat.

15) Proč? Protože Ho jeho vlastní, jak je také psáno, nepoznali!

16) Proč Ho však nepoznali? Protože byli pouhými čtenáři a z paměti se učícími, nikoliv však vykonavateli Slova Božího.

17) Stejně tak přicházím nyní neustále do svého vlastního; ale Moji vlastní Mne nechtějí přijmout a poznat, že to jsem Já!

18) Proč to nechtějí? Protože jim je, ba dokonce v nejlepším případě, milejší čtení a naslouchání, jakož i okukování Mého díla, nežli malý čin dle Mého Slova. Proto také neožije Duch v Mém vlastním, což je srdce, a nepozná Mne, protože Mne Moje vlastní nechce přijmout činorodě.

19) Já však pravím: Všichni tito vykladači Písma budou také jednou říkat: „Pane! Pane! My jsme přece Tvým jménem z Tvého Slova prorokovali, kázali a učili!”

20) Ale Já jim řeknu: „Ustupte ode Mne; ještě jsem vás nepoznal! Jděte k tomu, kdo vás zjednal jako učitele a moudré, aby vám vyplatil vaši mzdu! Já jsem k vám přece přišel a klepal jsem na dveře Mého vlastního; ale nikdo z vás neřekl: „Vstup a oživ našeho Ducha, abychom se mohli stát činnými a silnými dle Tvého Slova!” *Spokojili jste se s poklady vlastních hlav; ale Mé stodoly ve svých srdcích jste nechali prázdné* a všechno Moje vlastní v sobě jste zmařili: Proto můžete nyní křičet: „Pane! Pane!”, jak jen chcete, poznat vás však přesto nechci; neboť Mé vlastní poznám podle Mého vlastního v nich. Vy však nemáte v sobě žádné vlastnictví ze Mne; proto také vás poznat nechci!”

21) Pilát Mne také vyznal tímto způsobem: Vydal svědectví svého poznání onoho potupně zabitého, zatímco předtím živého dal bičovat a přibít na kříž. Jeho svědectví je také napsáno, a sice nad hlavou ukřižovaného jako svědectví pro všechny ty, kdo poznání Boha nosí sice v hlavě, nikoliv však v srdci. Nad jejich čely je to napsáno: „*Jesuz Nazareus Rex Judaeorum*”, a oni trvají na tomto nápisu, který říká totéž jako: „Pane! Pane!”; ale v jejich srdcích není žádný nápis, který by chtěl říci: „Ó Pane, buď mne, ubohému hříšníkovi, milosrdný a milostivý!” „Otče náš” je v hlavě, ale „Milý Otče” není v srdcích.

22) Pilát však trval na svém nápisu a nechtěl jej vyměnit za jiný; neboť řekl sám: „Co jsem psal, psal jsem!” Proč však neprokázal živému dříve úctu jako potom mrtvému?

23) Důvod je v tom, proč také všichni učení setrvávají ve svých zdůvodněních hlavou a z toho vyplývajícího mrtvého uctívání, místo aby chtěli uskutečnit sebemenší živý čin pravé lásky. Neboť jsou dvojí světlo ti, kdo věří nebo spíše se domnívají: jestliže na té věci něco je, nechceme jí svým doznáním stát v cestě; jestliže však na té věci není nic, neztratili jsme tak či onak stejně nic. Neboť projeví-li člověk úctu něčemu, co by někde tady mělo být, získá, když „to” je, a neztratí nic, když „to” není.

24) Proto také uvažoval Pilát: jestliže je ukřižovaný vyšší bytost, projevil jsem mu svou úctu; jestliže jí však není, jsem rovněž ospravedlněn; neboť v tom případě slouží můj nápis jako úřední pamflet, ze kterého každý vyčte, proč byl tento zde ukřižován.”

25) Domníváte se, že u Mne bude platit první důvod, jestliže se ten druhý setká s odmítnutím? - Pravím vám: Dopadne to potom tak, že ti, kteří tak ke Mně volají „Pane! Pane!” zcela určitě nebudou Mnou vyslyšeni, uznáni a přijati. Neboť vyznání hlavy nikoho nepřivede ani o krok blíže k životu věčnému; neboť ten, *kdo chce ke Mně, musí Mne předtím do svého přijmout živou láskou, a jeho vlastní láska ke Mně mu řekne, že jsem a k němu přijdu a dám mu život věčný.*

26) Nikdo však nemůže milovat, co není; může však ve své hlavě vytvořit různé neexistující fantomy, a tedy i Mne samotného. Ale tam nejsem a tam Mne také nikdy nikdo nenalezne a nedospěje nikdy k živému poznání Mne ani věčného života; neboť tam visím mrtev pod Pilátovým nápisem!

27) Pouze ten, *kdo je vykonavatelem Mého Slova, nalezne u Mého hrobu, kde hledal mrtvého, plamenem svého srdce toho, který vstal z mrtvých a je věčně živý!*

28) Domnívám se, že i toto je jasné; přesto však příště o jedno Centrální Slunce dále.

„On pak povrh plášť svůj, a zchopiv se, šel k Ježíšovi.“ (MAREK 10, 50)

9. ledna 1844 večer.

1) Jestliže jste zvolili, napište rychle zvolený text.

2) „On pak (Bartoloměj) povrch plášť svůj, a zchopiv se, šel k Ježíšovi.“

3) Zvolili jste obzvláště vhodný text; tento text by měl všem, kteří jsou na tomto světě, sloužit jako ukazatel, co tento slepý učinil, aby dostal prasevětlo duchovních očí.

4) Proč slepý odhodil plášť? Mohl přece i v plášti pospíchat k Pánovi, když On ho zavolal. Slepý byl moudrý, věděl a dobře si propočítal, že by mu těžký vnější oděv překážel, aby se k Pánovi dostal rychle. Proto hbitě ten těžký oděv odhodil a zbavil se tak překážky, jaká by jeho chůzi učinila těžkopádnou, - a výhoda byla, že se tím rychleji dostal k Pánovi a bylo mu od Něho navraceno světlo očí.

5) Kdo je vlastně tento slepý? Tento slepý je učený člověk světa, *v němž však je dobré to, že si je své slepoty vědom a současně je v něm dobré to, že ví, kdo ho z jeho slepoty může vyléčit.*

6) Při cestách sedí velmi mnoho takových slepých a je mnoho těch, kdo tápají ve všech koutech. Avšak ti kdo sedí při cestě, usnou, zcela opojení opiovým nápojem své učenosti, a mají potom sny jako by viděli. Oni v opojení svého učeného snu nevědí, kdy Pán kolem nich půjde Svou cestou, a nevědí také, že jsou slepí; proto také nevolají: „Synu Davidův, pomoz mi!“

7) Jiní však, kteří tápou ve všech koutech, a z nichž polovina hledá Toho, kdo by je mohl učinit vidoucími, se vzdálí od cesty; a když syn Davidův půjde kolem, nejsou tam a promeškají svým hloupým hledáním chvíli, kdy bude syn Davidův putovat do Jericha; proto ani oni nezavolají a zůstanou slepí.

8) Co však je tato cesta? Tato „cesta“ je cestou zkoušky v tomto světě; a „Jericho“ je konečný přístav pro ty, kdo tuto cestu razili, nebo jinými slovy: je to svět duchů.

9) Náš slepý se nebál učedníků, kteří ho ohrožovali, protože věděl, že *Pán je mocnější a milosrdnější, než Jeho učedníci*, kteří ho ohrožovali; proto také ho Pán vyslyšel, a když ho zavolat odhodil slepý od sebe dokonce poslední překážku, totiž svůj plášť, aby se dostal tak rychle a tak bezpečně k Tomu, kdo ho volat jak jen to bylo možné.

10) Tento slepec je tedy pravým vzorem, a Já vám pravím: Čiňte tak všichni, kdo jste rovněž slepí při cestě! Čekejte na Pána při cestě a až půjde kolem, nedejte se zastrašit světem, nýbrž k Němu volejte ve svých srdcích, aby se nad vámi slitoval a dal vám světlo života věčného. *A vpravdě, On se nad vámi slituje a dá vám, po čem jste volali!*

11) Slepec odhodil svůj plášť. Co je oděv? Je to svět, také však sčtetlost a učenost vnějšího rozumu. Odhodte to pryč, když vás přece volám, každý den, aby vám to nebránilo ke Mně přijít!

12) Bylo by však od slepce moudré, aby se při příležitosti, kdy jsem ho volal, nabalil do ještě více plášťů? Vpravdě by ho byly nakonec tak zatížily, že by se ani nemohl pozvednout ze země a tím méně pospíchat rychlým krokem k Tomu, který ho volal.

13) Když vás však každý den volám tak, jako jsem volal slepce, bylo by to moudré, kdybyste se k tomu chtěli obléknout do všech možných kabátů a plášťů světské učenosti? Zajisté by to byla velká pošetilost! Odhodte raději všechno pryč a pospíchejte ve svých srdcích ke Mně, a *Já otevřu vaše oči a učiním vás vidoucími ve vašem duchu živě*, abyste potom jediným pohledem dokázali vyřídit více, než byste ve své slepotě tápali kolem tisíce let!

14) Co pomůže slepému fantastický zrak ve snu? Když se probudí, je přesto stejně slepý, ba ještě více slepý, než předtím.

15) Co pomůže člověku oděv sebe hlubší a sebe těžší učené moudrosti? Zatěžuje ho tak, že se nemůže pozvednout, jestliže je volán, aby přijal živoucí světlo.

16) *Lidský duch má tak jako tak všechno v sobě; nepotřebuje, než pouze otevřít oči, aby spatřil nekonečnou plnost zázračného života v sobě.*

17) Co však tím získá Duch, jestliže člověk zaplní svou paměť samými mrtvými slupkami a stíny? Nic; nýbrž přitom dokonce ztrácí a je vtěsnán do chaosu vnější kůry, slupek a všelijakých stínů, takže jen nesnadno může dospět k svobodě a ještě nesnadněji k získání živého světla svých očí.

18) Představte si, že byste měli celou Bibli z paměti ve své hlavě; jiný si osvojil pouze několik veršů, žil však po celý život přísně podle nich. U něho tyto dva verše ožily a osvobodily jeho Ducha; u vás by však celé Písmo leželo mrtvé, a nerozuměli byste ani jedinému verši živě.

19) Co je tedy lepší: ony dva životaschopné verše, nebo celý zmatek písmen Svatého Písma, z něhož však nebyl ani jediný verš přijat do života? Rozhodně budou ony dva životaschopné verše lepší!

20) Někdo zde možná řekne: "Čím člověk více ví, tím více také může přijmout do své živoucí činnosti!" Já však pravím: Člověk je Moje dílo, a proto vím nejlépe, co mu prospívá.

21) Vezměme žáka - dejme tomu v hudbě -, předložte mu hned na začátku celou velkou školu, a nechte ho, aby se všemi jejími kapitolami začal najednou. Řekněte, co jen z toho bude? Určitě nic! Neboť to množství ho unaví a brzy pověsí celé studium na hřebík.

22) Vezměte však malou školu a začněte první stupnicí a nechte ho ji nacvičit. Když dokáže bez obtíží brzy přehrát první stupnici, nebude to snad více, než první pokus s celou školou najednou?

23) Proto vám pravím: Odhodte přebytečné roucho! Zmenšete školu a budete moci - stejně jako slepec při cestě - snadněji povstat a tím rychlejším krokem pospíchat tam, kde vás nyní, stejně jako každý den, volám.

24) Vpravdě byste mohli přečíst všechny knihovny světa, přesto byste přede Mnou nestáli ani o vlásek lépe a nevěděli bystě více, než kdybyste nikdy nebyli přečetli nic. Proč jen? Protože, chcete-li ode Mne přijmout světlo, to všechno musíte nechat plavat; neboť to všechno je pouze prázdnou slupkou a prázdnou slámou, jež jsou určeny pro oheň.

25) Jestliže tyto prázdné slupky a tuto prázdnou slámu ze sebe nedostanete pryč dříve, než k vám dospěje Moje světlo plamene lásky, zachvátí oheň tuto slámu, a dojde potom k zoufalému požáru ve vás. Jestliže však všechny tyto nicotnosti vyházíte předtím a stejně tak zbytečné a hloupé pláště, - a až do vás vstoupí světlo Mého ohně, nezpůsobí žádný požár, nýbrž vás líbezně zahřeje a ozáří celého vašeho Ducha, - stejně jako slepec při cestě okamžitě prohlédl, když ke Mně přišel.

26) Domnívám se, že tento obraz nemůže být vykreslen jasněji a srozumitelněji; musí však, jako všechny předcházející, být převzat do života, má-li se stát zářivou pochodní. Pokud tomu tak není, budete asi pochvalně číst a potom říkat: „Je to opravdu velice krásné!" A Já potom k tomu nemohu říci, než: To je od vás opravdu hloupé; neboť nepovažujete-li Moje živé volání za víc, než za velice krásné, stavíte svůj dům na písku, a Moje živoucí sémě u vás dopadne na cestu, kde jej každý může snadno zašlápnout, a nepřinese žádné plody.

27) Jestliže však ono živé do sebe hned přijmete a podle něho činíte, jste moudří; neboť tak stavíte dům na skále a Moje sémě padne do dobré půdy.

28) *Mně záleží pramálo na tom, zda tato Moje Slova považujete za krásná nebo ne; ale záleží Mi velice na tom, abyste podle nich jednali; protože je nevyslovuji kvůli obdivu, nýbrž pro vaši spásu.*

29) To byste měli dobře uvážit; jinak vám totiž nebudou k užtku! - Příště opět o jedno Centrální Slunce více!

12.

**„Neboj se, Pavle, před císařem
máš státi, a aj, dalt' tobě Bůh všecky,
kteříž se plaví s tebou."**

(SKUTKOVÉ S. APOŠTOLŮ 27, 24)

10. ledna 1844 večer.

1) Napište jen, co máte!

2) „A (anděl Boží) řekl: „Neboj se, Pavle, před císařem máš státi, a aj, dalt' tobě Bůh všecky, kteříž se plaví s tebou."

3) Zvolili jste text, - tentokráte pochopitelně žádné Centrální Slunce, nýbrž Vedlejší Slunce; neboť Centrální Slunce jsou pouze v prorocích a ve čtyřech evangelistech, pokud je ona čtyři Evangelia popisují. Co je mimo, je spíše historická, příležitostná událost a týká se méně všeobecného, nýbrž spíše užší sféry, ve které se ona historická část odehrává.

4) A tak je onen text, i když vyslovený andělem, poselstvím Pavlovi, jehož platnost se také u něho projevuje jako konečná, a není proto, jak můžete snadno pochopit, žádným Centrálním, nýbrž Vedlejším, čili Planetárním Sluncem.

5) Ale nicméně má v sobě duchovní, a proto také daleko vyzařující; neboť je velký rozdíl, zda anděl *promlouvá z Pána*, nebo zda Pán *promlouvá a jedná Sám ze sebe*.

6) Nato bylo třeba předem upamatovat, abyste mohli správně hodnotit a rozlišovat Slova Pána a činy Pána před slovy a činy andělů a apoštolů. A protože to nyní víte, podíváme se, kolik je pro naši věc všeobecného světla v uvedeném textu.

7) „Neboj se, Pavle,“ praví anděl, „před císařem máš státi!“, což znamená: „Ty, vykonavatelí Slova Pána, se neboj; neboť Pán chce, aby tě svět poznal ve tvém jednání. Jestliže tě svět pozná, bude tě následovat!“ A v tomto následování je dar oněch mužů, kteří jsou s Pavlem na lodi. Neboť oznamuje, že právě tito muži, stejně jako Pavel sám, se stanou nejen posluchači, ale pravými vykonavatelí Slova Božího.

8) Z tohoto krátkého vylíčení tedy také jasně vyplývá, že tím Pán nechce Pavlovi naznačit, že by měl státi před císařem proto, aby před ním vystupoval jako proslulý řečník nebo herec, nebo že mu Pán dal ony muže na lodi jako dar proto, aby z nich Pavel vytvořil tlupu řečníků či herců, kteří by se potom pod jeho vedením měli předvádět před císařem Říma.

9) Pán proto nedaroval Pavlovi jeho soudruhy na lodi, aby oslňovali svět, a nedal mu je také určitě jako jeho nevolníky, nýbrž jeho dar byl v tom, že Pán zahřál srdce Pavlových soudruhů na lodi nově rozdmýchaným ohněm lásky, takže krátké učení Pavlovo pochopili a brzy také podle něho jednali.

10) Dar Pána Pavlovi byl tedy v tom, že jeho soudruzi, cestující na lodi, mohli následovat jeho příkladu; a tak nemusel být Pavel představen císaři jako učený filosof a umělec jazyka, nýbrž jako vykonavatel dobra, a to při svědectví celé posádky lodi, která byla Pavlovou činorodou moudrostí zachráněna od zániku ku prospěchu jak Říma, tak i císaře.

11) Z toho můžete ještě jasněji rozpoznat, že tady, totiž u Mne, neplatí ani mnohomluvné řečnění, ani žádná nicotná ceremoniální podívaná, chce-li někdo dospět k pravému světlu, nýbrž jedině jednání podle Mého Slova. Neboť kdyby mělo smysl mnoho slov, byl by mohl anděl, poslaný k Pavlovi, řečnit třeba tři dny; *ale mluvil jen málo, a Pavel potom učinil mnoho*. A to bylo lepší, než kdyby anděl k Pavlovi mluvil mnoho, Pavel však učinil málo.

12) U Mně tedy se neděje jako u vašich advokátů na světě, kteří mnoho píší a také mnoho mluví, a když nakonec bylo mnoho napsáno i mluveno, vyplyne z toho pro klienta jako čin toho všeho pramálo.

13) A také se u Mně neděje jako u vašich kazatelů na světě, kteří vždy z kazatelny vykřikují po celou hodinu všechno možné; když je však po kázání, sestoupí s kazatelny a ani je nenapadne, aby se jediným prstem dotkli toho, co kázali, a devět desetin posluchačů vychází z modlitebny, aniž by si zapamatovali pouhá tři slova z celého kázání, a desetina posluchačů, kteří si něco z kázání zapamatovali, nakonec řekne: „Dnes opět moc krásně kázal!“

14) Když však ho několik kroků od modlitebny potká chudý, potřebný člověk a poprosí ho o almužnu, dostane jako plod takového krásného kázání, jde-li to dobře, dokonce měděný krejcar, jaký dárce nezřídka se zlostnou námahou vyhledá v pytlí, plném lepších mincí; nebo ten oslovený promluví k tomu, kdo o almužnu prosí: „Bůh pomoc! Jindy; dnes nic malého u sebe nemám!“

15) Hledte, z těchto příkladů ze života vyplyne jistě dost jasně, jak hanebně malý a nicotný čin následuje po tak obrovském kázání. Nebylo by lepší, kdyby se kázání skládalo jen z několika málo slov a po nich kazatel sám předešel své posluchače skutkovou modlitbou jako vzor, stejně jako Pavel, aby jeho příklad přiměl mnohé z jeho posluchačů ke stejnému činu, abych potom i Já mohl kazateli říci: „Hleď, všechny tyto, kdo jsou v tomto domě, jsem ti daroval, protože jsi je svým činem učinil vykonavatelí Mého Slova.“

16) Je pochopitelně také psáno, že se dobrodiní má dít skrytě. To také je správné a je to pravda. Jestliže jde pouze o podporu, má se takový čin dít skrytě; ale má-li být čin *poučením*, pak nesmíte světlo zastínit, nýbrž je třeba, aby byl Pavel představen císaři. A tomu, kdo učí činem, mají být také darováni ti, jež svým činem probudil! .

17) Jestliže však je někdo k dobrému činu přiveden přemlouváním, zůstane potom většinou jen při činu, ke kterému byl přemluven; a má-li se uskutečnit další, je k tomu opět zapotřebí sáhodlouhé řeči, jak to jako příklad potvrzují četné výzvy k dobročinnosti.

18) Jestliže v nějakých novinách privilegovaný demagog, většinou podle úřední petice, vydá takovou výzvu k dobročinnosti, dělají mnozí něco, aby také jejich jména byla uveřejněna v novinách, a aby nejbližší veřejné úřady na takové dobrodince pohlížely se zalíbením, - ale ze skutečné lásky nedělá nikdo nic. A když taková výzva odezněla, neštekne ani pes po potřebných, kterým ta výzva platila.

19) Měli by snad být takoví dobrodinci darováni. tomu, kdo výzvu uveřejnil? Ó ne! Ti se ho týkají tak málo jako nás střed onoho Slunce, které zanikne dříve, než jeho světlo dopadne na vaši zemi.

20) Domnívám se, že světlo „Vedlejšího Slunce“ bude také dost jasné; ten, kdo toho světla použije, bude odměněn Centrálním Sluncem. My však, nedbajíce této jasnosti, přistoupíme opět k jinému Centrálnímu Slunci!

13.

**„Ale jakož bylo za dnů Noé, takž bude i
příchod Syna Člověka.“ (MATOUŠ 24, 37)**

11. ledna 1844 večer.

1) Napište tedy, co máte!

2) „Ale jakož bylo za dnů Noé, takž bude i příchod Syna člověka.“

3) Vybrali jste text a už opět jste zvolili ten správný; jen je věc v tomto textu příliš očividná, nebo: toto Centrální Slunce je mimořádně blízko, že je opravdu podivné, jestliže jste je sami na první pohled nepoznali, zvlášť proto tak podivné, že máte před sebou dobu Noé nyní téměř zcela odhalenu.

4) Vidíte, že také v dobách Noé se národy nížiny oddávaly všelijaké literatuře i vědě. Jeden, vám známý král nížiny, byl velkým spisovatelem. Jeho příkladu následovaly tisíce a zakrátko byl tehdejší svět zaplaven nespočetnými knihami a spisy.

5) Čím více tato literatura převažovala, čím více lidé četli a studovali, tím chladněji se stávali ve svých srdcích, - ale současně tím i rafinovanějšími ve vynalézání všeho myslitelného zla.

6) Začali lidi chytat politikou, a brzy je neodradil žádný, i když do nebe volající, prostředek, jestliže chtěli dosáhnout nějakého ješitného, vytčeného panovačného cíle. Dospěli nakonec tak daleko, že člověka hodnotili jen podle zlata; kdo je neměl, stal se otrokem, ba byl doslova určen stát se tažným zvířetem, a hnali tyto hrůzné scény tak daleko, že jsem konečně ztratil všechnu trpělivost a mohl jsem Zemi zachránit před zánikem jen všeobecným soudem.

7) Tak tomu bylo - jak je vám ostatně známo - za časů Noé. A jak tomu je nyní?

8) Ukázal jsem vám už před delší dobou v takzvaných „Dvanácti hodinách“, jak tomu je. Kdybych vám nyní opět učinil taková nová odhalení, objevili byste velmi významné pokroky světové politiky i hrůzy; a Já vám pravím: Nechybí už mnoho, abyste se plně dostali do časů Noé, kdy se nakonec musely stavět dokonce i skleněné domy, aby lidé nejprohnilější politiky mohli kdykoliv bez velkých potíží pozorovat, co dělají jejich poddaní.

9) Ale skleněných domů zapotřebí není; tajné politice se také ve vaší době daří tak, že nevyzkouší jediný prostředek, aby jeho prostřednictvím dosáhla svých panovačných cílů. Kdybyste byli zasvěceni do tajemství mnoha států, věru byste křičeli co nejhlasitěji: „Pane, udeř konečně! Neboť horší to nemůže být ani v nejhlubším pekle, než tady!“

10) Já vás však nehodlám zasvěcovat do takových tajemství; neboť pohlédnete-li jen trochu na plody, nemůže vám ujít, abyste s největší jistotou poznali, kterého ducha dětmi jsou takoví proroci, kteří předkládají tak nádherné plody. A co je především toho příčinou?

11) Jdeme do onoho království, jež moře oblévá. V tomto království naleznete tolik knihoven a časopisů, že by bylo možno jejich listy třikrát překrýt Evropu i Asii, a nikde se tolik nečte jako v tomto království; ale nikde se nesetkáte s tak velkou bezcitností a celkovou tvrdostí srdcí jako právě v tomto království! S největší lhostejností světa se může takový zlatem oplývající, mnoho sčtělý a učený velikán dívat, jak před jeho palácem umírají hlady tisíce chudých, naříkajících lidí bez chleba a bez střechy nad hlavou, aniž by pocítil sebemenší nutkání podat alespoň jedinému z mnoha umírajících kousek chleba.

12) Otázka: Což to není nádherný plod velké sčtlosti a nezřídka i hluboké matematické a mechanické moudrosti?

13) Což to není nádherné, když si člověk prostřednictvím matematické a mechanické moudrosti může dát postavit pracující stroje, čímž tisíce chudých lidí jsou naráz bez chleba a vydány smrti hladem?

14) Což to není nádherné zřizovat železnice, čímž za prvé přijde o výdělek mnoho povozníků a jiných řemeslníků, a za druhé tyto nádherné železniční trasy poničí zemědělci tolik půdy, že je brzy dohnán k žebrácké holi? A jak veliký užitek z toho plyne za třetí: je v tom, že tímto způsobem se může tím rychleji podporovat veškerý luxus a průmysl, aby ubohé lidstvo tím rychleji hynulo tělesně i duchovně, a aby srdce bohatých se stala co nejrychleji tak tvrdá jako ony silnice, po kterých se vzájemně stýkají prostřednictvím obchodu, směnek a podvodu.

15) Nejsou to snad nádherné plody velké sčtlosti a z ní vyplývající učenosti?

16) Není snad vážen onen chytrý člověk, který ze svého rozumu dovede udělat peníze?

17) Právě proto však, že rozum vynáší tolik peněz, stala se láska nežádoucí a čin lásky už téměř nikdo nezná. Vždyť přece je dosti strojů, jež pracují z rozumu; k čemu ještě lidské ruce?

18) Neboť lidské ruce by mohly svou činností probudit u toho či onoho velkého obchodníka lásku k jeho dělníkům. Aby se nevydával takovému nebezpečí, dává pilně vyrábět stroje; neboť ony pracují mnohem rychleji a nikdy si nečiní nárok na majitele, nejvýše jen tehdy, když se na nich něco porouchá, pak vyžadují rozum, který všechno zase spraví cestou snížení mezd.

19) Řekněte, zda tomu tak u vás doslova není?

20) Žebrat je zakázáno; ale výroba strojů je odměňována prémie. Co pak s chudými? Ó, o ty je také postaráno! Je přece mnoho chudobinců a otců chudých; pořádají se sbírky a divadla a plesy. Tím je už o chudé tak dobře postaráno, že se jednak stávají polovězni, a ti druzí, ještě na svobodě, dostávají měsíčně tak úžasnou částku, že se mohou nejvýše jeden den jednou najíst do polosyta. Kolik z pokladny chudých takový chudák dostává, vám říkat nemusím; to víte, jak doufám, sami.

21) Postavte však vedle takové pomoci lidským potřebám ještě zákaz žebrat a bude vám jistě jasné, jak „znamenitě“ je o ony chudé postaráno, kteří se na nějakém takovém fondu podílejí. Co však zbývá pro ty, které ještě otcové chudých nevyslyšeli?

22) Pohleďte, jak nádherné to jsou plody literatury, sčtlosti a velké kultury rozumu!

23) Nebylo by proto lepší, méně číst a méně se učit? Lepší by bylo vědět, co je povinností člověka, tím spíše křesťana!

24) Nebylo by, jak bylo řečeno, lepší, být plně činný podle menšího, ale užitečného vědění a plnit tak pravou povinnost člověka, než po celý život číst a psát, ale zcela zapomínat být činný podle Mého Slova?

25) Řekl jsem: „Nebudte marnými posluchači, nýbrž vykonavatelé Slova!“ Kde však jsou tito vykonavatelé? Jsou to snad továrníci, vyrábějící stroje a luxus? Nebo snad to jsou ředitelé a podnikatelé železnic? Jsou to snad průmyslníci nebo majitelé cukrových plantáží v Americe? Nebo snad to je duchovenstvo, lačné zlata, peněz a vlády? **Vpravdě, mám jistě do daleka vidící a ostrý zrak - ale jsem nucen opatřit si silně zvětšující dalekohled, abych jím hledal vykonavatele Mého Slova na Zemi. Ani při trilionnásobném zvětšení se Mi to nedaří; neboť tu se Mi ukazuje jejich počet ještě menší, takže nemohu pořádně vidět, zda jich je tisíc, nebo sto, nebo deset nebo vůbec nikdo.**

26) **Mám teď zato nyní mnohem větší dalekohled v práci! Jistě pochopíte, že tím chci říci, že na něm pracujete tak trochu sami; celé Centrální Slunce se má stát objektivem. Jím se podívám na počet vykonavatelů Mého Slova. Jestliže se pro celou Zemi ukáže čistá desetina, chci Svůj soud ještě odsunout na tisíc let; bude-li však počet pod deseti, omezím Svou trpělivost k velkému všeobecnému soudu na počet vykonavatelů Mého Slova, to znamená za každého vykonavatele jeden rok.**

27) Pochopitelně řeknete: „Pane! Je přece ještě mnoho dobročinných lidí!“ Já však odpovím: „Ano, je skutečně mnoho stotisícin, desetitisícin a tisícin, také setin vykonavatelů Mého Slova. Když je však sečtu dohromady, bude z toho sotva jediný!“

28) Jak to je možné? Co je ten, který vlastní statisíce a dává z nich chudým každý rok nejvýše desetitisíci část svého jmění a zná přece Moje Slovo, jež jsem promluvil k onomu bohatému mládenci? Otázka: Je takový víc, než desetitisícina vykonavatele Mého Slova? Takové vpravdě nehledám; ti se v Mém dalekohledu vyjímat nebudou, nýbrž pouze ti úplní!

29) V časech Noé jsem také namířil takový tubus; a protože jsem nenalezl více, než pouhých osm vykonavatelů Mého Slova, dopustil jsem, aby došlo k soudu. Nyní se obávám, zda při současném počítání dosáhnou čísla Noé, a to proto, že politika i průmysl tentokrát dosáhly už mnohem vyššího stupně, než v časech Noé; a pokud jde o všude se vyskytující brutalitu, není Hanoch ani o krůček vpředu! Vezměte jen do rukou „Dvanáct hodin“ a srovnávejte!

30) Je to tedy nyní, jak bývalo za časů Noé - bohaté plody literatury a velké sčítlosti. Z toho také jasně vyplývá, že spása člověka není v mnoho čtení a mnoho poslouchání, nýbrž že závisí na tom, jak on podle zákona lásky činí!

31) Domnívám se, že i toto by mohlo být jasné; proto však příště ještě o jedno Centrální Slunce víc, aby se zvětšilo sklo Mého objektivu v Mém dalekohledu!

14.

**„Protož řeknouliť vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte.
Aj, ve skrýších, nevěřte!“ (MATOUŠ 24, 26)**

**„Nebo kdežkoli bude tělo, tuť se
shromáždí i orlice.“ (MATOUŠ 24, 28)**

12. ledna 1844 večer.

1) Napište, co máte!

2) „Protož řeknouliť vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, ve skrýších, nevěřte!“ – „Nebo kdežkoli bude tělo, tuť se shromáždí i orlice.“

3) Zvolili jste opět takové texty, jaké se pro naši věc hodí jako kámen do prstenu. Bylo by opravdu podivné, kdybyste to správně nepochopili pouhým rozumem a na první pohled.

4) Co je poušť? Poušť je půda, v níž není život. Co však je duchovní poušť? Rozhodně nic jiného, než pole nebo země, kterou Já neputuji, a proto tam nejsem nikdy k nalezení.

5) Kde však je toto pole nebo tato země, kam se tak často vychází, aby se tam našla pravda a smysl života? - Tato půda a toto pole není nic jiného, než veškerá literatura! A proto by mohl tento text znít také takto:

6) „Kdyby vám někdo řekl: „Hleďte, pravá moudrost, živoucí moudrost je v knihách; čtete je a nalezte ji!“, odpověděl bych Já: „Nejděte do pouště; neboť tam není ani moudrost ani vnitřní, živoucí pravda k nalezení!“ Pravím však Já: „*Vejděte do lásky ke Mně a k bližním; hledejte činem Moji Říši, tak vám bude všechno ostatní přidáno v nejvyšší hojnosti!*“

7) Domnívám se, že tento text nepotřebuje žádného dalšího vysvětlení, neboť je jeho význam na první pohled jasný. Stejně tak, jako je lehký první text, je lehký i ten druhý, podle kterého nemá nikdo věřit, že jsem ve skrýši, jestliže to někdo o Mně tvrdí.

8) Co jen jsou tyto „skrýše“? - Skrýše jsou v přírodní sféře komnaty, ve kterých jen neshodno něco očividného vyjde najevo. Obvykle to jsou dílny více či méně politických penězokazů. Stejně tak má každý člověk několik srdečních komor a neví vůbec, co se v nich děje. Známe však téměř dobře přirozený význam komory. Dokonce takzvaná komora na harampádí obsahuje většinou předměty, jež jsou před veřejností skryty; a majitel takového kumbálu často ani sám neví, kolik nepotřebných krámů je tam ponecháno, aby ztrouchnivěly a zplesnivěly.

9) Co však je ve srovnání s takovou přirozenou komorou duchovní komora? K tomu vám není zapotřebí žádného výkladu, nýbrž vám některé z takových komor ukázat a budete hned na vlas přesně vědět, oč jde. Tyto duchovní komory se nazývají: všelijaká náboženská vyznání, sekty, klášterní spolky, konklavy, všelijaké mysticismy, konzilia, konzistoře. To by mohlo stačit; sami si můžete domyslet ještě mnoho všelijakých spolků, kongregací a bratrstev. To všechno sem patří.

10) Text by tedy mohl znít takto: „Kdyby vám někdo řekl: »Říše Boží či živoucí pravda či čistá láska Kristova je v té či oné konfesi nebo sektě«, atd., nebo .»To je jediná komora, jež činí blaženým!«, nevěřte tomu; neboť Pán je pouze při těch, kdo Ho milují v srdcích a v dílech!“

11) Tam, kde jsou dva nebo tři Mým jménem v Mé lásce (což je jasné samo od sebe) čino-rodě pohromadě, jsem i Já s nimi; ale rozhodně ne tam, kde se místo o Mém Slově a Mé lásce radí o světských, vojenských a peněžních záležitostech, - kde ti, kteří se nazývají Mými knězi, rovněž projektují stavby pevností, výrobu strojů a železnic.

12) Také zde, domnívám se opět, je text tak jasný, že každý může na první pohled pochopit, jak se hodí pro naši věc, které rovněž nestačí vstupovat pouze do jejích tajemství, jako do komory, nýbrž vyvíjet podle ní i činnost.) .

13) To je všechno správné. Máme však ještě třetí text. Jak jej budeme interpretovat, aby se pro naši věc hodil? Bude to ještě snadnější, než s oběma předcházejícími!

14) „Nebo kdežkoli bude tělo, tuť se shromáždí i orlice.“

15) Kdo jest toto „tělo“ - tato zdechlina na tomto světě, před kterou si zacpáváte nos a ošklivíte si ji, když se o ní mluví? Touto zdechlinou být mám, bohužel, čest být Já Sám!

16) Kdo jsou ony, pochopitelně poněkud vzácné „orlice“? - To jsou oni nečetní *celí* milující Toho, který vám zde toto vysvětluje! Tito nečetní milující mají ostrý zrak a čich; nebo mají *hluboký živoucí cit*, a proto také *neklamnou schopnost úsudku*, což dohromady představuje *živoucí víru*.

17) Proč se shromažďují orlice tam, kde je zdechlina? Protože jim jejich instinkt říká: „Tady je pro nás živoucí strava!“ Proto také tam letí a sytí se nadměru.

18) Stejně tak vědí Moji pravdiví ctitelé a milující, že jsem *pravý chléb věčného života*, a že *tímto chlebem je Moje láska; oni požívají plnými doušky a vyžívují se tak k životu, jaký jim už nikdy až do věčnosti nebude vzat*.

19) Hladový přece ví, že musí jíst skutečný chléb, chce-li se nasytit. Bude však sytý, jestliže mu místo chleba dáte čist kuchařskou knihu?

20) Nebo: jak asi by se zatvářila orlice, kdybyste ji chytili a zavřeli do komory na harampádí? Nasytila by se ztrouchnivělými a plesnivými předměty? Jistě ne; zemlela by a propadla smrti!

21) Nevstupujte proto také vy do komůrek, kde tlí zdechlina smrti, zdechlina Balámova, zdechlina pohanství a modlářství, nýbrž vletěte s orlicemi do výše, a snadno potom poznáte, kde je zdechlina, jež vám přináší život!

22) Výše a živé poznání Mého Slova a zdechliny je živoucí Slovo, jež se světu zprotivilo, a svět před ním prchá jako před morem všude tam, kde je větří. Chcete-li se o tom přesvědčit, začněte jen s člověkem světa mluvit jednak o Bibli, za druhé o možnosti vnitřního, živého Slova ze Mně, a on vás v nejlepším případě označí za brzkého adepta blázince; nebo, v horším případě, vás hned označí za státu nebezpečného blázna, a pro vás pak bude nejvyšší čas zmizet z jeho sféry.

23) Z uvedeného přece docela jasně vyplývá, kdo je „zdechlina“, kdo „orlice“, co jsou ony „komůrky“ i ona „poušť“!

24) Nevycházejte proto ani vy do pouště, ani nevstupujte do komůrek, nýbrž hledejte ve svobodě svého Ducha zdechlinu, jen tak naleznete pravý život!

25) Domnívám se, že i toto je jasné; nicméně však příště opět o jedno Centrální Slunce dále!

15.

„Přivedli oslici i oslátko, a vložili na ně roucha svá, a jej na vrchu na ně posadili.“ (MATOUŠ 21,. 7)

13. ledna 1844 večer.

1) Napište, jako obvykle, svůj text!

2) „Přivedli oslici i oslátko, a vložili na ně roucha svá, a jej na vrchu na ně posadili.“

3) Krátký, ale dobrý je tento text; ten můžeme právě moc dobře potřebovat, - neboť ukazuje v živě-jasném obrazu, na první pohled jasně, co se pro naši věc hodí.

4) Přivedli oslici k Němu, pokryli ji svými rouchy, a potom teprve se Pán na oslici posadil.

5) Oslice byla přivázána, když ji učedníci našli, a byla dosud majetkem člověka světa. Co to znamená? To znamená svázanou prostotu, pokoru a lásku, která je dosud spoutána světem, nebo Ducha v člověku, který dosud nebyl osvobozen, ačkoliv pro své pokorné a láskyplné vlastnosti je plně obrácen k Pánovi, a proto je *celé jeho určení v Něm a pro Něho*. Protože však Pán takového Ducha vidí, posílá hned Své služebníky, aby ho osvobodili a přivedli k Pánovi, a

svět hned nato ztratil veškeré zdánlivé právo a zdánlivou moc nad tím, ke kterému Pán promluví: „Potřebuji ho!”

6) Proč však je to oslice a nikoliv osel? Protože samička zde značí ještě hlubší pokoru a plodnou lásku, než samec.

7) Nyní je oslice u Pána; a učedníci na ni složí svá roucha. - To naznačuje, jak je pravá pokora a plodná láska okamžitě oděna pravou moudrostí, jakmile dospěje k Pánovi. Neboť oděv označuje moudrost v její užitečnosti. Čím je prostší, tím vyšší stupeň moudrosti má z Pána; neboť pouhá láska a pokora jsou nahé.

8) Když k pouhé lásce a pokoře přistoupí ještě nádherná roucha, znamená to, že je moudrost větší a silnější, než láska, protože také například duchové andělův nebi moudrosti jsou oděni převelikou nádherou; avšak duchové andělů v nejvyšším nebi, kteří jsou čistou láskou k Pánu, jsou většinou oděni jen chatrně, ba dokonce jsou někdy úplně nahí, a to tehdy, jestliže jejich láska k Pánovi dosáhla nejvyššího možného stupně.

9) Označme tedy také zde chatrná roucha učedníků¹ kterými byla pokryta oslice, za čistou božskou moudrost, a jestliže je taková plodná láska ze své pokory oděna takovou čistou božskou moudrostí, bude teprve potom plně schopna Pána přijmout a nést, je potom s ním dokonale sjednocena.

10) Taková plodná láska, oděna moudrostí, nese Pána; Pán ji však vede sám, aby nemohla učinit žádný chybný krok, a jízda potom vede přímo k městu Božímu, což značí věčnou Boží Říši nebo pravý život věčný! - Zde je ten obraz a jeho pravý význam.

11) Někdo řekne: „Je to všechno zobrazeno správně; ale z toho, jak to zobrazeno je, nevidíme, jak se to hodí pro naši věci”

12) Já však pravím: Jestliže je jednou světlo zde, můžete je postavit, kam jen chcete a všude se bude hodit jako kdyby pro to místo bylo určeno už od věčnosti.

13) Jen to zkuste jednou se svíčkou, která hoří! Postavte ji na různá místa ve svém pokoji, nikde nebude působit cizím a nezvyklým dojmem, nýbrž se bude všude vyjímat přívětivě.

14) Vždyť i hvězdy na obloze mění - alespoň zdánlivě pro váš zrak - stále svá dřívější místa; dovedete však říci, zda se třeba Orion ráno či v poledne či večer vyjíká na obloze lépe? Tam, kde stojí, zdá se být na svém vlastním místě. Stejně tak se vyjíká i Slunce všude stejně nádherně; a všude tam, kam dopadá jeho světlo, vykonává stejnou službu.

15) Stejně tak tomu však je i s jasně rozzářeným světlem našeho textu. Můžete je zasadit, kam chcete, všude se bude hodit tak nádherně, jako kdyby právě tam bylo místo jeho určení. Hned učiníme pokus, zda tomu tak je i s naší věcí; postavíme to světlo tam a hned se bude vyjíkat tak jako by to bylo jediné místo jeho určení. A tak jen poslouchejte; zkusíme to!

16) Otázka: Nemohl si Pán dát přivést místo oslice stejně tak koně nebo alespoň k jízdě vyčvičeného osla? Jistě! Každé zvíře by bylo Pánovi v tomto případě neodvolatelně muselo posloužit stejně. Lev, tygr, panter, velbloud, slon, kůň, mezek, ti všichni by byli především silnější a museli by na jediný pokyn poslechnout Pána nekonečnosti, všemohoucího Tvůrce všech věcí; kromě toho by byla taková jízda zřejmě mnohem důstojnější, než jízda na slabé oslici.

17) To by bylo jistě pravda, viděno ad hominem; ³ ale ad Dominum ⁴ tomu je jinak. - Ten, který jest základním pořádkem a základním smyslem všech věcí, nejedná jako člověk, kterému to je tak či onak lhostejné, nýbrž u Něho bylo všechno v nevyhnutelném pořádku příkladně a pro celou věčnost poučně uspořádáno.

18) Tato silná zvířata označují většinou poznání a moudrost v sobě; chybí jim však ona plodnost lásky i pokora v její nejhlubší prostotě.

19) Kdyby byl Pán zvolil takové zvíře, byl by tím skutečně naznačil, aby se člověk vrhl zvláště na obohacení věd, na všechno možné poznání a veškerou moudrost z toho vyplývající. Ano, ukázal by mu tím, že by měl prostudovat všechny knihovny světa, nebo alespoň tolik, kolik je možno; ale Pán věděl, co činí, a platí zde onen zákon, který Pán vyslovil už na počátku, když řekl: "Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v kterýkoli den bys z něho jedl, smrti umřeš!"⁵

20) Ale právě tím, že Pán jel na chatrně rouchy pokryté oslici, ukázal jasně a srozumitelně

³ člověkem

⁴ viděno Bohem

⁵ Mojžíš 1,2, 17

všem lidem, že by duchovně měli činit totéž, a že by se měli držet pouze plodné pravé lásky z její pokory; potom je Pán osvobodí od světa a oděje je rouchy pravé moudrosti a On Sám je povede tak, jak Ho ona nese, taková láska totiž, ve svém srdci a na zádech pokory.

21) Ale nikoliv na koních, slonech, velbloudech, lvech, panterech a tygrech by měl člověk jezdit; nebo řečeno srozumitelně: nikoliv za učeností a moudrostí by se měl člověk honit - neboť to všechno je plodem Stromu poznání -, nýbrž v *pravé lásce a pokoře by měl člověk na Boha čekat!* A až přijde pravý čas, přijde Pán a osvobodí ho a požehná potom Strom poznání; a na oslici budou položena roucha, a člověk bude potom moci z tohoto požehnaného stromu užívat všech plodů pravého poznání do věčnosti.

22) Ptám se nyní, zda se světlo tohoto textu pro naši věc hodí nebo ne! - Domnívám se, že je věc na první pohled jasná; nicméně však příště o další Centrální Slunce dále!

16.

**„Dí Ježíš: Zdvihněte kámen. Řekla
jemu Marta, sestra toho mrtvého:
Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni
v hrobě jest.“ (JAN 11, 39)**

12. ledna 1844 večer.

1) Tak jen napište Centrální Slunce jako obvykle.

2) „Dí Ježíš: Zdvihněte kámen. Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest!“

3) Když budete stále volit tak lehké texty, jejichž srozumitelnost je na první pohled jasná, nebudu vám o nich moci vždy vysvětlovat plných deset stránek; neboť tento text má už při prvním přečtení v sobě naprosto dokonale to, co vám během celého tohoto dodatku hmatatelně vysvětlují.

4) Také vám pravím: Zvedněte kámen smrti světa z hrobu své lásky! Řečeno ještě srozumitelněji: Nesnažte se získat život všelijakým obohacováním učeností světa, nýbrž odsuňte kámen, aby, až k vám přijdu, pronikl Můj hlas bez zábran do hrobu a probudil ze smrti vašeho spoutaného a svázaného Lazara, který jest vaším Duchem, spoutaným a rdoušeným ještě tolika pouty světa!

5) Přistupuje ke Mně také „Marta“, rozum, starající se o svět totiž, a říká: „Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dny v hrobě jest!“; Já však přesto, abych ukázal nádheru Boží, probudím k novému životu také toho, který už čtyři dny v hrobě tlí, jakmile bude kámen odvalen.

6) Stejně tak, jak mluví Marta, mluví - jak už bylo řečeno - také lidský pošetilý rozum a říká: „Co jen si máme počít? Když jsme byli chlapci, potom mladíci a muži, ba dokonce i jako starci jsme se neustále zabývali světem; náš duch tedy leží celá tato čtyři životní údobí v hrobě světa, svázán jeho pouty, a zapáchá všemi hříchy, které jsme v oněch čtyřech dnech spáchali.“

7) Bude mít Pán tolik milosrdenství, aby nás přesto zřejmě zázračně probudil k životu? Jak bychom mohli něco takového očekávat od Nejsvětějšího, proti Jehož zákonům jsme tak často hřešili a' těmito hříchy jsme to přivedli tak daleko, že náš duch takto odumřel, takže už ani nevíme, zda vůbec ducha máme, ani co on je, a nevíme ani, zda je nebo není v našem těle živoucí duše?

8) Jestliže však máme živého ducha a živou duši, pak jsou jak duch, tak i duše dozajista příliš zahrabány v hmotě našeho těla a příliš svázaný pouty jeho, než abychom mohli očekávat, že Pán, nade všechno Nejsvětější, by se tak hluboko snížil, aby v nás opět probudil onoho Lazara všemocností Svého hlasu a zavedl je potom k jejich věčnému určení. Kromě toho bychom se tak snadno nedokázali odpoutat od světa, abychom něco takového od Pána očekávat mohli.“

9) Proti tomu pravím Já: Nevolám a neříkám: „Nepřerušujte docela styk se světem, nezbytný pro dočasnou existenci!“; neboť to jsem neudělal ani Já, když jsem na světě pobýval. Já Sám jsem na světě pracoval a mnoho a dobře jsem mu sloužil vlastníma rukama. Proto vám nikdy neříkám: „Nemějte se světem naprosto nic společného!“; ale pravím vám toto:

10) Zvedněte kámen, těžký kámen z Lazarova hrobu a brzy v sobě naleznete nádheru Boží! Jen otevřen musí být ten hrob, potom ti, kdo v tom hrobě jsou, Můj hlas uslyší a budou probuzeni!

11) Ale dokud kámen z hrobu nezvednete, zůstanete zajatci smrti a Já mohu křičet jako noční hlídač, a přece Mne váš Lazar uslyšet nemůže; neboť skrze kámen hlas lásky nepronikne, protože kámen sám o sobě je pravdivým symbolem nelítostnosti. Kámen může být rozbit jen hlasem Mé zloby, jen tak může být zničen; ale Moje láska si před ústa nedává kámen místo pozounu.

12) Takový kámen je symbolem vaší světské rozumové učenosti; ta je pevná a těžká a je zapotřebí vynaložení velké síly pozvednout ji z hrobu. Ale bez ohledu na to musí přece jen pryč, jinak Můj k životu probouzející hlas k mrtvému Lazarovi nepronikne.

13) Kámen sice zabraňuje, aby chřípí světa se chránilo před nepříjemným zápachem tlícího Lazara ve vás; Já však pravím: Blaze tomu, z jehož hrobu bude kámen odvalen a potom jeho chřípí světa přijde do styku s nepříjemným zápachem tlícího Lazara; neboť tam, kde se to nestane, kde se člověk nezděsí ve své světskosti, jestliže byl kámen odvalen, v hluboké lítosti nad tím, v jakém stavu je jeho Lazar, nepronikne Moje probouzející volání do hrobu k tlícímu Lazarovi, neprobudí ho a nenechá ho uvolnit pouta smrti!

14) Domnívám se, že jasněji o tom nelze promluvit, a že jste tak k dokonalému osvětlení této veledůležité hlavní věci dostali více, než dostatečné mocné světlo.

15) Je nyní zcela na vás, abyste podle toho jednali. Budete-li podle toho jednat, dostane se vám též živého přesvědčení, že toto poznání nevychází z úst člověka, nýbrž z Mých vlastních. Budete-li to však číst pouze jako jinou knihu světa, pak to přijmete také pouze jako světskou knihu a jako dílo člověka!

16) A těmito slovy uzavírám též Svůj velký dar vám. Přejete-li si však jako mimořádný dodatek ještě více takové osvěcení, přenechávám to vaší lásce i vašim tužbám; Já však budu po všechny časy oním laskavým dárcem. Amen.

17.

„Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou?“

(LUKÁŠ 24, 26)

17. ledna 1844 večer.

1) „Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou?“

2) Z tohoto citovaného textu opět na první pohled vyplývá, že nádhera věčného života nelze dosáhnout velkou sčtetostí a učeností, nýbrž pouze činem lásky.

3) Někdo zde pochopitelně řekne: „Kristus byl přece věčným životem Sám a měl v Sobě jeho veškerou nádhery; proč však musel ještě trpět, aby do této nádhery vstoupil?“

4) Já však pravím: Kristus byl pouze člověkem a musel si jako první pravzor dokonalou nádhery Boží dokonale přivlastnit teprve Svými činy. Kdyby to nebyl učinil, bylo by po celé tvorbě veta; neboť teprve v Něm vytvořili opět Otec a Syn jedno nebo - což je totéž božská láska a božská moudrost. Neboť předtím se láska odtáhla od moudrosti, neboť moudrost se ve své svatosti postavila nedosažitelně vysoko, a její požadavky přesahovaly všechny možnosti jejich splnění.

5) Moudrost však byla osamělá bez nejvroucnějšího spojení se Svou láskou; ale jak se mohla s láskou opět

spojit? V člověku Ježíšovi musela sama splnit jí stanovené podmínky smíření; musela se pokořit co nehlouběji a teprve tak se opět spojit se svou láskou, kterou jest „Otec“.

6) Proto také pohrdl Kristus, jako Sám věčná, všemohoucí základní moudrost Otce, vši moudrostí moudrých světa; a všechny vykladače Písma musel odmítat s odporem, pokud jejich činy byly v rozporu se životem v Něm.

7) On jako věčná láska Otce musel činit dílo lásky a učit lidi jediný zákon lásky; ano, On se musel nakonec dát zajmout moudrostí učených kněží a dát se ukřížovat a musel tak jako pravěké Světlo Otce nebo Lásky Sám na Sobě vytrpět největší potupu a největší zatmění, proto také zvolal: „Otče! Proč jsi Mne opustil?“

8) To, že musel jako pravěčné Světlo veškeré nekonečnosti Sám na Sobě vytrpět ono úplné zatmění, potvrzuje onen, dosud nikým nepochopený, okamžik, ve kterém po Kristově skonu na kříži nastalo úplné zatmění celé nekonečné tvorby a vyhaslo světlo nejen Slunce, ozařujícího Zemi, ale všech Sluncí v celé nekonečnosti po dobu tří hodin!

9) A právě v tomto okamžiku zatmění se, jak víte, stalo, že Kristova duše po smrti sestoupila do pekla, aby tam vysvobodila duchy, kteří byli spoutáni starou moudrostí, a zavedla je do *nového světla*, jež po opětném spojení Syna s Otcem, začalo ozařovat veškerou nekonečnost.

10) Kristus proto musel splnit v Sobě Sám až do krajnosti starý zákon moudrosti, aby tak před tváří Otce odpykal všechny omyly proti onomu zákonu; nebo musela být ukřižována všechna moudrost, aby tak byla ospravedlněna Láska Otce.

11) Nuže, to tedy učinil Bůh Sám; co však chcete učinit vy? Domníváte se snad, že ospravedlněním své moudrosti vstoupíte do nádhery věčného života?

12) Jestliže Kristus jako božská moudrost musel Sám činit a co nejživěji hlásat dílo Lásky a všechnu Svou moudrost dát ukřižovat a nechat přejít do největší temnoty, aby potom opět vstoupil do nádhery Otce, jenž byl rozdělenou Láskou v Kristovi Samém, budou přece i lidé muset putovat touto cestou a Krista následovat, chtějí-li s Ním vstoupit do nádhery Jeho otcovské Lásky.

13) V pracírkvi světa to znamená: „Vy lidé můžete pouze prostřednictvím Lásky Boží dospět k jinak nedosažitelné božské moudrosti!“ S Kristem to však znamená: „Nyní jsem Já jako božská moudrost Sám, jako cesta a život dveřmi k Lásce nebo k Otci. Kdo nyní k Otci chce, musí vejít skrze Mne!“

14) Ale jak? Prostřednictvím moudrosti snad, když je Kristus jako dveře božská moudrost Sám? - Ó, ne! Vždyť právě tato moudrost se dala pokořit až do posledního atomu. Ona jako nedotknutelná svatost Boží sestoupila hluboko mezi všechny hříšníky; ona moudrost, ke které předtím nesměl vzhlednout ani žádný nejdokonalejší andělský duch, a patřit na ni v základním světle, nyní putovala s hříšníky a jedla pod jejich střechou a musela se nakonec dát přibít na kříž pohanskými pochopy a bičici!

15) Z tohoto nekonečného pokořování božské moudrosti Samé však, nad slunce jasněji vyplývá, že nikdo nedospěje do nádhery věčného života se svou nafoukanou moudrostí. Nikomu se nestanou prostudované knihy a spisy stupni do nebeské říše, nýbrž pouze jeho pravá pokora a pravá činnost a živá láska k Otci.

16) V Kristovi přešla veškerá prabožská moudrost do Lásky k Otci; tak se stalo ze Syna a Otce Jedno. Stejně tak tomu musí být s lidmi. Dokud nebude člověk ve svém domýšlivém rozumu a v jeho všech tužbách, jež směřují ke všem možným počtám, pokořen až do krajnosti, - ano, dokud všechno nepoloží k nohám lásce, a proto nevytrpí krátké zatemnění veškeré své světské moudrosti, nevejde vpravdě do nádhery Otce.

17) Kristus musel toto vytrpět a učinit, aby vstoupil do nádhery Otce; proto to musí učinit každý člověk a musí Krista živě následovat, chce-li do nádhery Otce vstoupit.

18) Kristus však nestudoval na vysokých školách, aby tak jako vysoce učený mudrc vstoupil do nádhery Otce, nýbrž Jeho škola se nazývala: *pokora a činnost lásky!* Jestliže však Kristus s touto školou uspěl, jak jen chcete dospět do Říše Boží s nějakou jinou?

19) Domnívám se, že více o tom by bylo zbytečné; neboť z nejhlubší moudrosti je to nad slunce jasné. Čiňte proto stejně, tak budete žít! Amen.

18.

**„Pakliť prstem božím vymítám
d'ábly, jistěť přišlo k vám království
Boží.“(LUKÁŠ 11, 20)**

18. ledna 1844 večer.

1) „Pakliť prstem Božím vymítám d'ábly, jistěť přišlo k vám království Boží.“

2) Tento text potvrzuje právě to, co vám stále říkám. Co je „prst Boží“, co „d'ábel“ a jeho vymítání, a co je „Říše Boží“, jež k vám přichází? Co znamená prst vůbec?

3) Prst značí činnost v malém jako ruka činnost ve velkém. „D'ábel“ je svět, který malou činností lásky má od lidí ustoupit. K vám přicházející Říše Boží je *světlo milosti lásky* a s ním spojený dar věčného života.

4) Znamená tedy zde prst Boží Mou laskavou péči o zvláštnosti vás lidí, a dary, které vám dávám, pocházejí z Mého prstu. Neboť kdybych řekl: „Vyženu z vás d'ábla Svou rukou!“, zna-

menalo by to: „Sešlu na vás všeobecný soud, jak tomu bylo za časů Noé!" Já však z vás vyháním svět pouze prstem, a tak se vám nedostane soudu, nýbrž světla milosti.

5) „Vyženu z vás svět Svým prstem", znamená však také: Vyhledávám ty, kteří jsou lepšího ducha, žijí však ve světské tísní. Těch se dotknu Svým prstem, aby se jim dostalo Mého vnitřního světla milosti.

6) V tomto světle milosti vám ukáží, co máte dělat a jak je snadné a jak stačí málo k získání věčného života a vstoupit do Říše Boží, stejně snadné, jak to v tomto světle milosti živě k vám přichází; a znamená to též, že od vás vyžadují pouze malou činnost, nikoliv tedy činnost ruky, nýbrž pouze prstu, která nespočívá v ničem jiném, než v tom, abyste Mne milovali víc, než svět, a abyste podle svých sil činili dobré svým bratrům a sestřám.

7) Kdybych vyžadoval větší činnost, museli byste dělat to, co kdysi museli udělat apoštolové, opustit totiž všechno na světě a nakonec dokonce okusit smrt na kříži.

8) Pouhým prstem tedy z vás vyháním svět, a také to se vám zdá příliš! Co jen byste říkali, kdybych pozvedl Svou ruku? Kolik vám promírím, a přesto považujete za příliš, co od vás vyžadují.

9) Pravím vám: Nenamáhejte se příliš kvůli světu; neboť on toho není hoden! Proč strkáte své hlavy s námahou do všelijakého učeného svinstva světa, když vám nabízím v přemíře zlato života a chci vám je dát, jestliže se od světa odvrátíte a přijmete Mne do svých srdcí?

10) Co byste řekli člověku, který měl ve své zahradě ovocný strom? Plody stromu byly zralé a ten člověk by jich byl mohl lehce dosáhnout, stačilo jen s malou námahou vztáhnout ruku, dotknout se ovoce prstem, a už by bylo v jeho ruce.

11) Co však učinil ten pošetilý člověk, aby tohoto ovoce dosáhl pohodlněji a tím i svým způsobem ukázal, jak velkou cenu tomuto zralému ovoci připisuje? Dal vykopat základ a pod plody ze základu vystavět stupňovitý oltář, aby z něho docela pohodlně k ovoci dosáhl. Oltář byl hotov za několik týdnů; mezitím ovoce na stromě shnilo, a tak dostal po ukončení své velké, pošetilé práce místo čerstvého a živého ovoce shnilé, a proto mrtvé plody stromu.

12) Tomuto pošetilému člověku se podobají všichni ti, kdo hledají říši pravdy ve velké učenosti, zatímco této pravdy lze dosáhnout snadno a živě pouze malým pozvednutím srdce ke Mně. Takoví učenci dělají a kopou základ za základem a staví z nich potom složité a drahé stupňovité oltáře, a když jsou s nimi hotoví, nedosáhli za svou všechnu námahu a práci ničeho, než shnilého ovoce, které nemá žádnou cenu pro svět, tím méně však pro Ducha. Pro svět ne, protože on řekne: »K čemu tolik výdajů a tolik námahy kvůli tak malým procentům?«, a pro Ducha ještě méně, protože on ze své životní sféry řekne: „Nic shnilého a mrtvého nemohu potřebovat!"

13) Ono předtím zralé ovoce však je právě spořádaný Duch v člověku. K čemu tolik námahy k osvobození zralého Ducha, když toho může každý dosáhnout zcela nepatrnou námahou, námahou jediného prstu? K čemu celé knihovny v hlavě, když bohatě stačí: „Miluj Boha nade všechno a svého bližního jako sebe sám!"

14) Já nepotřebuji žádná ozbrojená vojska k vymítání ďábla, nýbrž pouze prst, který je Mnou nejvážnější vůlí lásky; čiňte totéž: Buďte ve vši vážnosti ochotni dávat lásku, řiďte se radou, kterou vám dávám, a zbavíte se s pramalou námahou veškerého světa, a Moje říše k vám dozajista přijde živá! Amen.

19.

**„Neopustím' vás sirotků,
přijduť k vám." (JAN 14, 18)**

19. ledna 1844 večer.

1) „Neopustím' vás sirotků, přijduť k vám!"

2) Tento text potvrzuje opět totéž, co za prvé před vámi leží, co vám stále říkám, a co vám právě nyní tímto novým darem věrně a živě potvrzuji.

3) „Neopustím vás jako sirotků!", nýbrž, jak se praví dále: „Zůstanu u vás až do konce časů!", ale nikoliv ve vaší světské moudrosti a velké učenosti, nýbrž v lásce a pokoře vašich srdcí.

4) „Neopustím vás jako sirotků!", neznámá však: „Opatřím vás knihami všeho druhu a kromě toho modlitebnami, plnými řezbářských prací a s Mými portréty, malovanými a vyřezáva-

nými ve všech možných situacích, jaké patří do říše pohanství!"; neboť každé vnější nazírání patří světu a zabraňuje otevření vnitřního vidění, stejně tak jako člověk, který nezavře oči, neusne, a tím méně k němu přijdou **сны, jež jsou vnitřním viděním toho, co patří světu duchů.**

5) Nechci vás tedy zanechat jako sirotky tím, že bych Svým souhlasem dovolil, abyste pořádali mnoho vnější podívané, která se Mne eventuálně týká, a současně abyste psali stejně velký, ne-li větší počet knih, vycházejících z vašeho rozumu, ve kterých se hledá pravda tak, jak se sází do loterie, přičemž nikdo neví, bude-li vytaženo číslo, na které vsadil, nýbrž každý spoléhá na štěstí. A jestliže je náhodou jeho číslo vylosováno, ví stejně málo, proč se to podařilo, jak v opačném případě, proč se to nepodařilo. Protože každý, kdo sází, je přesvědčen, že jeho číslo je to nejlepší; jinak by je přece nesázel. Výsledek mu ukáže jiné světlo, že totiž jiné číslo bylo lepší. Pak pochopitelně řekne: „Vždyť jsem ono číslo už měl na papíře, - proč jen jsem musel zvolit jiné?“

6) A hledte, tento příklad se přesně hodí na velký počet spisovatelů. Každý se domnívá, že tak či onak uhodil hřebík na hlavičku. Ale netrvá to dlouho, vynoří se jiný, který tomu prvnímu na vlas přesně dokáže, že pořádně udeřil vedle. A tak to jde stále a stále, až nakonec ví ten poslední stejně tak málo, jako ten první, zda ten hřebík zasáhl nebo ne.

7) Jestliže se tu a tam jednomu či druhému podaří narazit v tom či onom oboru na pravdu, neví přesto, zda na ni skutečně narazil nebo ne. Jediné kritérium pro něho je v tom, že svým dílem ze světa vylákal všeobecný obdiv, neuvažuje však, jak málo je k tomu zapotřebí takového obdivu dosáhnout.

8) Může se to se spisovatelstvím udělat stejně jako to dělají ti, kdo sázejí v loterii před vytažením čísel, že se totiž všechno důkladně promíchá, aby z toho nikdo nebyl moudrý, co měl vlastně spisovatel na mysli; kritika potom před takovým kolosálním dílem skromně ustoupí, a spisovatel tak svým dílem udělal zřejmě trefu, pokud jde o pochvalu světa.

9) Ale otázka: „Dlí Mnou slíbený Svatý Duch v takových dílech?“ Ó, ne! Vpravdě jsou právě ona sirotky; u nich nejsem! Pro ně neplatí text, o který jde.

10) Ale platí to možná pro malíře, mědirytce, sochaře a zlatníky, kteří se obzvláště zabývají zobrazováním takzvaných svatých předmětů - jestliže si jim však zaplatí, dodávají také scény z bitev a ještě jiné nejrůznější oplzlé výtvořiny -, Já pravím: také tito jsou sirotky a text s nimi nemá nic společného.

11) Ale budou tu možná básníci knih pro kazatele a modlitebních knih, nebo také hudebně nadaní skladatelé církevní hudby? Ó, ne! Také pro ně text neplatí; neboť také oni otáčejí plášť podle větru a za peníze jsou ochotni udělat všechno. Ten první možná dnes napíše vznešený zpěv, modlitbu, žalm, jaký by - po vnější stránce - nedělal hanbu ani Davidovi, kdyby jej byl napsal; zítra však napíše, bude-li zaplacen, se stejným nadšením vznešenou báseň na nevěstku vznešeného a v případě nouze i vznešený náhrobní nápis pro zesnulého pejska princezny. Ten druhý však dnes komponuje oratorium, ale hned nato, bude-li mu zaplacen, napíše také balet nebo docela profánní světskou hudbu.

12) Otázka: Proniká z toho účinek Svatého Ducha? - Nic takového nevidím; a když to nevidím Já, uvidíte to tím méně vy, i kdybyste hledali s lucernou, ve které by místo špatné svíčky hořelo Centrální Slunce.

13) Že by snad Svatý Duch vězel v moudrých státních zákonech, církevních zákonech, nebo snad v ostrých, nejrůznějších církevních disciplinárních zákonech? - Vpravdě tam nic takového nevidím.

14) Proč ne? .Protože v tom nejsem Já, nýbrž světské panovačné výhody jako základ. Všechno chce vládnout, císař a král, kníže, hrabě, baron, rytíř, pan „von“, kupec, občan a také sedlák, a od císaře dolů pochopitelně všichni jeho úředníci, jakoby téměř všude byli vlastní osobností císaře.

15) Musí tu zřejmě být císař a král a kníže: *ale neměli by být kvůli panování, nýbrž kvůli vedení, aby národy jejich vedením byly přivedeny ke Mně.* Ale takto budou ode Mne spíše odváděny a obraceny ke světu, nedostane se jim síly, nýbrž slabosti, aby potom bylo možno je v jejich slabosti lépe ovládat.

16) Otázka: Je to snad účinek Svatého Ducha, jestliže panovník ve svých poddaných nevidí, než nevolníky, které může zničit jediné jeho slovo, jestliže je vysloví? Vládce má svůj národ vést a být jeho utěšovatelem a má mu dát zákony, jež jsou srozumitelně odvozeny nikoliv od

pohanských, nýbrž od zákonů Mých; pak by byl pravým regentem a Svatý Duch by působil s ním jako působil s Davidem a jinými důstojnými regenty.

17) Ale ve vynálezech strojů, jež činí ruce chudých lidí zbytečnými, v podporování průmyslu, zřizování železnic a v budování velkých válečných mocnostech nepůsobí Svatý Duch od věčnosti nikdy! Neboť tak tomu také bylo před potopou v časech Noé působením ducha světa, kterým je ďábel v jeho celistvosti. A stejně tak tomu bylo v Sodomě a Gomoře a v Babylonu.

18) Kdo by však chtěl tvrdit, že takto působil Duch Svatý? Následoval tedy vždy po takovém - Svatému Duchu naprosto odporujícímu způsobu jednání - mocný soud; podobný mám také už nyní připravený, abych jím ukázal, že Můj Svatý Duch není v současném nynějším způsobu jednání světa naprosto *nikde* přítomen, a proto tento svět celý tu stojí zcela jako sirotek. Poněchám jej však ještě nějaký čas stoupat, až dosáhne pravé výše k pádu, a potom - *jediný* blesk od východu až k západu, a v jeho světle se ukáže, do jaké míry Svatý Duch nyní svět ovlivňuje!

19) Ano, když je tomu takto, kde jsou pak ti, které jako sirotky zanechat nechci?

20) Pravím: Vyskytují se už tu a tam; ale stali se nyní téměř vzácnější a skvostnější, než velké diamanty korunovačních klenotů. Tito žijí prostě, odvráceni pokud možno od světa, a *jejich radostí jsem Já*, a předmětem jejich rozhovorů jsem také Já. Proč jen? Protože ústa přetékaají, čím je srdce naplněno! Jsem tedy oním předmětem, kterým se jejich srdce zabývá, a všechno ostatní na světě má pro ně cenu prázdného ořechu.

21) Ti vpravdě sirotky nejsou; neboť Já jsem uprostřed mezi nimi, rozmlouvám s nimi každý den, učím je Sám a vychovávám je Sám. Tito slyší Můj hlas v každé době a rozpoznají také tento hlas jako pravého pastýře a nikoliv žoldnéře, jehož hlasu nenásledují, protože je to hlas prodejného žoldnéře. Ti jsou to také, pro které byl napsán předložený text.

22) Já tedy nepotřebuji žádné učence, žádné básníky, žádné malíře ani komponisty, žádné vynálezce strojů ani zákonodárce světa, nýbrž *pouze pokorné, Mne milující srdce potřebuji*. Kde je naleznu, přidám už všechno ostatní Sám, a jistě lépe, než to vymyslí svět; a potom bude všechno ovlivněno Svatým Duchem a na světě žádní sirotkové nebudou. Ale takto je pouze málo těch, jejichž sluch Můj hlas přijímá.

23) Domnívám se, že z vysloveného velice snadno pochopíte, kdo jsou ti, kterým je text určen. Že k nim také patříte, potvrzuje, co před vámi leží. Ale teprve tehdy, až také podle toho budete jednat, přesvědčíte se o pravdivosti této pravdy. Uvažujte o tom! Amen.

20.

**„A viděl je, a oni se s těžkostí plavili;(nebo byl vítr odporný jim.)
A při čtvrtém bdění nočním přišel k nim, chodě po moři,
a chtěl jich pominouti.“ (MAREK, 6, 48)**

22. ledna 1844 večer.

1) „A viděl je, a oni se s těžkostí plavili; (nebo byl vítr odporný jim.) A při čtvrtém bdění nočním přišel k nim, chodě po moři, a chtěl jich pominouti.“

2) Dlouhé verše potřebují krátký výklad, protože jej většinou už mají v sobě. Kratší verše však potřebují delší výklad, protože za prvé pro krátkost v sobě výklad nemají, a za druhé, protože v nich je světlo většinou více zhuštěno a pevněji spoutáno, a je proto namáhavější všechno jejich světlo uvolnit, než při delších verších, jež ve svém postavení už beztoho září dost silně.

3) Z toho důvodu vám o předloženém textu nemohu dát žádný rozsáhlý výklad, protože jeho světlo je už silné dost; a chcete-li jen trochu o něm přemýšlet, musíte jej na první pohled pochopit. Abyste to však uznali, chci vás přece jen provázet krátkým pokynem, a to vám bude k pochopení tohoto textu naprosto stačit.

4) „Moře“ znamená svět; odporné „větry“ jsou jednání a shon světa, proti kterým dobrý námořník až do čtvrtého bdění nočního, což značí poslední dny jeho života, tedy po celou dobu života, musí bojovat; neboť pod pojmem „noc“ se rozumí hmotný život na tomto světě.

5) Pán na lodi není. Proč jen? Protože není v tomto světě; neboť loď značí v tomto světě žijícího člověka, s jakým Pán v důsledku své svobody není.

6) Pán však kráčí zázračně za námořníkem a kráčí po všech těch vlnách jako by byly pevnou zemí. Nestará se o námořníky na moři; jestliže na nějakého narazí, putuje dál, aby ho neřušil v jeho svobodě.

7) Jestliže však potká loď, která nese Jeho učedníky, to znamená takové lidi, kteří Ho uznávají a vzývají, přiblíží se přece jen k lodi, ač by jinak šel dále; neboť ona loď nese Jeho učedníky, nebo: v tom člověku je srdce, které Pána miluje, v Něho živě věří a volá Ho.

8) Srdce se sice zpočátku bojí a považuje Ho za strašidlo, což znamená: člověk, který je ještě plný scestných představ o Mně, považuje za nemožné, nebo dokonce za chiméru, že bych se k němu mohl na světě přiblížit, ba dokonce vstoupit na jeho loď.

9) Jestliže však přesto ve své lásce neochabne, přiblížím se k jeho lodi a projevím se mu; a jestliže zaslechl Můj hlas, když mu říkám: „Neboj se; neboť jsem to Já, tvůj Mistr, tvůj Pán, tvůj Bůh a tvůj Otec!“, zmizí co nejrychleji strach ze strašidla, a ten člověk Mne na své lodi přijme s převelikou radostí.

10) Hledte, to už je celý výklad tohoto textu. Zbývá však ještě jedna otázka, totiž: jak vybavena musí být loď, která nese Mé učedníky? Je to snad podle vědeckých poznatků sestavený parník, nebo snad bitevní loď o třech stěžích a se sto šedesáti děly, nebo snad fregata, škuner, briga, nebo snad bohatě naložená obchodní loď? - Ó ne! Všechny tyto druhy lodí Mé učedníky nenesou; takovým se obvykle vyhýbám tak daleko, že Mne nevidí dokonce ani jako strašidlo. Kdo však by se chtěl přiblížit k takovým lodím, jež jsou opatřeny děly? Jejich ochranou je smrt; ale lodě, které mají jako ochranu smrt, zajdou jistě také smrtí, - neboť smrt se před smrtí nemá čeho obávat. Ale tam, kde smrt drží kolem lodi široký okruh (dostřel děl), tam kráčí život daleko vzdálený.

11) Jak tedy musí vypadat loď, která nese Mé učedníky? Já vám pravím: Docela mimořádně prostě! Je to pouze pevnými trámy svázaný a zpevněný vor, téměř ve stejné rovině s vodou a lodníci jsou pouze o několik stop nad povrchem vody. Loď nesmí mít plachty, aby nebyla řízena větrem světa, nýbrž na každé straně pouze pevná vesla, aby jimi mohla být svobodně vedena, kam být vedena má, podle vůle lodníků, pokud možno nedotčena různými větry světa.

12) Když takovou pokornou loď naleznu, uznám ji za takovou, jaká Mé učedníky nese; k takové lodi se potom přiblížím a vstoupím na ni; proč jen? Protože taková loď za prvé se nepohybuje příliš rychle, protože na ní nejsou plachty ani parní kotle, nýbrž pouze vesla, jež loď neuvádějí do tak rychlého pohybu; mohu ji proto snadno dostihnout; za druhé však proto, že taková loď není obklíčena smrtí, jejímž přítelem Já jako život Sám nejsem; a za třetí proto, že na takovou loď pro její nízkost nad povrchem vody je možno bez potíží a bez námahy vstoupit.

13) Já však nejsem rozhodně přítelem velké námahy; to, co se u Mne neděje s největší lehkostí, jakoby samo od sebe, nechám být, jak to je. - Snadno pochopíte, proč? Protože každý člověk má svou naprostou svobodu, do které Já nezasahuji nikdy!

14) Tam však, kde se setkám s takovou nízkou a k nastoupení pohodlnou lodičkou, plující nad vzdouvajícími se vlnami světa, a jsem také jí poznán, nastoupím, i kdybych ji chtěl minout. A jakmile na lodičce jsem, nastane ihned den, a za dne je snadno viditelný bezpečný břeh, - a Já jako dobrý kapitán lodi jistě břeh neminu.

15) Domnívám se, že tento výklad pochopíte. Nastupte proto také do takové lodičky; čím je nižší, tím lépe; a Já se také k takové lodičce přiblížím a dokonce na ni vstoupím! Amen.

21.

**„Ale oči vaše blahoslavené, že vidí,
i uši vaše, že slyší.“ (MATOUŠ 13, 16)**

24. ledna 1844 večer.

1) „Ale oči vaše blahoslavené, že vidí, i uši vaše, že slyší!“

2) Co myslíte, že tento text říká? Odpovídáte hned: „My to nevíme!“

3) Neboť kdybyste řekli: „My to víme!“, zřejmě byste lhali. Neboť musíte ten text nejprve docela přesně rozebrat v jeho vnějším doslovném významu. Jestliže jej shledáte podle obyčejného rozumu velmi moudrým, jste nicméně ještě vzdáleni od pravdy a světla, jaké tento text obsahuje. Jestliže však shledáte, že je tento text pro obyčejný rozum nesmysl, přiblížíte se už pravdě a světlu v něm mnohem více.

4) Pochopitelně by mohl nějaký šprýmař říci: „S tím souhlasím; a ten, kdo rozpozná celou Bibli jako nesmysl, stane se už světlem a pravdou sám.“ Ale v tomto důvtipném smyslu světa to nemíním, když pravím: "Musíte ten text ze svého rozumu světa nejprve považovat za nesmysl, chcete-li se přiblížit k jeho světlu."

5) Proč něco takového říkám? Protože má tento text čistě nebeský význam, který je v naprostém rozporu s rozumem světa.

6) Proč však je tento text podle rozumu světa nesmysl? - Slyšte! Já vám to vysvětlím.

7) Víte, že pouze vaše srdce nebo láska jsou schopny pocítit blaho nebo blaženost; a to proto, že pouze láska nebo Duch v člověku jsou životem, a proto také mají schopnost pociťovat. A proto také se blaženost nehodí ani k oku ani k uchu; neboť oko a ucho jsou pouze smyslové orgány, jež musí pouze sloužit Duchu k jeho živoucí činnosti, a ani oko ani ucho samo o sobě nemůže blaženost pociťovat, nýbrž Duch prostřednictvím oka a ucha, stejně jako prostřednictvím ostatních smyslových orgánů.

8) Jestliže se však v textu praví: „Ale oči vaše blahoslavené, že vidí, i uši vaše, že slyší!“, říká se tím rozumem světa zřejmě něco protismyslného. Teď se však podíváme, zda tomu tak skutečně je!

9) Obyčejní, poněkud lepší křesťané světa to chápou tak, jako by byly blaženy pouze ty oči a ty uši, které Mne v době Mého života na Zemi byly viděly a slyšely, a říká se, že to všechno je pouze trochu krásnější výrazová figura, v níž se klade znamení namísto věci, části celku že celek nahrazují, nebo, jak to učeněji vyjadřují umělci slova: *Signum pro re; pars pro toto* ⁶ V podstatě to však znamená: Blahoslavení jsou ti lidé, kteří Mne Samého viděli a slyšeli!

10) Není to snad správný výklad, a nota bene z úst lepších křesťanů světa? To je jisté; ale musím jen tak mimochodem podotknout, že ani Já ani jmenovaný evangelista jsme nikdy nestudovali rétoriku a nebereme proto žádný ohled na nějakou synekdochu a na všechny druhy sylogismu.

11) Naše významová figura měla jediné jméno: vnitřní božsko-duchovní pravda. A podle této figury, jež se v Mé rétorice vyskytuje, nepatří shora uvedený text k nějakému druhu synekdochy nebo sylogismu; není také žádnou parafrází ani žádným pro a epilogem, nýbrž, jak řečeno, čistou, nejnižší, božsko-duchovní pravdou!

12) A ona spočívá v tom: Všichni lidé na světě mají většinou velký strach před smrtí těla, a to proto, že jsou svěští, a nemohou proto rozpoznat nic, co je duchovní, a nejsou také schopni pochopit, co by bylo živým učením pro jejich Ducha.

13) V tomto textu však spočívá nebeská chvála těch, kdo pravdivým, láskyplným životem to přivedli tak daleko, že svět se svou nocí odpadl z jejich očí jako těžká pokrývka a bylo otevřeno ucho jejich Ducha, aby přijalo Můj hlas Otce, a vyslovuje toto: „Šťastní jsou oni znovuzrození!“ a z tohoto pohledu se nevztahuje v žádném vnějším významu na lidi, kteří byli Mými krajany a současníky, nýbrž se vztahuje na všechny lidi, kteří kdy na Zemi žili a ještě žít budou, stejně tak na všechny obyvatele jiných světů.

14) Neboť všechno musí být regenerováno duchovně, než to vstoupí do duchovna a tím do věčně živého, do vpravdě oblažujícího. A proto se zde rozumí „očima“ poznání božsky-pravdivého a pod pojmem „uši“ přijetí téhož do sebe a potom se podle toho stát činorodým, a proto to také znamená: blahoslavený je člověk ve svém duchovním porozumění, jestliže ono božsky-pravdivé plně pozná; a vpravdě blahoslavený je, jestliže ono božsky-pravdivé přijme do svého života a bude podle něho výhradně činný! Neboť jen tak se mu dostane znovuzrození Ducha, z něhož věčně již smrti neuzří, nepocítí a neokusí.

15) To tedy je správný význam onoho textu! Ale zcela mylně by byli tímto textem míněni ti, kteří prostřednictvím svých očí prohlédli a pročetli mnoho knih a tak hledali světlo, nebo také lidé, kteří, jestliže číst neumějí, poslouchají mnohá kázání, křesťanského poučování a rad, jak se zpovídat; neboť oni z kázání vždy vycházejí takoví, jací do něho vstoupili.

16) Ano, přemnozí už často na prahu dveří do modlitebny nevědí jediné slovo z toho, co bylo kázáno, a při četných kázáních jsou uši posluchačů pramálo blažené, zvláště když někdy jen pramalou bratrskou láskou obdařený kazatel svým posluchačům líčí peklo tak žhavé a cestu do nebe velice úzkou a trnitou, takže se jeho posluchačům stává téměř těžká volba, kterou cestou by se měli vydat a uvažují takto: „Peklo je sice horké; ale vede tam nadmíru pohodlná cesta.

⁶ Znamení pro věc; část za celek

Nebe nabízí sice nejvyšší blaženost; ale kdo by k němu mohl dospět, když je možno ho dosáhnout jen téměř nemožně schůdnou cestou?"

17) Jejich uši tedy nemohou být těmi nejblaženějšími, stejně jako oči učenců, které sice mnoho vidí, ale to, co by nejraději spatřit chtěly, nemohou spatřit nikdy. Proto jsou blahoslavení jen ti, kdo usilují o znovu zrození Ducha a tohoto znovuzrození stále více a více dosahují.

18) Nikdo se však nestává znovuzrozeným náraz, nýbrž pouze znenáhla; ale akt znovuzrození nenastává u nikoho dříve, než začne božskou pravdu poznávat, a nikdo nebude plně znovuzrozen dříve a nedospěje k dokonalému vnitřnímu vidění a slyšení, dokud ze sebe ze své svobodné vůle nevypudí svět - což je vlastně hřích. A potom teprve vstoupí v čistě nebeském světle uvedený text jako útěšná aplikace, a potom teprve jsou blahoslavené oči, které to vidí, a uši, které to slyší.

19) Domnívám se, že byl i tento text vysvětlen dost jasně. Snažte se proto také o jeho realizaci v sobě! Amen.

22.

**„I pravil jim: Amen pravím vám, žeť
jsou někteří z stojících tuto, kteříž
neokusí smrti, až i uzří království
Boží přicházející v moci.“**

(MAREK 9, 1)

26. ledna 1844 večer.

1) „I pravil jim: Amen pravím vám, žeť jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří království Boží přicházející v moci!“

2) To je opět poněkud delší verš a potřebuje proto kratší výklad. Je jen třeba vědět, kdo jsou oni někteří, kteří smrti neokusí, až uzří přicházející království Boží v jeho moci. Jestliže to víme, známe také celý význam tohoto textu.

3) Kdo tedy jsou oni někteří? To jsou věřící a doufající. Ten, kdo pevně věří, bude moci ve své víře realizovat též svou naději. Neboť se též praví: „Budete-li mítí víru jako zrna hořčičné, díte hoře této: Přejdi odsud tam, i přejde, a nebudeť vám nic nemožného.“

4) Jsou tedy „některými“ míněni věřící, což potvrzuje také to, že je věřící neustále nesen přáním vidět vlastníma očima to, v co věří. Proto také je toto příslibení formulováno tak, že ukazuje, jak by mělo být realizováno přání takového věřícího; nemá okusit smrti, dokud neužít, v co věří.

5) V co věří tito někteří? Tito někteří věří pevně, že jsem příslibený Mesiáš, věří také, že skrze Mne bude na Zemi vytvořena nádhera Říše Boží, tedy dokonalá theokracie^(7,1) která nadále nikdy neskončí. Syn člověka převezme nádheru Otce na Zemi a před Jeho mocí se budou muset sklonit všechna království a pokleknout všichni, kdo jsou pod zemí, na zemi a nad zemí.

6) To byla pevná víra těchto některých. Proto také jim bylo řečeno, že neokusí smrti, dokud neužít království Boží v jeho nádheře; pochopitelně ne tak, jako oni věří, nýbrž pouze tak, jak to jejich víře odpovídá.

7) Co však soudíte o tom, proč je těmto některým po spatření příchodu nádhery Boží říše nicméně ponecháno podmíněčně okušení smrti, to znamená, že po spatření příchodu Říše Boží budou přece jen muset smrt okusit? Je to proto, že víra sama o sobě, i kdyby byla sebepevnější, nevytváří život, není-li jejím základem *láska*, která *jedině* je *nesmrtelná!*

8) Takových některých je také nyní mnoho na světě, kteří drží *jedině a pouze* na blahoslavenými tvořící víru, ale nechápou, že je víra pouze vyzařováním světla milosti Mé lásky, které dobře připraveno působí uvnitř tak, jako působí světlo přirozeně na Zemi. Když v létě dopadá silně, zahřívá také zemi a vábí z ní nejrůznější plody; ale světlo nemůže být vždy stejně silné, a když potom v zimě sluneční paprsky slábnou a slábnou, odumírají produkty letního světla a jsou pochovány pod sněhem a ledem.

9) Proč jen neoživuje země v zimě své děti, které se v létě tak skvěly? Proč musí okusit smrti, když přece předtím pociťovaly nádheru slunečního světla? Protože má země příliš málo

⁷ Vláda Boží

vlastního tepla.

10) Stejně tak tomu je s hrdiny víry. Věří pevně a jsou plni horlivosti a činnosti, pokud je prosvěcuje a zahřívá Můj paprsek milosti; když jsou však potom postaveni před zkoušku, kolik vlastního tepla v sobě mají, uvadnou, plody včetně listů spadnou se stromů, a ony tu stojí nahé a holé, a místo dřívějších plodů spočívá na jejich větvích sníh a led.

11) V Mém nejvyšším letním světle milosti spatřují jistě nádheru Mé Říše v plodech, jež z tohoto světla přinášejí; ale tyto plody jsou cizího původu, to znamená, že nebyly vytvořeny silou vlastního tepla, a proto je okušení smrti nepochybně v pozadí.

12) Ale jinak je tomu s těmi, kteří *ve svém nitru ve své velké lásce ke Mně mají sami slunce; těm* pravím: Vpravdě, vpravdě, ti, kdo Mne milují a jsou činnorodí podle Mého Slova, věčně smrt nepocítí ani neokusí!

13) Víry může být dosaženo také čtením dobrých knih; *ale láska přichází pouze ze srdce.* Ptejte se proto více svého srdce, než knih, jak ono ke Mně přistupuje, a nebudete potom patřit k oněm některým. Myslete na to stále! Amen.

23.

**„Vůdcové slepí, kteříž cedíte komára,
velblouda pak požíráte.“ (MATOUŠ, 23, 24)**

27. ledna 1844 večer.

1) „Vůdcové slepí, kteříž cedíte komára, velblouda pak požíráte!“

2) To je opět verš, jaký platí pro všechny časy, a jehož význam je však také jasný na první pohled, jak tomu také bylo u jiných.

3) Kdo jsou tito zaslepení nebo slepí vůdcové? To jsou takzvaní mlatici malých chyb nebo ti, kdo rajtují po písmenech zákona. Ti čistí a vřeští nad nimi po celý den; velké chyby však, na nichž závisí všechno blaho a život člověka, buď většinou vůbec neznají, a jestliže je přece znají, zavírají z politických důvodů oči, jako by na nich vůbec nezáleželo.

4) Abych tuto věc objasnil jak jen je možno, uvedu vám jen příklady! Budeme postupovat od malého k velkému, nebo od zvláštností k všeobecnému.

5) Pohledme do rodiny, tedy do jednotlivého domu! Otec má děti obého pohlaví; chlapci budou u poněkud zámožnějšího domu drženi ke studiu, a dívky mají rovněž různé mistry. U nich se učí lámat nějaký cizí jazyk, kreslit, trochu hudby a kromě toho také jemné ženské práce.

6) Synové jsou se vším úsilím drženi ke studiu: Musí být eminentní, jinak jim hrozí neblahé hodiny; každé zanedbání je ostře káráno, jsou také trestáni. Stejně tak jsou zachovávána takzvaná pravidla blahobytu, a běda chlapci, který by se lehkomyšlně proti nim provinil! A trestá otec, instruktor i veřejný učitel každodenně.

7) Někdo položí otázku: „Je to snad chyba?“ A Já na to neřeknu nic, než: Zde jsou rovněž cezení komáři, velbloud však nepozorovaně požírán.

8) Jaký význam zde však má velbloud? Velbloud je právě ono studium a vedení mladého člověka k oné vyleštěné světskosti. Spolknutím tohoto velblouda ztrácí ten mladý člověk většinou poslední kapku toho, co by v něm mohlo probudit život Ducha, a je tak vystrčen do nejvyleštěnějšího světa.

9) Stejně je tomu s dívkami. Přísná matka toho za celý den namluví tolik, že ji téměř bolí jazyk; neboť jedna z dcer udělá jeden steh příliš dlouhý, u druhé najde někde malou skvmu, třetí neuměla svou lekci v tom či onom oboru dost dobře, jedna nemá v pořádku vlasy, krátce a dobře je každý křivý krok a mnoho dalších, sotva významných chyb, často kárán s rozhořčením, a po celý den se koriguje, vyčítá a povzbuzuje.

10) Vidíte, zde se opět cedí komáři; ale že tyto dívky jsou světskou marností umrtveny pro vnitřní, duchovní život, je právě onen velbloud, který je bezmyšlenkovitě pozřen.

11) Domnívám se, že tento příklad už nepotřebuje žádný výklad, protože je sám o sobě naprosto jasný. Přejdeme k všeobecnému příkladu:

12) V církvi, jaká u vás je, se velice hledí na to, aby se obzvláště u nižšího stavu obyvatelstva dbalo tak zvaných církevních sazeb při upírání odpuštění hříchů. Kdo toho dbá, nedělají se z církevní strany při určitých příležitostech žádné potíže; za to se každou neděli a o svátcích ostře káže o ubohém hříšníkovi, který se proti těmto sazbám provinil, peklo bude prezentováno

nesnesitelně horké, a bude mít co dělat, aby se mu opět dostalo milosti církve. U bohatého to je pochopitelně mnohem lehčí; ale chudý má svou bídu.

13) Jak tomu však je s tlumočením Mého Slova a s vedením podle něho? Takto: Jestliže křesťan plní své církevní povinnosti, může se prohřešit proti některým z Mých zákonů, a může být ujištěn, že se mu nedostane žádného ostrého pokání.

14) Jestliže byl prokazatelně v neděli dopoledne přítomen při církevních ceremoniích, smí potom odpoledne bez rozpaků navštívit herny a hospody a tancovat. Smí hrát a hýřit, tancovat a smilnit po celou noc; smí kromě toho také podvádět, pomlouvat lidi, lhát, být lakomý, druhému uškodit, pochopitelně politické situaci odpovídajícím způsobem.

15) To všechno se smaže při příští zpovědi, zvláště u diskrétního zpovědníka, za pět Otčenášů a Ave Maria, docela určitě však při zaplacené mši. Jestliže se může naše zpovídající se dítě dokonce prokázat odpustky, jde jako slunce, bez poskvy od zpovědnice ke stolu Páně, a odtud jako anděl z kostela ven.

16) Kdo by v tomto příkladě neviděl procezení komárka a zvláště hrubé požrání velblouda?!

17) Nechci pochopitelně dělat výčitky všem, kdo se zpovídají; vyskytnou se tu a tam někteří, kdo to berou z lepší stránky; ale všeobecně je to tak, jak uvedeno.

18) Nikodém také patřil k farizejům a znalých Písma; ale byl mezi nimi výjimkou, a proto žádným ceditelem komárů a polykačem velbloudů; neboť Mne znal a držel se Mého slova. V tom je jistě dost omluvy pro všechny, kdo se věrně zpovídají. A tak přejdeme k všeobecnému velkému příkladu!

19) Knížata dávají světu mnoho, ba úděsně mnoho zákonů, jejichž překročení - ať vědomé či nevědomé je podle paragrafů přísně trestáno. Pokud však jde o Moje zákony, jsou přijaty jako zákony státní, jestliže odpovídají světské bezpečnosti. Jsou to zejména sedmý, pátý a v obzvláště těžkém případě také šestý zákon; o ostatních sedm se stát mnoho nestará, - musely by k tomu vést politické ohledy. Stará se tedy stát jen málo nebo vůbec ne o vedení národů podle Mého Slova a říká přitom: „To ostatní ponecháme duhovenstvu!“

20) Tu se potom od obou stran cedí komarci a velbloudů je pozřeno k tisícům, a způsob farizejů nevyhyne nikdy; neboť zachytí-li se na jedné straně, získá tím druhé straně ještě více prostoru, a člověk může dělat, co jen chce, dostane se většinou z deště pod okap.

21) Svět chce vládnout a k tomuto účelu si může uzpůsobit všechno; božské a světské zákony jsou zapraženy do *jediného* spřežení a musí národ vléci do záhuby.

22) Co to pomůže, jestliže je tu člověk vybroušený a schopný stát vést? Co je to platné, jestliže je v jednom státě, viděno světsky, nejlepší ústava, nebere-li se však přitom vůbec žádný ohled na to nejdůležitější, kolem čeho se točí všecken život Ducha?

23) Domnívám se však, že by bylo lepší, kdyby někdo vstoupil do života jako světský mrzák, než jako vybroušený světa do věčné smrti.

24) Říkat o tom více by bylo zbytečné. Hleďte však proto také vy ne tak příliš na komáry, nýbrž spíše na to, abyste nepolykali velbloudy, tak budete mít život věčný! Amen.

24.

„I zaplakal Ježíš.“ (JAN 11, 35)

29. ledna 1844 večer.

1) „I zaplakal Ježíš.“

2) Tento text je velice krátký, skládá se ze tří slovíček; ale ve své stručnosti je tak významný a charakteristický, že byste, kdybych vám tento text alespoň poněkud vyložil, měli co psát v nespočetných knihách. Jeho plné odhalení však nebudete schopni pochopit v jeho plné hloubce věčně!

3) Nesčíslněkrát je v Písmu spojka „a“; ale nikde nespojuje tolik jako zde; neboť zde spojuje dvě nekonečné věci, tolik nekonečnou lásku a nekonečnou moudrost, sílu a moc Boha v jednom. Neboť Ježíš je moudrost, moc a síla, a proto vládce nade vším, co duchovně i přirozeně naplňuje věčnost a nekonečnost.

4) Tento Ježíš však plakal. Jak a proč jen? Protože se plně sjednotil s Otcem a věčnou láskou. Neboť kdysi bylo řečeno Mojžíšovi, když žádal Boha spatřit: „Boha spatřit a současně žít nemůže nikdo!“ V Ježíšovi však viděli mnozí Boha, a On se stal jejich životem; a nezemřeli,

ačkoliv Ho viděli.

5) V dobách Mojžíšových Božstvo neplakalo; ale odsuzovalo k smrti ty, kdo překročili zákon, a probuzen nebyl nikdo, kdo jednou smrti propadl. Zde bylo totéž Božství; ale neskrývalo už ve Svém neprobadatelném centru Svou lásku a Své milosrdenství, nýbrž plakalo a pohnulo se potom a uvolnilo pouta smrti toho, který tlel v hrobě.

6) Chápete alespoň trochu, co zde pláč Ježíše znamená? - Pláč zde znamená nekonečně hluboké smilování nekonečné lásky v Bohu!

7) Nad kým se smilovává? - Nad tím, který už čtyři dny tlí v hrobě.

8) Kdo z vás má tolik moudrosti, aby pochopil tento obraz, plný nekonečného významu? Domníváte se, že Ježíš zde učinil pouze místní zázrak, aby tak jednak dvěma truchlícím sestrám navrátil jejich milovaného bratra, a za druhé, aby tak židům podal důkaz, jak to před Ním dosud nikdo neučinil?

9) Ó, hleďte, to jsou pouze zcela bezvýznamné a vedlejší věci; neboť jednak Ježíš už předtím činil mnoho zázraků, jaké s tímto byly stejně důležité; pokud však jde o utěšování sester, jistě by byl snadno mohl, On, který drží ve Své ruce srdce všech lidí, učinit je blaženými jediným pohledem, ba jediným nejtěšším pokynem, že by pro zesnulého bratra už netruchlily, nýbrž na něho myslely jen s radostí!

10) To tedy nebylo hlavním důvodem; co však? Ano, v tom právě spočívá vlastní, pro vás nepochopitelná, hlubokost tohoto činu Božího! Mohu vám ji pouze poněkud naznačit, nikoliv však plně vysvětlit, neboť by vás plně světlo v této věci stálo život. Neboť právě při tomto činu to znamená, že se děje proto, aby byla Synovi zjevena nádhera Otce.

11) Co představují ony dvě truchlící sestry, Marta a Maria? Jsou symboly období před - a potom; první spíše vnější, příklady přinášející, druhé spíše vnitřní, a proto duchovněji, samo o sobě plnou pravdou. V širším slova smyslu představuje „Marta“ celou přirozenou tvorbu a „Maria“ veškerou nebesky-duchovní tvorbu. Hleďte, to jsou ony dvě truchlící sestry!

12) A po kom truchlí? - Po bratrovi, který tlí už čtyři dny v hrobě. Ony čtyři dny znamenají čtyři epochy tvorby.

13) Kdo tedy je onen bratr? Však odtud už dále ne! - Ten z vás, kdo má jen nepatrnou hřívnou moudrosti, ať přemýšlí; ale bližší výklad ode Mne by byl životu nebezpečný!

14) Z uvedeného můžete pochopit alespoň tolik, jak velká hloubka a neprobadatelnost spočívá v oněch třech slovech „A Ježíš zaplakali“. Jestliže uvážíte, *kdo* je Ježíš, budete alespoň moci vytušit, že Jeho slzy znamenají něco zcela jiného a většího, než slzy poloslepé čtenářky románu. Ježíšovo cítění se rozhodně nestalo senzitivním čtením, - nýbrž to byla věčná Láska Sama jako Otce v Synovi!

15) Jako dodatečný příklad však tyto slzy ukazují, že i vy *máte být z pravé hlubokosti života milosrdnými*; neboť měkkost srdce a smilování, vyvolané čtením románů nemají pro Mne žádnou cenu a nejsou o mnoho lepší, než slepá láska a vdavky na divadle. Také vám „milosrdným“ lidem se jednou ode Mne dostane právě takové odplaty, jaký byl důvod jejich milosrdenství; Na onom světě nechť naleznou velké knihovny, plné nesčetných románů, a neodejdou odtamtud, dokud na sobě živě nepocítí, že napsaná láska a napsaný život rozhodně žádnou láskou a žádným životem nejsou.

16) Ten, kdo nemiluje ze Mne a neučí se ode Mně, činí vše, co činí, jako mrtvý a nevystoupí ze svého hrobu dříve, dokud nespasí Ježíše nad tím hrobem plakat. Pochopte to dobře; je v tom velká hloubka, a takový ať je váš život! Amen.

„Nepečujtež tedy, říkajíce: Co budeme jísti? Aneb co budeme pít? Aneb čím se budeme odívati? Nebo toho všeho pohané hledají. Vít zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete.“ (MATOUŠ 6, 31-32)

31. ledna 1844 večer.

1) „Nepečujtež tedy, říkajíce: Co budeme jísti? aneb co budeme pít? aneb čím se budeme odívati? Nebo toho všeho pohané hledají. Vít zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete.“

2) Hled'te, moji milí, to je opět několik delších textů; ale zato jsou v celém svém významu zřetelné a jasné a jejich duchovní význam je tak snadno pochopitelný, že jich může téměř každý člověk na první pohled použít podle potřeby. Měli byste si ostatně zapamatovat, že to nejtěžší k pochopení není v Mému učení, nýbrž že to nejtěžší je vždy v Mých činech. Proč tomu tak je?

3) Učení muselo být vysloveno tak, aby mohlo být bez velké námahy pochopeno také světem; neboť co by prospělo světu v hluboké moudrosti vyslovené učení? Bylo by pro svět právě tím, čím je pro vás přibližně japonský jazyk; svět by z toho nikdy nepochopil ani slovo.

4) Vezměte například v poněkud hlubší moudrosti sepsané Zjevení Janovo! Četli jste už mnohé jeho výklady - a nevíte přece v podstatě, co si s tím Zjevením máte počít, ani k čemu je vedle Evangelia dobré.

5) Proto bylo Mé učení vždy vysloveno tak, aby bylo hned celým světem pochopeno v jeho pravém významu. Ten, kdo dbá účelného a snadno pochopitelného doslovného smyslu, dospěje potom už snadněji k velmi zřetelnému duchovnímu významu.

6) Patří tedy ony dva předložené texty k oné části Mého učení, jež bylo Mými učedníky nazváno „nikoliv tvrdé“; nepatří také ani k podoběnstvím, jež Moji učedníci někdy nechápali, nýbrž patří - ony dva texty totiž k té části Mého učení, kdy Moji učedníci říkali: „Nyní vyslovuješ jasně, co chceš, a my Ti rozumíme!“

7) Co tedy tyto dva verše obsahují? Nic, než prosté bratrsky-přátelské varování před světem, a chci tím naznačit, aby lidé všechny své starosti vložili na Mne a hledali Mou říši pouze činem; všeho ostatního se jim dostane jako svobodný přídavek.

8) To je tedy zcela přirozený význam těchto textů; v něm je však také na první pohled pochopitelný jejich duchovní význam. Neboť to, od čeho se odrazuje tělo, platí také pro duši a pro Ducha a mohlo by znít asi takto:

9) Nestarejte se vystrašení, jak zvyšovat své duševní síly všelijakým namáhavým studiem! Nestarejte se o university a doktorské diplomy, nýbrž milujte Mne, svého Otce, a Já vám dám zdarma moudrost andělů; a to bude přece více, než kdybyste měli a získali všechny doktorské klobouky a diplomy na světě!

10) Neboť všichni ti velcí učenci světa včetně jejich diplomů a doktorských klobouků nedovedou vypátrat, co se děje s člověkem po smrti jeho těla, zatímco ten, komu jsem dal moudrost Já, to má v malíčku s přesvědčující jistotou.

11) Ano, Já vám pravím: V tomto ohledu jsou na tom zvířata s jejich tupým instinktem lépe, než mnozí velcí mudrci světa. Sem patří také text: „Co platné člověku, kdyby získal celý svět, ale utrpěl přitom škody na své duši?“

12) Ten, kdo neví, co s ním jednou bude, ukazuje už, že má hanebnou duši. Stejně tak, jako umělec nedokáže na poškozeném nástroji vytvořit nic povznášejícího, nemůže ani Duch prostřednictvím silně poškozené duše vytvořit nic povznášejícího pro věčný život; neboť musí svou sílu upřít na to, aby doplnil mezery v duši. Jak by však mohl jako věčný příštípkář postavit zdravou, dokonalou botu, ve které by jeho pevná noha života našla oporu a pevný základ?

13) Proto by si nikdo neměl v tělesném ani duševním ohledu dělat starosti, co bude jíst a pít a čím se bude oblékat; neboť o to všechno se už postarám Já, jestliže je činný z lásky ke Mně podle mého učení.

14) To je celý, snadno pochopitelný význam; ten, kdo ho bude živě dbát, bude na to lépe, než všichni spekulanti, lichváři a učenci všeho druhu. Amen.

„Ty pak nepřátely mé, kteříž nechtěli, abych nad nimi kraloval, přiveďte sem, a zmordujte přede mnou.“ (LUKÁŠ 19, 27)

3. února 1844 večer.

1) „Ty pak nepřátely mé, kteříž nechtěli, abych nad nimi kraloval, přiveďte sem, a zmordujte přede mnou!“

2) Předložený text je téměř příliš lehký, než aby bylo třeba jej vysvětlovat, a patří také k těm, na jaký by se Moji učedníci nevyptávali: „Jak jen tomu máme rozumět?“ Neboť tomuto textu rozuměli dokonce i slepí farizeové, kteří dobře věděli, že jsem pod občany města, kteří by měli být zmordováni, měl na mysli je.

3) To by byl ovšem pouze úzký smysl; nicméně však není těžké pochopit i ten všeobecný, je třeba pouze vědět, že „zmordovat“ znamená tolik co „soudit“, pak už je všechno jasné.

4) Kdo jsou tito „občané“ města, kteří nechtějí krále? Pohlédněte jen ven do světa a uvidíte ve všech ulicích, koutech a zákoutích velmi mnoho takových občanů, kteří krále nechtějí! – „Město“ je svět; „občané“ jsou lidé světa, kteří o Mně nechtějí nic vědět.

5) Oněch deset, podělených hřivnami, je oněch málo vyvolených, kteří mezi těmito občany světa žijí; mezi nimi však je jeden lenivý, který nechce hospodařit s jednou mu svěřenou hřivnou.

6) Pod tímto „jedním“ je třeba rozumět ty, kdo sice Slovo Boží přijímají a uznávají, ale jsou příliš leniví, aby podle toho Slova jednali; proto také jim bude nakonec odebráno, co mají, a bude dáno tomu, kdo už deset hřiven má.

7) Proč jen? - Protože žil plně podle Mých slov, proto v plné lásce ke Mně, tedy v plném ohni a v plné horlivosti; patří mu tedy také, jako slunci, kompletní plné světlo.

8) Kdo však nemá žádný oheň, nemá také žádné světlo a podobá se planetě, která se skví jen cizím světlem, jež nemůže být trvalé. Bude-li jí oheň jejím sluncem odebrán, bude se vznášet jako temná hromada ve své, sebou zaviněné zborcenosti, od jedné nekonečnosti ke druhé!

9) Z vysloveného už se dá velice snadno rozpoznat, co shora uvedený text znamená, - nic jiného, než totiž soud nad světským.

10) Nyní sem přichází ještě třetí druh bytostí, kterým Pán nebo král praví: „Ty pak nepřátely mé, kteříž nechtěli, abych nad nimi kraloval, přiveďte sem, a zmordujte přede mnou!“

11) Kdo ony jsou? - Kdo jiný, než andělé nebe, o kterých už dlouho víte, že jsou všude vykonavatelé Mého soudu: Oni budou svět soudit po všechny časy.

12) Proč jen? - Protože za prvé se Mnou tvoří jednotu, a proto, za druhé jsou nejpříkřejším protikladem k světu, protože on bude jimi souzen po všechny časy.

13) To je zcela prostý smysl tohoto textu, jehož je třeba dbát.

14) Někde se těmi rozdělovanými hřivnami rozumí různé lidské vlohy, které je třeba rozvíjet. To však je od základu nesprávné. Neboť kdyby to platilo, stal by se Boha výsostně urážející sv. simonismus⁸ nade všechno bohubílou věcí, neboť on považuje rozvíjení vloh zlodějů a vrahů za spravedlivou věc. To však rozhodně není smysl, jehož základem je rozdělování hřiven či talentů.

15) Tyto rozdělované talenty nebo hřivny jsou jediné rozdělovaná slova Boží. Ten, kdo je má živě a všechny zároveň, má oněch deset hřiven; živě je však má, jestliže je má ve své lásce nebo ve svém srdci.

16) Ten však, kdo má oněch pět hřiven, má Slovo Boží ve své živoucí víře a bude-li podle ní činný, dospěje k lásce.

17) Ten, kdo má ony tři hřivny, má Slovo Boží ve svém porozumění; bude-li podle něho činný, dosáhne moudrosti.

18) Ten však, kdo má jedinou hřivnu, má sice také Slovo Boží ve svém poznání; ale nerozvíjí je. Sice proti němu nic nemá, - považuje je však za krásné, dobré a pravdivé; když však má podle něho být v plné vážnosti činný, řekne:

19) „Ano, kdyby člověk nebyl omezen na světě a nemusel by proto světské kvůli světu činit, bylo by to pochopitelně velice chvályhodné žít plně podle tohoto učení. Ale člověk už jednou ve

⁸ Obchod s duchovními úřady a hodnotami.

světě žít musí, a tak se také podle něho musí řídit, jinak by ho považovali za podivína, ztratil by svou čest a reputaci a stal by se tak izolovaný, že by už potom nebyl schopen působit ve světě, kde by to bylo k dobrému účelu zapotřebí!"

20) Bohatý mluví: „Chtěl bych svým jměním naložit podle Evangelia, kdyby okolnosti v současné době byly jiné; ale svět zůstává světem, a to znamená zacházet se jměním tak, aby za první člověk ve stáří nemusel trpět nouzí, a také, aby se dětem dostalo časem nezbytného zaplacení, jež je činí na světě nezávislymi.“

21) Úředník však mluví: „Můj Bože! Kde jen mám vzít čas? Úřední služba a služba pánům má přednost před službou Bohu! Až jednou odejdu na odpočinek, vezmu ve jménu Božím rúženec do rukou, čili: chci žít podle Evangelia, pokud to je bez velkého omezování mých poměrů možné!“

22) Kněz mluví: „Jestliže člověk plní povinnosti svého stavu, jaký ve světě zastává, a všechno Bohu obětuje, udělal dost!“

23) Já vám však pravím: „To jsou všichni ti, kdo zakopávají jednu hřivnu, a dopadne to s nimi tak, jako to bylo řečeno o majiteli jedné hřivny v Evangelii!“

24) Proč jen? - Protože v žádném z nich není činností ani jediná jiskřička lásky ke Mně! Oni dávají přednost jisté pohodlnosti pozemského života přede Mnou.

25) Ten bohatý je se Mnou spokojen, pokud se cítí svými penězi i s celou rodinou dobře opatřen; jakou živou láskou se však může prokázat, a jakou důvěru vpravdě ve Mně má, jestliže se ze všech sil stará, aby on a jeho rodina jednou netrpěli nouzí? Za takovou důvěru by se každý poděkoval.

26) Jestliže si směnárník objedná správce, nesvěří mu však vážně ani jediný groš, neřekne snad správce brzy: „Jak, můj příteli, považuješ mne snad za taškáře a mou velkou kauci za nicotnou, že mně nevěnuješ důvěru ani za jediný groš? Spravuj si své jmění sám; já však svou kauci žádám zpět.“

27) Totéž však učiním Já s takovými bohatými věřícími křesťany a odeberu od nich Svou kauci; neboť se od nich nenechám považovat za blázna, tím méně za lháře nebo podvodníka, za kterého Mne zřejmě považují, protože Mi nedůvěřují a starají se proto sami o své bytí.

28) Totéž řeknu také oněm úředníkům a duchovním všech sekt, kteří službu světu a plnění stavovských povinností považují za službu Bohu: „Sloužili jste snad zadarmo? Nepřinášelo vám plnění povinností vašeho stavu žádný zisk? Plnili jste své stavovské povinnosti z lásky ke Mně nebo z lásky k výhodám, jež vám jejich plnění přinášelo?“

29) Jestliže řeknou: „Činili jsme dobré a spravedlivé jen kvůli dobrému a spravedlivému a můžeme proto s čistým svědomím užívat výhod, jež jsou důsledkem dobrého a spravedlivého jednání“.

30) Řeknu však potom Já. „Jste tedy zaplacení dělníci a svou mzdu jste přijali. Kolik jste však vyzískali pro Mne jedinou hřivnu, která vám byla svěřena? Ukažte zisk!“

31) A vpravdě, předloží všichni tito jedinou hřivnu a budou muset říci: „Pane, ona hřivna nebyla v poměrech, v jakých jsme byli do světa postaveni, k potřebě; my však jsme ji považovali za posvátnou, proto jsme se jí také ani nedotkli.“

32) A Já pravím: Pak se tedy s vámi stane to, co se vypovídá o onom majiteli jedné hřivny v Evangelii, a oni budou na onom světě mít velice dlouho co dělat, než se propracují k jedinému haléři. Bude předcházet mnoho nářku a skřípění zubů!

33) Domnívám se, že i toto je jasné; dbejte toho, abyste se nedostali mezi ty, kteří mají jedinou hřivnu! Amen.

27.

„Chvály od lidí nepřijímám.“ (JAN 5,51)

5. února 1844 večer.

1) „Chvály od lidí nepřijímám.“

2) Tento text vysvětluje v málo slovech, jaký svazek mám s lidmi, totiž žádný svazek chvály. Neboť lidé, jací jsou, nejsou chvály hodni. A také jsem lidi nestvořil k tomu, aby Mne uctívali.

3) Ale svazek s lidmi mám, a ten se nazývá láska a znamená něco docela jiného, než chvála.

- 4) Kdo jsou ti, kdo se nechávají uctívat? Jsou to knížata a oni velcí světa. .
- 5) Proč se nechávají uctívat? Protože by chtěli být více, než lidé, ačkoliv jim jejich vědomí říká, že více než lidé nejsou.
- 6) Co je chvála, se kterou k někomu přistupujeme? Není nic jiného, než prazákladní strach před silnějšími a mocnějšími. Neboť slabší se obává ran mocnějších a jejich nemilosrdnosti; proto před nimi leze a chvála je a obratně je vzývá, aby ho onen mocnější, podplacený jejich pochlebováním, oněch ran ušetřil. Čím poníženiější je však slabší před silnějším, tím lačnější chvála a neúprosnější bude onen silnější.
- 7) Otázka k tomu: Je taková chvála plodem dobrého či zlého sémě? Já se domnívám: Jaký plod, takové také bude sémě!
- 8) Myslíte si však přesto, že bych měl od lidí přijímat, co je přede Mnou ohavností a odporným zápachem hnusu?
- 9) Proč bych se měl nechat lidmi chválit? Snad proto, že jsem Bohem a lidé Mnou stvořenými tvory? Že jsem všemohoucí a lidé proti Mně nic?
- 10) Co bych asi měl z takové chvály? Stal bych se jí snad více Bohem, a byla by Moje všemohoucnost větší?
- 11) U lidí je tento akt omluvitelnější; neboť jestliže o mnoho slabší vysoce chválí silnějšího, získá tím větší moc a vážnost. Co bych však získal Já, kdyby Mne lidé chválili jako ostatní velké na Zemi? Jsem přesvědčen, že by žádný zisk nemohl objevit ani co nejostřeji vidící Cherub s nejlepším mikroskopem, jaký by dokázal zvětšit jediný atom do velikosti Hlavního Centrálního Slunce; neboť jsem Bůh, všemocný od věčnosti.
- 12) Mohl bych být prokazovanými poctami lidí ještě více? - Myslím, že sotva; proto jsem také nikde nevyslovil zákon: „Boha, svého Pána, máš chválit nade vše!“, nýbrž pouze milovat nade všechno. Proto také se v tomto verši praví, že chvála od lidí nehledám; neboť ve Mně už je Ten, kdo Mne vpravdě chválí od věčnosti.
- 13) Jakou radost proto mám z „Ad maiorem Dei gloriam“ - činů, nebo jak se u vás na světě říká: „Všechno ke chvále Boží“, můžete z tohoto veršiku snadno pochopit; neboť ten, kdo Mne ve svém srdci nechválí jako láskou planoucí nevěsta svého ženicha, toho chvála je pro Mne ohavností!
- 14) Neboť všichni, kdo Mne chválí tímto ceremoniálním způsobem, jsou ti, kdo vykřikují „Pane - Pane!“, a mohou přede Mnou tisíckrát bzučet litanie a říkat: „Pane, my Tě chválíme a velebíme Tvou sílu!“, „Pane, prosíme Tě, vyslyš nás!“, a „Pane, smiluj se nad námi!“ a mohou k tomu tisíckrát připojovat „Chvála Bohu Otci!“ atd.
- 15) Co mám z tisíci násobného „Pane, my Tě chválíme!“, jestliže jsou srdce plná kalu? - Na takovou chválu ať reaguje celé peklo!
- 16) Já však takový žvást nikdy nevyslyším a odpovím tomu, kdo stále vykřikuje „Pane - Pane!“: „Odstupte ode Mne; neboť Já jsem vás dosud nepoznal! Pochvalných modliteb a litaní jste měli dost; proč jste však dosud nenašli litanii, ve které by se neříkalo: „Pane, my tě chválíme!“, nýbrž s přesvědčením: „Milý svatý Otče, my Tě milujeme!“?
- 17) Někdo zde bude pochopitelně namítat a řekne: „Úcta k Bohu musí být! Neboť je ušlechtilým plodem pravé bázně před Bohem; protože ten, kdo se boha nebojí, je schopen zlých činů.“
- 18) Já však pravím: I když je bázeň před Bohem lepší, než spáchat zlý čin, nevyrostete nicméně z takové bázně před Bohem nikdy věčný život, protože bázlivá mysl je už odsouzená mysl.
- 19) Neboť ten, kdo nečiní zlé pouze z bázně přede Mnou, bude muset podstoupit těžkou zkoušku; neboť v bázni přede Mnou není žádný lidský Duch schopen blaženosti, a strach bude z něho nejprve odňat, a potom se ukáže, co bude činit beze strachu přede Mnou.
- 20) Tak jsou přece na Zemi věznění v žalářích četní trestanci a drženi ze strachu v zákonitém pořádku; když však uplyne doba jejich trestu a jsou propuštěni na svobodu, jsou ještě desetkrát horší, než dříve.
- 21) Všichni pekelní duchové žijí a jsou v největším strachu ze Mne; Mně jen zdálky spatřit nebo zaslechnout Mé jméno, je pro ně to nejstrašnější! Který pošetilec by však tvrdil, že jsou pekelní duchové dobří proto, že mají přede Mnou velký strach?
- 22) Uvedu však příklad: Někde na Zemi by byl tak nadmíru dobrý člověk, který by byl sice velice zámožný, přitom však největší láska, laskavost a ochota sama, a každý člověk, který by k němu přišel-lhostejno jakého stavu, jaké národnosti, zda přítel nebo nepřítel-, by byl vždy co

nejlaskavěji přijat. Otázka: Který člověk by byl tak velký pošetilec a bál se takového člověka více, než kata?

23) Který člověk však je lepší, láskyplnější a mírnější, než Já? A přece se Mně raději chtějí bát, nežli Mne milovat s největší důvěřivostí!

24) Nicméně však pravím: Ti, kdo se Mne obávají a chválí Mne, k tomu mají zřejmě dobrý důvod; vědí totiž, že v jejich srdcích není lásky. Proto to chtějí u Mne nahradit strachem.

25) Ale je tomu s nimi přítom jako s nevěstou, která byla svému nejvěrnějšímu ženichovi nevěrná a stala se nevěstkou. Proč se jí stala? Protože ve svém srdci svou lásku k ženichovi propůjčila.

26) Jestliže však ženich přijde, přijme nevěstu, chvějící se strachem, a bude ji tak vidět, jako by mu šla vstříc s horoucím srdcem? Neřekne jí asi toto:

27) „Jak jen to vyhlížíš? Takovou jsem tě ještě nikdy neviděl! Proč se chvěješ přede mnou, který tě nade všechno miluje? Vpravdě, v tomto stavu tě poznat nechci! Co jsem ti učinil, že se mne bojíš? Jak mohl takový strach zatlačit tvou bývalou lásku? Jak tě mám nyní učinit šťastnou, já, kterého nemiluješ, nýbrž se ho bojíš?! - Musím se tedy z lásky k tobě od tebe odvrátit, aby tě strach přede mnou v tvém srdci už dále netrýznil!“

28) Hledte, v tomto příkladu je jasně a zřetelně vysvětleno ono „Já vás neznám, vás, kdo vykřikujete „Pane - Pane!“, a proto nechci chválu lidí jako plod strachu, nýbrž chci věrnou lásku dětí!

29) Usilujte proto ve svých srdcích, tak se k vám budu moci přiblížit, nikoliv však ve chvále a strachu! Staňte se svobodni láskou, nikoliv však strachem odsouzení uskutečňovateli Mého Slova; tak naleznete věčný život a Mne, svého Otce! Amen.

28.

„A Z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.“

(JAN 6, 66)

8. února 1844 večer.

1) „A z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.“

2) Tento text se hodí, jak vy říkáváte, na vlasek pro naši věc v každém ohledu.

3) Proč odešlo mnoho Mých učedníků ode Mne a nechtěli už se Mnou putovat, protože jsem jim dal učení

o požívání Mého těla a Mé krve? - Příčinou této skutečnosti byla především lenivost Mých učedníků, ze které se však hned vyvinula pýcha.

4) Lenivost byla příčinou, proč si nedali tolik práce, aby se Mne alespoň otázali, jak to poté učinili Moji bratři, jak je takovému učení rozumět.

5) A pýcha následovala takto: Protože byli učedníci zpočátku příliš leniví, aby usilovali o vyšší poznání, byli však Mými žáky, mrzelo je, že jsem vyslovil učení, jež přesahovalo horizont jejich poznání. Cítili se proto před ostatními lidmi zahanbeni, protože Mne ani oni nepochopili, nechtěli se Mne však pro svou pýchu před lidmi ptát, aby se tak nevystavěli svědectví, že Mne coby Moji učedníci nepochopili.

6) Neboť se často stávalo, že se po mém učení lidé Mých učedníků vyptávali, jak tomu či onomu rozumět. Tu potom obvykle docházelo k vysvětlování Mými učedníky a jejich ctižádosti se líbila mnohá chvála jejich srozumitelného výkladu učení, jež bylo pro lidi poněkud těžko pochopitelné.

7) Také při této příležitosti byli mnozí z těchto učedníků dotazováni na smysl tohoto učení, nemohli je však tentokrát vysvětlit, protože mu sami nerozuměli; a tak se tentokrát vysmekli z klíčky jinak. Obvinili Mne z tvrdého učení, jakému žádný člověk porozumět nemůže, a protože jim to před lidmi nesloužilo ke cti, haněli raději Mne, prohlásili všechno Moje dřívější učení za stejně nepochopitelné, přestali ve Mne věřit a opustili Mne.

8) Z této, zcela věrně vylíčené události tehdejšího života, může každý zcela snadno pochopit, že tuto zlou příhodu zavinila především lenivost a potom pýcha Mých učedníků. Lenivost, protože byli stále kolem Mne a byli přesvědčeni, že znají tolik, co Já - proč by se tedy měli namáhat proniknout do Ducha Mého učení hlouběji? Pýcha však ožila, když jsem je jednou posta-

vil před zkoušku, kolik porozuměli, a ukázal jim jasně, že učedník není nad mistrem.

9) A hleďte, tyto dvě základní příčiny jsou též hlavní oporou převážné zkaženosti lidského rodu! Neboť zpočátku je člověk lenivý a postává tu zahálčivě po celý den. Jestliže však se ho někdo zeptá: „Proč tu po celý den zahálčivě postáváš?“, řekne: „Nikdo mne nezjednal!“

10) A kdybych mu potom řekl: „Jdi tam přece alespoň večer a pracuj hodinu, a Já ti dám, co ti patří!“, řekl by: „Pane, jak jen mi můžeš dělat takovou ostudu a postavit mne tam pro smích těch, kdo po celý den pracovali? Jestli mi už chceš něco dát, raději mi to daruj, ale nedělej ze mne lenocha před pracujícími!“

11) Hleďte, zde nechce lenoch zpočátku pracovat; nakonec se pracovat stydí před pilnými. Proč jen? Protože to nelichotí jeho skryté pýše! Chtěl by pro uspokojení své pýchy mít s pilnými stejnou mzdu; ale pracovat je zpočátku příliš líný a brzy nato příliš pyšný.

12) Pán však nebude tak nemoudrý a neodmění stejně lenost a pýchu jako píli.

13) Že to je všechno naprosto správné, potvrdím vám na malém příkladu:

14) Vezměme dva studující; jeden z nich je od začátku pilný, ten druhý je líný. Onen pilný sklídí nakonec plody svého úsilí; s jakou záminkou pro svou lenost však přijde nakonec onen líný a s jakou výmluvou? Řekne:

15) „Ten pilný byl hlupák a nepochopil, že svůj mozek přecpává hloupostmi; já však jsem pochopil ty strašné pitomosti učebních předmětů a od prvního okamžiku jsem shledal, že je nedůstojné mé mnohem vznešenější hlavy cpát do ní takové pošetilosti. A protože se nic jiného nepřednášelo, shledal jsem toto mé první poznání mnohem lepší a vyšší, než všechnen ten nesmysl, který jsme se měli učit!“

16) Hleďte, zde je pýcha jasně důsledkem lenosti! Kdo se o tom chce hmatatelně přesvědčit, ať jen se pustí do důvěrného hovoru s takovými lidmi, a bude mu to potvrzeno do posledního puntíku.

17) Vezměme však dva hudebníky; jeden z nich dosáhl svou píli velké umělecké zručnosti jak v praktickém i teoretickém ohledu, ten druhý však, syn lenosti, zůstal pro svou pramalou námahu trčet v nejnižší průměrné hudlařině. Ale zeptejte se ho, proč to nepřivedl tak daleko jako jeho spolužák. Řekne:

18) „Protože jsem na tom nebyl tolik závislý jako onen chudý ubožák; jsem totiž i tak bohatý. Proč bych se měl tedy plahočit? Taková píle platí jen pro chudáky, a co na tom záleží, jestli člověk dovede zahrát sám takovou těžkou hudební slátaninu? Stačí jí rozumět a k tomu není mnoho zapotřebí; hrát ji už budou takoví nuzáci, aby si tak mohli vydělat na kousek chleba. Kromě toho pochází taková těžká hudba právě od takových nuzáků a pro bohatého by to byla velká ostuda, zabývat se takovými plody bídy.“

19) Pohleďte opět na příklad ze života a pochopíte z něho, proč Mne moji učedníci opustili. Jdeme však dále!

20) Takto promluví někdo, kdo bude dotázán, proč se horlivěji nezabývá poznáním čistých křesťanských náboženských zásad: „Těm věcem nerozumím a nikdy jsem se jimi nezabýval, a to proto, že je jednak považuji za hlouposti, na kterých mnoho není, a za druhé proto, že by se člověk takovým náboženským hloubáním nakonec mohl nejmýšle zbláznit.“

21) Hleďte, u tohoto člověka tu byla zpočátku lenivost a z ní potom vyplývající pýcha, že promluvil stejně jako oni učedníci: „Kdo by mohl takovému učení uvěřit a podle něho se řídit? Je proto lepší opustit Pána tak, jak to učinili oni učedníci.“

22) Tak odpoví zchudlý otrhanec, jestliže se ho někdo otáže: „Jak jen jsi dospěl k takové chudobě? Měl jsi přece, jako každý jiný, příležitost, ušetřit si hromádku grošů.“ A jeho obranná řeč zní: „Shledal jsem takové šetření vzhledem k mé vznešené přirozenosti za žebrácké a ubohé, a patří to nyní k mé cti, že žiji nuzně.“

23) Hleďte, to je opět příklad, jak je člověk zpočátku lenivý a není schopen se zapřít tak, aby se dopracoval k majetku; nakonec však, když mu je jasné, že nemá nic, stává se pyšným a navíc se ještě chlubí svým nuzáckým stavem.

24) Domnívám se, že máme příkladů dost, aby z nich bylo jasné, jak často Mne Moji učedníci opouštějí, když platí: „Od nynějška snášejte moc nebeské Říše!“

25) Podobně putuje mnoho poutníků na vysoké pohoří. Dokud to jde pohodlně, stoupají všichni hbitě; když však dorazí k prudkému stoupání do hor a je řečeno: „Odtud je k vystoupení na horu zapotřebí síly a úsilí!“, vrátí se a pouze jen nemnohým se podaří vystoupit až na vrchol hory.

26) Stejný smysl má také toto: Pokud člověk hledá Mou Říši u čtenářského pultu, jde to dobře; když však je řečeno: „Čtení nestačí, nýbrž pouze čin je zárukou koruny. Neboť tělo není k žádnému užítku. Písmo zabíjí; je to pouze Duch, jenž oživuje!“, potom Pána většinou Jeho učedníci opouštějí, jak ukazuje text.

27) Budete-li tohoto výkladu dbát činorodě, pak, jako učedníci, svého Pána neopustíte! Amen.

29.

**„I prosili ho všichni ti ďáblové,
řkouce: Pusť nás do vepřů,
ať do nich vejdemo.“ (MAREK 5,12)**

9. února 1844 večer.

1) „I prosili ho všichni ti ďáblové, řkouce: Pusť nás do vepřů, ať do nich vejdemo!“

2) Už jsem vám jednou řekl, že ve všech Mých činech jsou vesměs hlubší a skrytější tajemství Mého bytí v těle na Zemi. Neboť slova jsem pronesl k pochopení každým; ale s Mými činy tomu tak není. Těm nerozuměli dokonce ani Moji bratři, dokud do nich nevstoupil Duch Svatý; a když je pochopili, bylo jim rovněž Duchem řečeno, aby hluboký smysl oněch činů nikomu nevyštělovali, protože je svět nikdy pochopit nemůže a nikdy je nepochopí.

3) A tak tomu také je s touto událostí! Kdybych vám plně vysvětlil její nejhlubší význam, museli byste celý povrch Země popsat třikrát, abyste se vypořádali jen s úvodem. K hlavnímu výkladu této události by však bylo v celé sluneční oblasti málo místa, aby se tam vešly všechny knihy, jež by o tom musely být napsány. Z toho však můžete jistě pochopit, co všechno za takovým skutkem vězí.

4) Jestliže však se říká o slovu, že se podobá zrnku obilí, jež je zaseto do země a přináší mnohonásobnou úrodu, co teprve by muselo být řečeno o skutečném skutku Božím? Neboť je rozdíl mezi oním „Bůh pravil: Budiž!“ a poté následujícím: „Učiněno jest.“

5) Abyste si však přece mohli učinit představu o velikosti jednoho z takových skutků, chci vám v krátkosti něco o něm odhalit.

6) Proč se zde obrací Pán na ďábla otázkou, jak se nazývá, když je Vševědoucímu toto jistě známo, že je totiž v onom posedlém člověku ne jediný, nýbrž celý zástup zlo způsobujících démonů? Pán se jistě neptá proto, aby se dověděl jméno těchto zlých duchů; proč se tedy na ně ptá?

7) Ptá se, aby těmto démonům oznámil, kdo On jest; neboť z otázky se rozpozná snadněji vlastnost bytosti, než z odpovědi. Zeptejte se blázna a on vám pomůže dát odpověď, nad kterou užasnete. Nechte však blázna, by se vás na něco zeptal, a hned ho podle jeho otázky rozpoznáte. V. duchovnu však je to jediný způsob, jak se dát otázkou poznat, a tak se také Pán zde neptal, aby dostal odpověď, nýbrž aby se tímto duchovním způsobem dal démonům poznat, kdo On jest.

8) Podobné situace znáte a mohli jste je také už pozorovat u takzvaných somnambulů. Neboť když se jich zeptáte, neznamená to v jejich životě, že byste se chtěli něco dovědět, nýbrž vaše otázka odhaluje něco před jejich současným stavem, prostřednictvím které somnambul do vás vnitřně nahlíží, vás poznává a potom ve vás nalezený nedostatek doplní vlastní životní činností.

9) Tento způsob je pochopitelně pouze střední cestou mezi čistě světskou a čistě duchovní otázkou; nicméně však má v sobě pro hlubšího myslitele už duchovní charakter.

10) Znamená proto tato otázka Pána démonům tolik, jako kdyby byl řekl: „Pohledte sem! Odhaluji se před vámi, což znamená, že ve Mně není nic zlého!“

11) A démoni vidí tuto svatou nahotu a rozpoznají v ní ihned Pána věčnosti; a když potom vysloví: „Jest nás mnoho!“, - neuvádějí pozitivní počet, nýbrž tím dávají jen duchovním způsobem najevo, že před tváří nejvyšší čistoty Boha je jejich zla převeliké množství.

12) Čistota Pána je však nutí, aby před ní ustoupili. Avšak oni zlí vidí také uprostřed božské čistoty božské milosrdenství a obrátí se na ně. Uchýlí se v té chvíli k pokoře a žádají, jak to odpovídá jejich zlému charakteru, aby směli vstoupit do prasat; a milosrdenství Pána jim dovolí, oč v takové pokoře prosili.

13) Když však do prasat vstoupí, probudí se opět jejich před Pánem skrývaná pýcha, a že ne prasata do moře, aby tam zašla a oni, démoni totiž, aby se potom mohli volně pohybovat ve vodách jako netvorové.

14) Tak tedy tento obraz vypadá. Kdo však je tento posedlý člověk? - Tento posedlý člověk je obrazem světa; v něm jsou ony zástupy démonů tak, jako jsou v tomto člověku.

15) Pán k tomuto posedlému světu přichází ve Svých Slovech. Svět by se chtěl osvobodit ze svého skrytého soužení, a Pán svět osvobodí. Ale vnitřní zlá, život ohrožující činnost světa je ve svobodném stavu ještě horší, než v onom spoutaném.

16) Je-li spoután, naříká nad tlakem a soužením; je-li Mnou však osvobozen, přemístí se jeho činnost do prasat a vrhne se sama od sebe do moře zkázy, a oni trochu lepší lidé světa se ještě navíc snaží Mne od sebe vzdálit, protože se jim pro jejich světový průmysl ani trochu nezamlouvám. Neboť tito zuřivci znamenají nositele světovosti, nebo řečeno ještě zřetelněji: oni jsou vlastními průkopníky průmyslu.

17) Démoni však, kteří vejdou do prasat, jsou oni šviháci, labužníci, podvodníci a nejrůznější šprýmaři a pleticháři. Chcete-li ve světě spatřit tato, do moře se vrhající, prasata všech barev, vejděte do zvlášť velkých hlavních měst; tam se s nimi setkáte ve velkých stádech, podobají se přesně těm z Evangelia. Také jich je velice mnoho; všichni jsou posedlí nezvučnými demony, kteří je rovněž ženou do moře jisté záhuby.

18) Hleďte, to je pro vás užitečný a pochopitelný význam tohoto skutku Pána. Že však je za ním nekonečně širší, ještě mnohem hlubší význam, není třeba podruhé blíže vykládat; neboť za prvé byste jej nikdy nepochopili, a za druhé by vám nepřinesl žádný užitek, nýbrž pouze škodu.

19) Spokojte se tedy s tím, co bylo řečeno; neboť nekonečnost je příliš velká, počet tvorů v ní nekonečný, jejich určení pro vás příliš nepochopitelné. Je tedy nemožné, abyste pochopili, jak posedlý představuje celou hmotnou tvorbu a jeho bytí v ní ony staré zajatce! Tento posedlý spočívá v hrobech a je zlý nad míru; pohleďte na nekonečný počet hrobů v nekonečnosti!

20) Však dost o tom! Pro vás ještě není načase, abyste to v hlubokosti pochopili. Dbejte tedy onoho prvního; to vám bude k užítku! Amen.

30.

**„A aj, já pošli zaslíbení Otce svého
na vás. Vy pak čekejte v městě
Jeruzalémě, dokudž nebudete
oblečeni mocí a výsostí.“**

(LUKÁŠ 24, 49)

12. února večer.

1) „A aj, já pošlu zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí a výsostí.“

2) Tento verš má již zřejmě ve svém slovním znění, co vnitřně obsahuje, a podobá se v tomto ohledu přívětivému člověku, který, jak se říká, nese své srdce na dlaní svým přátelům vstříc, pročež ho nikdo nemůže nepoznat, a každý na první pohled uhádne, jak přívětivý je to člověk.

3) Stejně tomu je, jak řečeno, s tímto textem. Neboť až Syn vystoupí, přijde plně přípověď Otce k těm, kdo v pravé naději z lásky na takovou přípověď čekají.

4) Co však znamená vystoupení Syna, aby tak byla čekajícím a svědkům přislíbena přípověď Otce? - Víte, co jest rozuměti pod „Syn“, totiž Otcova moudrost. Synovi tedy přináležejí v každém člověku všechno, co přináležejí moudrosti. K tomu patří rozum, veškerá věda a všechno poznání.

5) To však, co k moudrosti přináležejí, musí však také v každém člověku prodělat pokoření, stejně tak i ukřižování, musí potom být jakoby mrtvé položeno do nového hrobu v srdci, odtamtud vstát z mrtvých a potom, odevzdávaje a obětuje se plně Otcovi, odebrat se vzhůru, aby se s Otcem sjednotilo.

6) Jestliže se to stalo, projeví se teprve v životě člověka přípověď Otce, což jest život věčný. To je akt znovuzrození.

7) Ale nikoliv současně s tímto aktem se děje křest Duchem síly, jak také by nikdo neměl

křtít dítě hned po narození, nýbrž nejméně několik dní po něm, - jak je u židů zvykem nejdříve teprve osmý, desátý či dvanáctý den. Někdy však následovala obřízka - křest mnohem později; a tak se také zde říká apoštolům a učedníkům, aby po Mém na nebe vstoupení zůstali po nějaký čas společně ve městě, dokud k nim nesestoupí síla seshora.

8) Toho by měl také dbát každý člověk a neodvážít se ven, dokud nepřijme křest Ducha! Neboť bez něho se znovuzrozený Duch podobá slabému dítěti, jež je sice v každém ohledu čisté jako anděl, chybí mu však účinná síla a k tomu nezbytný svobodný úsudek.

9) Víte, že sestoupení síly seshora následovalo na učedníky a apoštoly desátý den po na nebe vstoupení. Co asi to znamená? Znamená a potvrzuje to podřízení deseti zákonů Mojžíšových osvobozenému životu Ducha. Musí tedy být Duch předtím osvobozen od všech pout a okovů, než může přijmout roucho božské síly seshora.

10) Jestliže ji přijal, stává se potom dokonalým novým tvorem z Ducha lásky a veškeré síly z ní a teprve potom může působit v plné síle božské lásky a božského smilování. Neboť takovým křtem Svatého Ducha seshora je teprve člověk zbaven všech pout smrti, sjednocuje se s Kristem a v Něm a může také potom říci: „Nyní nežiji už já, nýbrž 'Kristus žije ve mně! *Nejsem už své Já, nýbrž Kristus Sám je Já ve mně!*“

11) Proto však musí také předtím - jak už bylo dříve ukázáno - všechno, Synovi odpovídající v člověku, jít cestou Syna člověka, a pro každého platí neodvolatelně: „Vezmi svůj kříž a následuj Mne, jinak nemůžeš dospět k zmrtvýchvstání a na nebe vstoupení k Otci!“

12) A sem se opět hodí naše věc na vlásek přesně, že totiž žádný člověk nemůže dospět ke křtu Svatým Duchem mnohostranným vzděláním rozumu prostřednictvím přesycených knihoven a na výši svých vědomostí klusajících universitních profesorů, nýbrž jedině a pouze pokorou a velkou láskou srdce.

13) Všechno, co má ze světa, musí mu do posledního haléře navrátit, tedy také k pýše vedoucí věděni své hlavy, jinak to se znovuzrozením a křtem síly jeho Ducha dopadne velice bídně.

14) Nevěřte, že někdo vstoupí do nebeské Říše jen proto, že všechno své jmění odevzdal chudým, ale přitom myslí a říká: „Pane, jak milosrdný jsem byl já, buď i Ty milosrdný ke mě!“ Tomu, kdo takto mluví, chybí ještě mnoho, aby směl vstoupit do Říše Boží; neboť Kristus a on dosud nevytvořili jednotu, nýbrž jsou dva a jeden z nich druhému jaksi předepisuje - dle něho spravedlivé - podmínky.

15) Nejchudší mezi vámi lidmi jsem stále Já, nebo řečeno srozumitelně: Nejnuznější a nejchudší je u každého člověka vlastní životní síla jeho srdce. Ona musí být nejprve příslušně bohatě dotována, má-li mít jiná dotace navenek nějakou cenu; neboli vaše srdce musí být plně oživeno láskou ke Mně. *Vy sami musíte onu celou lásku vytvořit*; potom teprve můžete z té lásky vybudovat vpravdě ono záslužné k věčnému životu, a to proto, že ono záslužné přísluší pouze Mně. Vy však zůstávejte pouhými konzumenty Mé lásky, milosti a Mého slitování.

16) Neboť jestliže někdo říká: „Učinil jsem a dal jsem!“, je ještě na míle vzdálen od toho, kdo říká: „Po celý čas jsem byl jen lenivým a k ničemu užitečným sluhou!“, a je tak ještě vzdálen od Mé Říše. Pouze když v sobě živě doznává a praví: „Pane, můj Bože a Otče! Já jsem ve všem nic, stejně jako jsou všichni lidé před Tebou nic, nýbrž pouze Ty Sám jsi všechno ve všem!“, je Mé Říši blízko, a Moje Říše se k němu přiblížila.

17) Dbejte však také vy všeho, co je vám řečeno, jen tak dospějete také vy k na nebe vstoupení a ke křtu silou Mého Ducha; neboť k vám dopadne právě tak Otcův příslib.

**vstoupil na strom planého fíku,
aby jej viděl; neboť tudy měl jíti."**
(LUKÁŠ 19,4)

14. února večer.

1) „A on (Zacheus) předběhl napřed, vstoupil na strom planého fíku, aby jej viděl; nebo tudy měl jíti.“

2) Tento verš obsahuje sice také pouze údaj o události, a mohli byste se po předcházejícím výkladu domnívat, že v něm je skryt také hlubší význam, jaký nelze nikdy plně pochopit; ale tak tomu v tomto případě není, a to proto, že nositelem tohoto skutku není Pán, nýbrž člověk. Nicméně však má tato zdánlivě bezvýznamná scéna vnitřní duchovní obsah a uvádí se v Evangeliiu proto, že obsahuje pro každého člověka obzvláště dobře použitelné učení.

3) Mohl by zde ovšem nějaký světa moudrý říci: „Co jen by mohlo vést za touto docela obyčejnou každodenní věcí? Co věděl Zacheus o Kristovi víc, než my dnes eventuálně víme o takzvaném všeumělci?“

4) Jestliže se někde dovíme předem, že takový světa známý kouzelník tudy potáhne, rozběhne se také kde kdo do ulic a cest a bude čekat toužebně na příchod zázračného muže. Jsou-li naštěstí při cestě stromy, na které se dá snadno vylézt, budou jistě obsazeny chlapci a také někdy staršími, ale také velmi zvědavými lidmi.“

5) Jaký smysl asi za tou událostí je? Jistě žádný jiný, než ten na první pohled jasný, že totiž mnozí zvědaví hejskové chtějí kouzelníka uvidět.

6) Poučení, jaké by z toho bylo možno vyvodit, mohlo by znít nejvýše takto: „Slyšte, vy chlapci a zvědaví lidé, i vy malého vzrůstu, kteří přes ty velké klacky nevidíte! Snažte se za takové situace včas zmocnit se stromů, abyste také vy při takové příležitosti mohli uspokojit svou rozkoš zevlounů, aniž byste brali ohled na to, zda v důsledku tohoto poučení bude mnohý strom poškozen!“

7) Zde bychom měli výklad, jaký dává svět. Uvedl jsem jej zde předem proto, abych světu ulehčil, aby mohl potom při posuzování Mých, pro něj nepochopitelných, výkladů, je snadněji zesměšňovat.

8) My však se podíváme, jak docela jiný význam i výklad je za tímto jednoduchým textem. Začneme tento výklad tak zvláštním způsobem, jak jen je možno, a uvedeme nejprve ono praktické, aby potom bylo ono teoretické pochopeno samo od sebe.

9) A proto pravím: Celý svět je plný Zacheů, a vy mezi ně patříte také! Čiňte proto, co on učinil, a Já potom vám řeknu a učiním, co jsem onomu Zacheovi řekl a poté učinil. Cesta, kterou jsem se se Svými ubíral, je vám známa; vy jste stejně jako Zacheus hříšnými celníky světa.

10) Co však učinil Zacheus, aby Mne na cestě spatřil? Byl malý vzrůstem; předběhl ostatní a vystoupil na fíkovník, což znamená: Hříšný člověk rozpoznal svou bezcennost přede Mnou, stal se tak pokorným a podobal se nebo podobá se onomu celníkovi v chrámu, který se ani neodvážil pozvednout hlavu.

11) Ale *pokora je hlavním pokrmem lásky*. Láska se tak stává mocnější a silnější k Tomu, před kterým pociťuje svou velkou bezcennost. A čím bezcennější se Cítí, tím větší bude její tažení k Němu, protože *její vážnost roste tak, jak v její vlastní hodnotě klesá*. Taková láska myslí potom jen na Toho, jehož si co nejvýše váží jako toho nejvyššího, co má.

12) Stále jasnějším se stává světlo, jestliže se někdo zabývá pro takovou lásku nadmíru pozoruhodnou věcí; v onom světle člověk přemýšlí a přemýšlí a hledá a hledá, jak by si mohl přiblížit nejvznešenější předmět svého hledání. A toto přemýšlení a přemýšlení a hledání a hledání je oním předbíráním Zachea.

13) Je na správné cestě; ale ví také, že Pán je oním nejnítějnějším všech věcí, a je proto ve velké tlačenici a nebude proto možno Ho na této, sice správné cestě vypátrat. Ale touha Pána spatřit je mocnější, než tato námitka a mocnější, než tato tlačenice a vyburcuje v člověku všechny jeho síly, aby se pozvedl a vyhledal takové stanoviště, odkud by mohl přes celou tlačenici i uprostřed ní přece jen Pána spatřit.

14) Je zvolen strom a on na něj vyleze: Moruše, rovnající se Stromu poznání, v jehož listech je skryta jemná, třpytící se látka k šatu královskému. Chce tedy onen člověk popatřit na Pána prostřednictvím vyššího poznání a světla víry; proto ostatní předběhne a vystoupí na symbolický Strom poznání, který má sice sladké plody, nemůže však nikoho nasytit. Sytí sice

zdánlivě, ale po takovém zdánlivém nasycení následuje většinou ještě větší hlad, než jaký měl člověk předtím.

15) Tak také tomu je s vyšším poznáním cestou rozumového hledání. Tato poznání sice zpočátku zdánlivě Ducha překvapivým způsobem nasytí; ale zakrátko promluví jeho lačnický žaludek: „Těch málo sladkých hrozníčků mne pouze učinilo ospalým, ale nenasytily mne; měl jsem sice krátký pocit nasycení, ale zůstal jsem přesto prázdný!"

16) Hleďte, to je jasný obraz, označující moruši, na kterou Zacheus ovšem vylezl v nejlepším úmyslu, a bylo by dobré pro všechny takové světa znalé celníky a hříšníky, kdyby se pokusili vystoupit na Strom poznání při cestě Pána s takovým úmyslem, s jakým to učinil Zacheus. Dosáhli by totiž toho, čeho dosáhl on.

17) Ale bohužel se na Strom poznání vystupuje jen velice zřídka tak, jak to Zacheus učinil, a mnozí vystupují sice také s poněkud lepším úmyslem na Strom poznání, jaký však není při cestě Pána.

18) Až potud je všechno jasné; nyní však vyvstává otázka: Stačí k věčnému životu, když si někdo v takovém nejlepším úmyslu počíná jako Zacheus?

19) Na tuto otázku odpovídá ono místo v Evangelii, kdy Pán promlouvá k onomu na stromě: „Zachee, spěšně sestup dolů nebo dnes v domu tvém musím zůstat. "

20) To znamená: „Zachee! Pozvedni se ze svých vysokých spekulací o Mně, a sestup do komnaty své lásky ke Mně; v tomto tvém domě je pro Mne potrava, tam vstoupím a pojím v tomto tvém domě!"

21) A řečeno ještě zřetelněji: „Zachee! Sestup do své první pokory a lásky; tehdy k tobě přijdu a osvěžím se takovým plodem tvého srdce!"

22) Hleďte, to je ono prakticko-teoretické onoho textu a poučení zní zcela krátce: "Pohleďte na svého bratra Zachea a následujte jeho příkladu, pak s vámi bude, jak bylo s ním!"

23) Domnívám se, že každá další teorie by zde byla zbytečná; neboť řečené je naprosto jasné. Kdo to bude číst a bude toho dbát, tomu se povede neodvratně jako Zacheovi, a já k němu promluví tak, jak jsem promluvil k němu.

24) Toho vy všichni nadmíru dbejte! Amen.

32.

**„Tedy Ježíš uzřev matku,
a učedníka tu stojícího, kteréhož
miloval, řekl matce své: Ženo aj,
syn tvůj. Potom řekl učedníkovi:
Aj, matka tvá. A od té hodiny přijal
ji učedník ten k sobě."**

(JAN 19, 26-27)

16. února 1844 večer.

1) „Tedy Ježíš uzřev matku, a učedníka tu stojícího, kteréhož miloval, řekl matce své: Ženo aj, syn tvůj. Potom řekl učedníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny přijal ji učedník ten k sobě."

2) U vás na světě je obvyklé, že když má někdo před očima smrt svého těla, učiní ve svém odkaze nějaké poslední pořízení, kterému se u vás říká testament. Bylo tedy i pro Mne nezbytné, abych ve Svém odkaze učinil poslední pořízení. Marie, která porodila Moje tělo, byla takovým odkazem a musela mít přece pro zbývající dny života na zemi nezbytné zaopatření.

3) Pochopitelně by zde mohl někdo položit otázku: „Což Josef nic nezanechal? Měl přece děti, vlastní i cizí, které vychoval; což se ony nemohly o Marii postarat?"

4) Na to je možno odpovědět: Josef neměl za prvé nikdy vlastní majetek a nemohl proto žádný zanechat. Jeho děti, jak vlastní, tak také ty, které vychoval, byly za druhé samy ve velké nouzi a většinou Mne následovaly; a mezi nimi byl právě také Jan, který se v Josefově domě často zdržoval a byl rovněž chovancem tohoto domu. Neboť jeho otec byl ještě nuznější, než Josef sám, a dal proto svého syna k němu, aby se vyučil jeho řemeslu. Skutečně se mu vyučil a byl velmi zručným tesařem a truhlářem a dovedl také zacházet se soustruhem. Kromě toho měl Marii, stejně jako Mne, a celý dům Josefův velice rád, a Marie nemohla být svěřena lepším a věrnějším rukám, než právě tomuto synovi Zebedea.

5) Hledte, to je zcela přirozený testament a je to také docela přirozený význam Mých slov na kříži.

6) Protože však tato slova nepronесl pouze člověk Ježíš, nýbrž Syn Boží neboli Otcova věčná moudrost, je v nich pochopitelně také velice hluboký a nejvyšší božsko-duchovně-nebeský význam, který však budete moci v celé jeho hloubce pochopit tak málo jako mnohé jiné důvody skutků Bohočlověka.

7) Mohu vám proto dát pouze náznaky z oblasti moudrosti. Ale nehlobejte o tom příliš; víte přece, že věci moudrosti nelze nikdy pochopit jako věci, vyplývající z čisté lásky, jak vám ostatně ukazuje příroda.

8) Dovedete zářící věci uchopit jako třpytící se, položit je sem či tam a pozorovat je ze všech stran; můžete to však učinit s volnými světelnými paprsky, jež vyzařují ze zářícího těla?

9) Tyto paprsky v sobě nesou nefalšovaně věrné obrazy nes četných věcí, jak to dostatečně potvrzují nedávno objevené fotografie. Položte však sami sobě otázku, zda i při veškeré námaze dokážete svými smysly objevit takové obrazy ve volných paprscích. Jistě budete nuceni odpovédět na takovou otázku záporně.

10) Platí proto dřívější pokyn, abyste o uvedených věcech z oblasti moudrosti příliš nehlobali; neboť byste pořídili ještě méně, než při eventuálním hledání obrazů ve volných světelných paprscích.

11) Můžete sice vytvořit optická zařízení, jejichž prostřednictvím bude volný paprsek donucen vydat vašemu prohlížení obraz, který nese; máte však optické zařízení, jehož prostřednictvím by bylo možno obtisknout obrazy paprsků z prasevřtla v jejich hloubkosti?

12) Ano, máte takové duchovně-optické zařízení v sobě, ale to začne být účinné teprve tehdy, když se úplně zbavíte světského. Svět musí předtím přejít do plné tmy, než světlo Ducha odevzdá své nesené obrazy ve vašem Duchu tak, aby bylo možno dobře je vidět. Vaše vlastní sny vám to jasně potvrzují a vidění těch, kdo jsou u vytržení, neboli, podle vašeho výrazu, somnambulů, poskytují ještě hmatatelnější a jasnější důkaz.

13) Co bylo řečeno, bylo nezbytné, a proto můžeme přejít k odpovídajícím náznakům, týkajících se těchto slov na kříži.

14) „Ženo, pohleď na svého syna!“ a: „Synu, pohleď na svou matku!“ znamená hlouběji toto: „Světě, pohleď na Syna člověka, a ty Synu člověka, pohleď na svět, a neodsuzuj jej, nýbrž mu prokaž lásku!“

15) Hlouběji řečeno: „Ty, božská moudrosti, skloň se ke svému věčnému prazákladu, a ty, věčný prazáklade, vzhleďni a přijmi k sjednocení svého zářivého syna!“

16) Dále: „Ty, jež jsi v sobě nosila Nejsvětější, pohleď na smrt svého díla, a Ty, usmrčený, až vstaneš z mrtvých, rozvzpomeň se na tu, která kdysi v sobě nosila Nejsvětější, totiž Světlo věčné Lásky!“

17) Hledte, v těchto krátkých náznacích je nekonečná hloubka, jakou stvořená bytost nikdy nepochopí, protože obsah této hloubky je už sám v sobě nekonečný a stává se kromě toho ještě v každém okamžiku nekonečnějším.

18) Tolik vám o tom říkám proto, abyste z toho pochopili, že Ten, kdo takto promlouval s kříže byl mnohem více, než podle mínění četných prostý izraelský delikvent pod trestním soudem Říma, protože byl obžalován jako buřič a rebel proti Římu.

19) To tedy je hlubší duchovní význam. Vy však zůstaňte u přirozeného testamentu! Neboť také vy jste Mými učedníky, a chudí světa jsou Mou matkou. A proto také této matce pravím: „Hleď, tví synové!“ A vám pravím: „Hledte, vaše matka!“

20) Vpravdě, budete-li činit jako Jan, dostane se vám také jeho odměny navěky! Amen.

**že se rozprchnete jeden každý
k svému, a mne samého zanecháte.
Ale nejsemť sám, nebo Otec
se mnou jest." (JAN 16, 32)**

19. února večer.

1) „Aj, přijdeť hodina, anobř již přišla, že se rozprchnete jeden každý k svému, a mne samého zanecháte. Ale nejsemť sám, nebo Otec se mnou jest.“

2) Tento text vypovídá, co už je všude zřejmé před vašima očima a už po Mém na nebe vstoupení tu bylo. Proto také je tento text jedním z nejlehčích, protože jeho význam je všude hmatatelný rukama nohama.

3) Jen toto musím připomenout, jaký rozdíl je totiž mezi tím, jestliže se praví: „Přijde čas...“, nebo: „Přijde hodina...“. Pod pojmem „čas“ se rozumí termín v budoucnu, který nastane pod nějakým neurčitým „kdy“. Pod pojmem „hodina“ se však rozumí okamžitě nastupující termín výpovědi.

4) Tu a tam narazíte také v tomto textu na „čas“ místo „hodina“. Potom však je to falešně; neboť musí být řečeno: „Přijde hodina...“ - a to proto, že tato skutečnost nastala hned po této prorocké výpovědi.

5) Co jen se rozumí tímto rozprchnutím? Snad to, že se Moji učedníci a apoštolové rozejdou, a sice každý na jiné místo? Ó, ne! To přece bylo jejich určení, k tomu jsem je povolal, aby se rozešli do všech zemí a hlásali Evangelium všem tvorům.

6) Nebylo by ode Mne nesmyslné, kdybych byl chtěl z jejich povolání vytvořit zlé proroctví? Neboť kdyby tomu bylo, museli by se povolání nositelé Mého Slova, aby neudělali nic špatného, zdržovat neustále v jediném houfu, jak to ve vašem čase činí některé řády, které ve své podstatě dělají pro lidstvo tak málo prospěšného jako houf meteoritů na dně moře, které však tomu, kdo je viděl do moře padat, dávají tušit velkolepé a strašlivé účinky; jestliže však jednou dosáhly klidného mořského dna, leží tam bez účinku a slouží nejvýše nějakým žravým polypům jako útulek.

7) Není tedy v tomto proroctví o nějakém osobním nebo místním rozptýlení ani sebemenší stopa, jak to ostatně potvrzuje také už sám text, kde se praví: „I kdybyste Mne opustili, nebudu sám; neboť Otec jest ve Mně.“

8) Posudte tedy sami: Může Mne někdo osobně a místně opustit? Kam asi by měl jít, aby se ode Mne vzdálil nebo mi přišel blíže? Kde asi bude ode Mne vzdálenější, bude-li v Jižní Americe nebo v severní Asii? Domnívám se, pro Mne, všude přítomného, to bude docela určitě stejné. Tedy o osobním a místním rozptýlení zde, jak už bylo řečeno, nemůže být ani řeč.

9) Jaké rozptýlení je však tedy zde míněno? Pohlédněte na sekty, jež v současné době existují před vašima očima a již v dobách Mého života byly v malém měřítku mezi apoštoly, - z toho důvodu právě jsem pronesl ono proroctví. A pohlédnete-li na rozhovor mezi Mými dvěma prvními apoštoly, musí vám být jasné, co se tímto rozptýlením míní, a pochopíte, jak už bylo řečeno na začátku, o jaké rozptýlení jsem Svým učedníkům a apoštolům předpovídal.

10) V několika málo staletích po Mém na nebe vstoupení bylo rozptýlení už tak velké, že už vlastně nikdo nevěděl, kdo je kuchařem a kdo číšníkem. Muselo docházet k velkolepým koncilům, všechno však po nich zůstalo, jak to bylo dříve, totiž rozptýleno.

11) Jak tomu je nyní, nemusím vám dozajista ukazovat; neboť ať se podíváte kamkoliv, narazíte na rozptýlení.

12) Říká se: „Každý na své místo,“ což znamená: „Každá sekta se považuje za nejlepší a nejčistší.“ Jsem snad proto sám? Ó, ne! Otec je přece ve Mně, nebo Praláska.

13) *Podle lásky poznám Svě, nikoliv však podle sekty!* Ten, kdo Mne miluje a dodržuje Moje Slovo, má v sobě lásku Otce tak, jako Já mám Otce v Sobě, a on je Jedno se Mnou tak, jak Já jsem Jedno s Otcem! Proto nejsem sám; neboť stejně tak, jako je Otec ve Mně, jsem Já v každém, a proto každý ve Mně, kdo Mne miluje a následuje Mne.

14) Sekta tu nerozhoduje a proklet budiž každý, kdo ze světských ohledů dává přednost jedné sektě před druhou! Neboť v žádné sektě není pravda ani život; všechno spočívá na vynucené víře a na víře přemlouvav, což není ani o vlasek lepší. Otázka: Kde však zůstává svobodný člověk?

15) Kdy jsem někoho k víře nutil? Každému jsem ponechával jeho svobodu. Ten, komu Moje dílo nestačilo ani jeho vnitřní přesvědčení, nebyl nucen žádným jiným prostředkem; neboť

jsem Své učení nedal do víru, nýbrž pro čin.

16) Neříkal jsem: „Kdo Mi uvěří, z toho beder budou proudit řeky živé vody!“, nýbrž jsem říkal: „Kdo bude jednat podle Mých Slov, doví se, zda je Moje učení od Boha či od lidí!“

17) K čemu by ostatně výzva k víře pomohla? Neboť tolik jsem přece jen musel předvídat, že jedno a téže světlo osvítí různě předměty, na které dopadá, podle toho, jak různé předměty to jsou.

18) Stejně tak tomu je se světem víry! Podle toho, na jak různě zbarvenou lidskou mysl dopadne, musí ji také osvítit. Požadavek však, aby se jedno a totéž světlo od všech těch různobarevných myslí navrátilo dokonce bílé, je proto jistě největší pošetilostí.

19) Účinek světla musí být přece různý; ale účinek lásky zůstává stejný, stejně jako jediný účinek tepla, totiž: zahřívá stejně červené jako modré, a všechno může být rozžhaveno, a barva pravého živého žáru lásky je věčně jedna a táž, a žhnoucí zlato se neliší od žhnoucího železa.

20) Hledte, to je význam tohoto textu! Nerozptylujte se tedy, nýbrž setrvejte v lásce, tak budete žít! Amen.

34.

**„Kdož věří ve mne, jakož dí písmo,
řeky z břicha jeho poplynou
vody živé.“ (JAN 7, 38)**

21. února 1844 večer.

1) „Kdož věří ve mne, jakož dí písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé.“

2) Tento text je dán jako past na myši a je vytvořen jako jáma, do které se chytají lvi, panteři a tygři; rovněž je jako patník, o který mnozí v noci zakopnou a pořádně si natlučou. A Já pravím: Tomu, kdo na něj narazí a upadne, to dá velkou námahu, aby opět povstal.

3) Proč jen? Vyžadoval jsem tu a tam víru a hlásal všude lásku činem a slovem. Řekl jsem: „Budete-li mít víru, můžete hory přenášet!“

4) Řekl jsem také, co předložený text naznačuje; ale opakuji znovu *neřekl* jsem, co text uvádí; neboť jsem řekl: „Uskutečňujte Moje Slovo a nebudte jeho pouhými posluchači!“

5) Řekl jsem také, že ti, kdo Mne oslovují „Pane, Pane“, věří tedy v Syna Božího, nevstoupí do království nebeského, nýbrž pouze ti, kdo činí podle vůle Mého Otce!

6) Řekl jsem také: „Ten, kdo podle Mého Slova žije, je tím, kdo Mne miluje; k tomu však, kdo Mne miluje, přijdu a Sám se mu ukáži!“

7) Řekl jsem také: „Pouze jediný zákon vám dávám, abyste se navzájem milovali tak, jako Já miluji vás! Podle toho se pozná, že jste vpravdě Mými žáky.“

8) Nyní se ptám: Co tedy má člověk dělat? Má se spokojit pouze s vírou, jak se radí, nebo se má jen držet lásky a nevěřit nic, než co mu láska ke Mně dává, kterou získal činností podle Mých slov?

9) Neboť činorodou lásku jsem Já Sám označil za jediné platné kritérium, jehož prostřednictvím je možno rozpoznat, zda je Moje láska lidská nebo božská; neboť jsem přece řekl: „Ten, kdo podle Mých slov bude *jednat*, rozpozná, zda je Moje láska od lidí či od Boha!“

10) Co to tedy znamená: „Kdo ve Mně věří, z jeho těla či ledví budou proudit řeky živé vody!“? Živá voda však označuje také živou moudrost z nebe, která však také musí platit za jisté kritérium božství Mého Slova!

11) A tak zde máme dva důvody ke zkoumání, přičemž jeden je v rozporu s druhým. Neboť pod vyslovováním „Pane, Pane!“ se rozumí rovněž dokonalá víra v Syna člověka; ale praví se také, že tato víra nepovede do nebeské říše, - a v předcházejícím textu jsou pouhé víře přislibovány řeky živé vody.

12) Někdo teď položí otázku: Je Moje učení dvojsmyslné? Nebo jsem patřil mezi ty, kdo při každé příležitosti obracejí plášť po větru, a učil jsem před věřící společností o jediné hodnotě víry, a před činorodou společností o jediné hodnotě činu? V tom případě bych byl musel být v protikladu vůči Sobě Samému.

13) Farizeové věřili nezdolně v zákony Mojžíšovy, a to z časových a někdy i duchovních ohledů, a přesto byli všichni Mnou často velmi citelně kritizováni pro nedostatek víry.

14) Proč jsem se zde nespokojil s jejich první vírou, a proč jsem je napadal, že nechtějí věřit

ve Mně, a nazýval je „nositeli zla“, protože žili doslova podle zákona a nechtěli se obrátit k Mému učení?

15) Proč jsem zákon, který farizeové vždy plnili, označil za neospravedlivý a hříchy zatíženého celníka nechal z chrámu vyjít ospravedlněného?

16) Proč vlastně jsem nerespektoval zákony Mojžíšovy a nedbal podle nich sabatu? Proč jsem tím rozzlobil farizeje a učil přitom: „Běda tomu, kdo rozzlobí svého bližního!“?

17) Ano, učil jsem dokonce, že člověk má úd, který ho nabádá ke hříchu, odstranit a vstoupit raději do Boží Říše zmrzačený, než jako rovná bytost sestoupit do pekla. Řekněte zde: Jak se to všechno k sobě má? Před vámi leží celá hromada rozporů; jak chcete všechny tyto rozporů srovnat?

18) Já vám pravím: sami ze sebe byste z tohoto labyrintu cestu najít nemohli nikdy; Já však zde chci, podobou hrdinovi macedonskému,⁹ rozetnout jediným lehkým úderem uzel. A proto poslouchejte!

19) Je rozdíl mezi tím, co jsem *řekl*, a tím, co jsem *přikázal*. Je však také rozdíl mezi řečeným a řečeným: jedno z nich *popírající* a to druhé *přítakávající*. Popírající se rovná *přirozenému*, - přítakávající *duchovnímu*. V přirozeném není příkaz, ale v duchovním příkaz je.

20) Proto, je-li řečeno: „Neříkám“, znamená to tolik: „Já jsem to nepřikázal“; a je-li řečeno: „Řekl jsem“, znamená to: „Přikázal jsem.“

21) Když jsem mluvil o víře, rozuměl jsem přitom vždy živou, tedy s láskou spojenou vírou; ale víru samu o sobě jsem vždy zavrhoval. .

22) Proto jsem vám už také řekl: „Neřekl jsem: Kdo věří v Syna člověka, z jeho ledví budou proudit řeky živé vody!“ „Což znamená: Nikdo nedospěje ke světlu pouhou vírou, nýbrž pouze činem podle Mého Slova!“

23) Jak však pravím zde: „Kdo ve Mně věří, z jeho ledví budou proudit řeky živé vody!“, říkám tolik jako: „Ten, kdo má *živou*, tedy s láskou spojenou víru, bude přiveden do moudrosti nebe; a pokud dovedete myslet alespoň do určité míry, snadno pochopíte, že tím je přislíbeno pouze nebe nejnižšího řádu.“

24) Že však pouhé víře není přislíben žádný stupeň nebe, vás učí vlastní zkušenost. Neboť jste ve Mně věřili už od dětství; zeptejte se však sami sebe, kolik kapek nějaké živé vody proto proudilo z vašich těl. Přivedli jste to svou čtyřicet let starou vírou tak daleko, že jste v sobě evidentně našli dokonce nesmrtelnost vlastního vnitřního bytí jako důsledek nějaké živé kapky vody?

25) Já jsem k vám nyní už vyslal tolik ryzí, pravé živé vody, a přece jste dosud nepochopili mnohé, týkající se vaší vnitřní existence po smrti těla. Já však přece nejsem žádný lhář; přislíbil jsem víře řeky živé vody. Kde jen jsou u vás věřících?

26) Z této vlastní zkušenosti však můžete dostatečně usoudit, že jsem v předcházejícím textu rozhodně nemohl rozumět pouhou vírou ve smyslu věčné pravdy a moudrosti, nýbrž s Láskou k Bohu a k bližnímu spojenou, jak to všem Mým učedníkům bylo dobře známo.

27) Neboť pouhá víra sama o sobě může stejně málo vést k věčnému životu, jako nemůže manžel sám se sebou a ze sebe zplodit děti. Musí se spojit s manželkou a teprve v ohni své lásky s ní děti zplodit.

28) Děti v přirozeném významu odpovídají proudům živé vody z ledví těla. Kromě toho odpovídá „tělo“ nebo „ledví“ v tomto textu hmotnému obrazu láskyplnosti, a celý text v odhaleném stavu zní takto: „Kdo ve svém srdci na Mně drží, toho činnost přispěje k životu věčnému!“

29) Z tohoto velice jasného příkladu však také velice jasně vyplývá, že jsem o pouhé víře vždy mluvil jen záporně, ale nikdy nesouhlasně; neboť jinak bych si byl zcela zřejmě před očima a ušima celého světa hanebně protiřečil.

30) Jestliže je proto někde v Mých slovech řeč o víře, jest tomu rozuměno tak, jako byste hovořili o peněženke. Když někdo řekne: „Dal jsem mu svou peněženku,“ rozumí se samo sebou, že „plnou“; neboť prázdnou by nebylo nikomu pomoheno. Tak také tomu je, viděno z Mé strany, s vírou. Nerozumím pod tím pojmem nikdy prázdnou, nýbrž vždy naplněnou láskou.

31) Říkám proto ještě jednou: Neříkám: „Kdo ve Mně věří, budou z jeho těla či ledví proudit řeky živé vody!“, - nýbrž říkám: „Kdo ve Mně věří, budou z jeho těla či ledví proudit řeky živé vody!“

⁹ Alexandr veliký, který mečem rozřezal gordický uzel.

32) V prvním případě odmítnutí je míněna *prázdna* víra, ze které neprýští ani sebemenší kapka živé vody; ve druhém případě se však rozumí *plná* víra, po které potom pochopitelně následují proudy živé vody, a je to ono, kdy přitakávám: „Kdo vůli Mého Otce *činí*, rozpozná, odkud učení pochází!“

33) Otec však je láska, a ta se nikdy nespokojí se vzdušným zdáním, nýbrž pouze se skutečným bytím. Co vám pomůže pouhé víry nejmatnější přisvit lucerny v nekonečné oblasti tvorby? Můžeš hmatat sem i tam a vzhlížet vzhůru i dolů: jen matné paprsky ti přicházejí vstříc; ale v dálce jsou ony věci, jež ze své velké dálky nevidíš jinak, než jako matné paprsky. Neboť spícímu stačí jen sen. Považuje jej za skutečnost tak dlouho, pokud spí; když se však probudí, hledá všude skutečnost a jistotu.

34) Jak tomu však je, jestliže člověk spí po celý svůj pozemský život a snové obrazy považuje za skutečnost? Co bude, až se po odložení svého těla probudí z takového pozemského snového života? Po čem sáhne? Čeho se bude držet? Ze všech stran bude obklopen nocí; odkud vezme světlo, aby prosvítil nejzmatnější noc kolem sebe?

35) Pravím proto: lépe je tomu, jenž se zde cítí zajat nejrůznějšími pochybnostmi, neboť ukazuje, že má bdělého Ducha, jaký se však ještě nalézá v noci. On nicotnost snových obrazů rozpoznal a volá s velkou touhou po dni v sobě.

36) Ale snící neví nic o své vlastní noci; on je pánem, dělá, co chce, jí a pije a je přesvědčen, že to je skutečnost. Až však procitne, uvědomí si velkou prázdnotu v sobě; ale pochopitelně bohužel příliš pozdě. Neboť jestliže víra, ona plná totiž, nepřivodí při životě těla proudy živé vody z ledví, jak jen by to měla učinit, když ledví odpadlo?

37) Nebo jestliže někdo nemá peníze v peněžence, jež k tomu patří, jak potom peníze dostane, když je ani peněženku nemá? Nebo když někdo nemůže život udržet, jestliže jej má včetně onoho nezbytného jeho obalu, jak ten život potom udrží, jestliže se onoho obalu včetně života zbaví?

38) Kdo nemůže být, když je, - jaký bude, když není? Bude však dáno pouze tomu, kdo má, a tomu, kdo nic nemá, bude také vzato, co má!

39) Domnívám se, že by tento dosti obšírný výklad mohl být jasný dost. Usilujte proto také vy o plnou víru; neboť ona *prázdna* není nic, než pouhý sen. Chcete-li, aby z vašeho ledví proudily řeky živé vody, musí se vaše víra oživit dílem lásky! Amen.

35.

**„Tyto věci mluvil jsem vám,
abyste ve mně pokoj měli. Na světě
soužení míti budete, ale doufejtež,
jáť jsem přemohl svět.“**

(JAN, 16, 33)

23. února 1844 večer.

1) „Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.“

2) Tento text patří opět k oněm, jež jsou velmi srozumitelné a jejichž duchovní význam může být každému jasný na první pohled. Vysvětlím vám hned smysl tohoto textu několika málo slovy a pochopíte z nich dokonale správný duchovní význam tohoto textu; a tak poslouchejte!

3) Všechno, co vám právě nyní říkám, je takového druhu, že vám to v každé situaci vašeho života musí dát pravý vnitřní mír srdcí v lásce ke Mně, jestliže k onomu řečenému budete přistupovat alespoň do jisté míry činně.

4) Svět by vás chtěl tísnit ze všech stran; ale nemůže, protože jsem jej přemohl. *Jestliže však svou láskou máte Mne v sobě, máte v sobě také věčného přemožitele světa.* Svět se však o Mé moci dověděl; proto nesmí a nemůže zkřivit jediný vlas tomu, kdo pravdivě nese ve svém srdci Můj mír.

5) Jestliže však se někdo chce z tohoto míru vymanit a sám hodí světu rukavici k boji, nechť si připíše sám sobě, jestliže ho svět zajme a bude s ním zle nakládat. Kdo však vpravdě v mém míru setrvá, je v bezpečí až do věčnosti, a žádný světský závan mu nikdy nezkriví ani vlasek.

6) Pochopitelně zde někdo řekne: „Ó, pane! Hleď, apoštolové a tvoji učedníci a tolik prvních

křesťanů a také v pozdějších dobách horliví bojovníci za čisté Evangelium se stali mučedníky, a svět se na těchto, Tvým mírem naplněných, hanebně a ohavně pomstil. Proč, Pane, je Tvůj mír neochránil před spáry světa? Neboť Ty Sám jsi přece před Svým utrpením prohlásil, že je kníže světa odsouzen. Jak tedy mohl mít odsouzený sílu tak strašně rozhorlit svět proti Tvým nositelům míru?"

7) Tato otázka je dosti marná, a každý, kdo se jen trochu vyzná v historii, jasně ví, že ti všichni mučedníci, apoštoly počínaje až do pozdějších dob, nevolili mučednickou smrt v důsledku nějakého nátlaku nebo souhlasu z Mé strany, nýbrž dobrovolně z hrdinské lásky proto, že Já, jejich Mistr, jsem byl ukřižován.

8) Pravím vám: Každý mučedník mohl šířit Mé Evangelium, aniž by se mučedníkem stal. Ale ti, kdo je šířili, Mne znali, měli věčný život před očima, a nechtělo se jim proto dlouho na světě setrvávat, nýbrž se sotva mohli dočkat, až se zbaví těla, aby mohli dospět tam, kam jsem odešel před nimi.

9) Jan však měl ke Mně největší lásku; proto se nebál pronásledování světem a byl ochoten vystavit se mu až do posledního konce, než aby se pokoušel ode Mne vyžebrot prodloužení svého pozemského života. Byl proto s Mým pořádkem naprosto spokojen, zatímco mnozí jiní byli žebráky a byli ochotni vystavit se raději nejstrašnějšímu mučení těla, než aby ještě o několik let déle působili pro Mou Říši.

10) Protože však u Mne může mít každý, oč vážně a v plné víře prosí, nemohl jsem přece u těchto prvních svědků Mého Slova vzít zpět, co bylo řečeno: „Všechno, zač byste Mne prosili, vám dám!"

11) Z uvedeného vyplývá jasně, že Moje Slovo nemělo svědků krve zapotřebí; neboť jsem přece přislíbil Jediného věčného platného svědka, Svého Svatého Ducha všem těm, kdo přijmou Moje učení a podle něho budou žít. A tento svědek je onen trvajícím, zatímco krev prvních mučedníků už dávno pro všechny pozdější časy dokonce i historicky vymizela beze stop.

12) Jestliže však je tento Duch věčným svědkem, k čemu bych měl vyžadovat svědectví krve těch, kdo Mne následovali? Jestliže někdo chce být svědkem krve, nechť se jím stane; nikdo však ať se nedomnívá, že Mně tím prokazuje službu, nýbrž že každý, kdo to učiní, činí tak k vlastnímu, nikoliv však Mému prospěchu!

13) Je to tak, jako kdyby řekl otec dětem, jejichž šaty jsou ještě dobré: „Koupím vám nádherné nové šaty, až tyto předtím obnosíte!" Některé děti se v naději v nové šaty a zalíbením v ně dají svést a nešetří ty staré ani trochu. Když je brzy roztrhají, opatří jim otec pochopitelně, co jim slíbil; ale některé z těch dětí, které milují otce víc než šaty, moudře ty staré šetří, aby otci předčasně nedělaly výlohy.

14) I když u Mne o jistých výlohách nemůže být ani řeč, přece je třeba si povšimnout jiných výloh, totiž způsobení malého nepořádku. Neboť Já jsem každému člověku z Mého pořádku stanovil určitý životní cíl, a ten není ani v meči, ani v ohni; neboť smrt mečem nebo ohněm je soud. Kdo tedy nějak do Mého pořádku svévolně a o své vůli zasáhne, musí si nechat líbit malý soud tak, jak předstihl Můj zákonný pořádek.

15) Daniel zemřít nechtěl; proto byl zachován v jámě lvové a stejně tak i mládenci v peci ohnivé, a mnoho podobných příkladů. A hleďte, jim všem nebyl ani zkriven vlasek, rovněž tak mnoha tisícům těch, kdo Mne milovali, nebyl ani zkriven vlas, protože se jim dostalo nerušeně síly Mého míru do jejich srdcí. Ale každý, kdo se chtěl nad tento mír vymrštít, musel zato také okusit nesváru světa.

16) Někdo řekne pochopitelně také zde: „Když tomu tak je, je zřejmě nejlepší nechat svět světem v jeho hanebném nesváru, a každý lepší ať se o svět nestará a žije si ve svém míru; a když to tak budou dělat všichni, nebude brzy svět přeplněn ohavnostmi až ke hvězdám?"

17) Dobrá, pravím Já, počítejte zpátky! Od dob apoštolů se vyskytlo nesčetné množství horlivců, kteří chtěli s planoucím mečem v ruce zlepšit svět. Byly prolity proudy krve. Ptejte se sami, s jakým úspěchem? Pohlédněte jen do světa ven, on vám dá ze všech stran odpověď nad slunce jasnější.

18) Až do vašich dob zanechal tento velký počet horlivců takovou posmrtnou vzpomínku, že by podle ní musel být celý svět zřejmě rájem, a přesto je právě tato vaše doba desetkrát horší, než byla v dobách Noé!

19) Proč jen David řekl: „Ó, Pane, jak nicotní jsou všichni lidé před Tebou, a jak bez užitku jest veškerá pomoc lidí!?" - David to řekl, protože Mne znal; vy však mluvíte jinak, protože Mne

neznáte tak, jak Mne znal David!

20) Domníváte se snad, že nevím, co svět činí, a že jsem příliš vlažný, abych svět za jeho zločiny neztrestal? Já vám pravím: „Myslete na něco jiného a přenechejte řízení světa Mně!“

21) Ten, kdo tasí meč, také mečem zajde! Otevřeným násilím nikdy nikdo proti světu nic nepořídí; neboť tam, kde svět násilí vidí, reaguje na ně opět násilím, a tak neustále rdousí jeden národ národ druhý.

22) Ten však, kdo chce proti světu bojovat, musí tak činit tajnými zbraněmi, a těmito zbraněmi jsou Má láska a Můj mír ve vás! *Každý však musí oněmi zbraněmi nejprve přemoci vlastní svět v sobě*; potom teprve bude moci oněch zbraní vítězně vždy použít proti vnějšímu světu.

23) *Vpravdě, kdo není vnitřně mistrem světa, bude jím navenek tím méně!* Každý však, kdo v sobě ještě pociťuje prokletí podobnou horlivost ohně, není ještě hotov se svým vlastním světem; neboť tato horlivost pochází ještě z tajného boje mezi Mým mírem a světem lidí.

24) Neboť svět to je, jenž horlí a soudí a přivolává oheň s nebe, aby se tak Istivě maskoval pro Mou věc; Můj Duch a Můj mír však nehorlí, nýbrž působí mocně v tichu a zcela celým světem nepozorován a nemá žádný jiný štít, než dílo lásky a projevení pokory. Kvůli lásce a pokoře však dle Mého vědomí nebyl ještě od dob Mého Jana nikdy nikdo světem odsouzen.

25) Hledte, v tom spočívá pravý vnitřní mír a také mocné vítězství nad světem, který jsem Já Sám vybojoval! Dbejte proto tohoto výkladu, jen tak zvítězíte nad světem v sobě i nad každým jiným světem Mým jménem a Mým mírem vždy a navěky! Amen.

36.

„A zavřev knihu, a vrátiv služebníku, posadil se. A všech v škole oči byly obráceny naň.“

(LUKÁŠ 4, 20)

26. února 1844 večer.

1) „A zavřev knihu, a vrátiv služebníku, posadil se. A všech v škole oči byly obráceny naň.“

2) Moje milé děti! V tomto textu se líčí pouze přirozený čin, jaký po předcházejícím čtení proroka Izaiáše nutně následovat musel. Protože však v každém činu Pána je vnitřní a nejvnitřnější smysl, je také takový v tomto, zdánlivě zcela přirozeném pohybu; a v tomto významu musí být rovněž opět neklamné kritérium, jaké prokazuje plné Božství Krista, a proto také vše, co činí, činí pro všechny časy a pro celou věčnost.

3) Že to je správné, vyjasníme hned každému malým pozorováním a porovnáním tohoto textu s následujícími časovými událostmi. A tak jen poslouchejte!

4) Ježíš četl z proroka v synagóze stoje. - Co to znamená?

5) „Synagóga“ je svět. Pán, který zde předčítá z proroka stoje, znamená, že On vždy bdělý a mající přehled o všech poměrech a tajemstvích Svě Slovo světu neodhalí, nýbrž je *zahalí* a předá v přirozeném smyslu. Neboť „prorok“ naznačuje ono zahalené v přirozeném; Pán však ukazuje, že všechno ono zahalené není odhaleno k nalezení nikde jinde a také nikde jinde splněno, než pouze v Něm Samém!

6) Když Pán byl četl z knihy, svinul ji a předal služebníkov; On však se posadil a oči a uši všech byly na Něho obráceny. - Co asi toto znamená?

7) „Pán knihu svinuje“ znamená, že také pro potomstvo duchovní význam Slova uzavírá. „Potom předává svinutou knihu služebníkov synagógy“, což znamená: Předává skrytou moudrost tomu, kdo pracuje v jejím chrámu, což je pro budoucnost srdce člověka.

8) Potom Pán usedá k odpočinku, a oči a uši všech jsou k Němu obráceny. Tento akt je příkladný a odpovídá stavu, jaký po na nebe vstoupení až do současné doby na světě lidí je, neboť Pán pro vnější svět odpočívá jako po práci.

9) Oči a uši mnohých jsou k Němu obráceny; ale On mlčí a nedá se spatřit jakoby v činnosti tělesné, nýbrž jakoby ve Svě Svatosti shovívavě odpočívající, a to jen očima víry. Proč tomu tak je? Protože k Němu lidé obracejí jen své oči a uši, čili, svou dychtivost po vědění, nikoliv však svá srdce.

10) Pán však nicméně trochu promluví slovy, kdy říká: „Nyní se před vašimi očima splnilo, co prorok vyslovil.“ - Hledte, tak je tomu také u vás; neboť po dlouhém odpočinku sestoupil Můj

Duch také na vás, protože jste ho hledali, a odhaluje vám svinutou knihu, jakou také služebníci po všechny časy uchovávali ve svých komnatách pouze zahalenou.

11) Tito služebníci se v přirozeném významu podobají onomu, jemuž byla svinutá kniha předána. Jest jimi rozumět všechny ty, jež v nějaké církvi označujete jménem „kněží“. Tito služebníci knihu odhalenou nedostanou, pokud budou služebníky synagógy.¹⁰

12) Ale každý člověk, je-li pravým služebníkem v pravdivé, nové synagóze svého srdce, dostane také nejprve knihu svinutou a neodhalenou. Je-li však věrným služebníkem v tomto chrámě a zametá v něm a čistí jej a dbá o posvátný svitek, přijde Pán a posadí se v té synagóze, a nastane v ní klid a mír. A když se na Pána obrátí ze všech částí srdce jeho oči a uši, řekne též On: „Nyní je Duch Pána nad tebou, a je odhalen a naplněn svatý svitek v tvé živoucí synagóze!“

13) Hledte, to je naprosto jasný význam tohoto zcela nenápadného textu!

14) Já vám pravím: Může někdo pátrat a hledat, jak jen chce, aby ten svitek odhalil; může se vyptávat všech lidí, všech duchů i andělů, nedosáhne ničeho, neboť pouze Já Sám jsem dveřmi!

15) Co je platné člověku, jestliže se ptá: „Mám v sobě život věčný?“ a dostane se mu odpovědi: „Život věčný je pro mne hádankou, pochybností; nic z toho v sobě nemám, než touhu po něm!“

16) Otázka: Komu taková útěcha postačí? Neshoduje se snad s filosofickým učením, ve kterém se moudrý svět takto utěšuje: „Jestliže existuje trvání mého myslícího Já, pak získám, - a neexistuje-li žádné jeho trvání, získám také; neboť pro nebytí je plus i minus stejnou veličinou.“

17) Ptám se však znovu: Komu však může taková útěcha postačit, jestliže zná cenu života? Může být živému lhostejné, zda je nebo není? Jak však může člověk, který zde je, chválit nebytí, když přece nemůže vědět, jak je stav nebytí vůbec uzpůsobený?!

18) Z toho však může každý snadno pochopit, jak slepý je takový myslitel, jestliže uprostřed nekonečného bytí, v jakém žádné nebytí být nemůže, se nakonec utěšuje naprosto nemožným nebytím.

19) Domníváte se, že v Mém nekonečném Bytí je nějaké zničení možné - nebo snad místo, ve kterém by sídlilo nic?

20) Už přirozený svět ukazuje, jak daleko váš zrak do hlubin Mé tvorby vidí, vám nejpříkřejší protiklad nějakého „ne-místa“; neboť všude vidíte buď světová tělesa nebo velký volný prostor, ale naplněný světelným éterem a křížem krážem vládnoucími silami ze Mně! Otázka: Je to nic?

21) Nemusím tuto větu dále rozvíjet, abych ukázal její pošetilost. Ale pro každého chci připojit pravou zkoušku, jak totiž může zjistit, zda existuje nějaké nic, a pravím:

22) Proleť svými myšlenkami prostory nekonečna! Tam, kde narazíš na prostor, do něhož tvá myšlenka nemůže proniknout, hledej nic. Můžeš však být plně ujištěn, že se ti taková práce nikdy nepodaří! *Neboť kam dosáhne myšlenka, tam je bytí*; kde však bude, kam myšlenka nepronikne? Já toto „Kde“ neznám, a proto to bude moudrý světa znát tím méně.

23) Nedržte se proto mamého bádání a pošetilého hledání; neboť to vám nikdy plody nepřinese! Nedělejte si cestu zbytečně těžkou, ona je snadná, nýbrž přijďte každý ke Mně, a naleznete tam všechno, co jinými cestami věčně najít nemůžete; neboť Já Sám jsem dveře po všechny časy a věčně! Amen.

37.

**„Ale poznal jsem vás, že milování
Božího nemáte v sobě.“**

(JAN 5, 42)

27. února 1844 večer.

1) „Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobě.“ Tento verš se hodí přesně, jako ulitý na závěr těchto dodatků.

2) Tak jsem promluvil k židům; neboť v nich byla mrtvá litera zákona. Ceremonie, dílo zdání

¹⁰ světa

pro ně platilo více, než onen živý Sám, kdo k nim takto promlouval.

3) Proto také byli raněni slepotou a viděli v Tom, jenž je věčně živý, pouhého obyčejného, zcela všedního člověka a divili se nanejvýš nějakému do očí bijícímu zázraku, někdy též moudrému slovu, když byli zrovna přítomni, a něco takového se stalo nebo bylo vysloveno; a když přítomni nebyli, nevěřili, že jsem to či ono učinil nebo promluvil, a snažili se ze všech sil učinit to podezřelým. Tam, kde vystačili s pokusem o přirozený výklad nebo s naprostým popřením, musel jsem podle nich být posedlý a působit prostřednictvím moci čerta.

4) Proč však nepoznali Pána života, když přece bylo vůlí i úmyslem Pána, aby ho byli poznali? Důvod je v textu, kde se praví: „Milování v sobě nemáte!”

5) Proč nelze bez lásky Pána poznat? To bez lásky nelze z téhož důvodu, z jakého slepý nemůže vidět, co ho obklopuje, a hluchý nemůže slyšet hlas svého přítele.

6) Neboť láska je život; život však může vidět a slyšet jen sám o sobě, protože smrt to nedokáže. Nemohli tedy též židé Pána života mezi sebou poznat, protože v sobě neměli žádný život lásky, jakým je svobodný život z Boha, zatímco všechn ostatní život je odsouzený, což je v protikladu k pravému životu lásky holou smrtí.

7) Neboť ten, v němž života lásky není, je pouze marným strojem, který je uveden do pohybu pouze pohonem světa, a jeho zrak, sluch, cit jsou jen mechanické a nikdy se nemohou pozvednout nad odsouzenou sférou odsouzené omezenosti. Pouze pravý život lásky je samostatně svobodný a může proto ze sebe rozbít všechny překážky a vyšvihnout se k Tomu, který je nejnítěrnějším základem.

8) Nikdo nemůže ve své přirozené sféře poznat něco, co by byl předtím neměl v sobě; *jak by však mohl někdo spatřit a poznat Mou Bytost, kdyby nic z toho neskrýval ve svém srdci?*

9) Proto vám pravím: Nechte všechno plavat, *pouze lásku si ponechte*, tak poznáte, co židé nepoznali, a spatříte, co jejich oči spatřit nemohly.

10) V současné době je ve světě mnoho těch, v nichž lásky není. Proto také považují stín, který není ničím, za skutečnost; Mne však, který mezi nimi stále jsem a putuji, nevidí a nepoznávají, protože v nich není lásky.

11) Také jsou mezi vámi takoví, kteří hledají tam, kde nic k nalezení není; tam však, kde to před nimi živě kráčí a září, patřit a poznávat nechtějí.

12) Oni váží ještě stále diamanty s křemínky na *jedné* misce vah. K čemu však slouží váha křemíneků vedle diamantů? Proč se dívat na smetí zdálky a lhostejně přecházet kolem zlata ve vlastním domě?

13) Nestačí znát cenu zlata, - je třeba také umět zlato před smetím, i když přichází z dálky, zhodnotit. To může jen ten, kdo má dokonalou lásku; ten však, kdo mezi ní třepe sem a tam, to nedovede a ještě dlouho to umět nebude. Proto se mu povede stejně jako židům, kteří nedokázali Pána rozpoznat od docela obyčejných lidí.

14) Říkám vám proto a připomínám vám, že jsem vám dal mnoho; ale jen ten to ode Mne rozpozná jako čistý dar, kdo má v sobě lásku.

15) Ten, kdo v lásce počítá a sčítá, co činí a dává, tomu odplatím stejně tak, a ten kdo sčítá a počítá bude se Mnou mít co činit tak dlouho, dokud toho nenechá. Láska však musí být svobodná a nemusí si ve své vnitřní činnosti vyžadovat rad hlavy.

16) Moudrého dárce odměním moudrostí; svobodně milujícímu však budu odměnou Já Sám! Nikdo však, kdo nečiní ze svobodné lásky, nespasí tvář Pána dříve, dokud ze svobodné lásky činit nebude!

17) To pravím Já, věčně Věrný, Pravdivý, První a Poslední, jako Otec v lásce k dokonalému pochopení ve vás! Amen.

Doslov překladatelky

Pozorný čtenář položí několik otázek: *Kdo vybíral texty Nového Zákona, jejichž výklad diktoval Pán Jakobu Lorberovi?*

Vybíral je Lorber sám a jeho nejbližší přátelé. Na začátku 6. kapitoly se praví: „Máte svobodnou vůli textu!”, a v předcházející kapitole: „Zvolte si text sami, jak jen chcete!” Lorberovi přátelé přicházeli večer do jeho nuzného příbytku, předložili zvolený text, a Lorber vnitřním hla-

sem přijímal a zapisoval - nebo možná diktoval - jak Pán s láskou, trpělivě a srozumitelně tyto texty vysvětloval. Také v jiných dílech Jakoba Lorbera, například „Dary s nebe“ (Himmelsgaben), které jsou považovány za Lorberův duchovní deník, odpovídá Pán na otázky jeho a jeho přátel.

Někteří čtenáři se ptají, proč Pán zvolil za tlumočníka Svých Slov právě Jakoba Lorbera. Odpověď je ve Velkém Evangelii Jana (sv. IV., kap. 112): „Nic (z Mého učení) se neztratí a až uplyne tisíc a necelých dalších tisíc let a Moje učení bude téměř zcela pochováno ve špinavé hmotě, probudím v oné době mnoho mužů, kteří všechno, o čem se mezi vámi a Mnou jednalo a co se stalo, doslova zapíší a předají ve velké knize světu, kterému tak budou mnohostranně otevřeny oči!“ (Lorber začal vnitřním hlasem přijímat a sepisovat v roce 1840, v roce 1848 vyšel „Komunistický manifest“.) „Jeden z těch, kterému bude nejvíce vyjeveno, více než vám všem nyní, bude v mužské přímé linii pocházet od Josefova nejstaršího syna a bude proto podle zrození přímým potomkem Davida. Bude sice, stejně jako David, slabého těla, ale tím silnějšího Ducha.“ (Viz též „Nota bene“ v téže kapitole.)

V předmluvě k této knize je řečeno, že ji Lorber napsal jako „dodatek“ k druhému dílu obšáhle knihy „Duchovní Slunce“. Proč? „Duchovní Slunce“ nás vede do deseti sfér onoho světa, resp. do vnitřního zorného pole deseti různých duchovních bytostí, které byly kdysi inkarnovány na naší planetě. Jsou mezi nimi apoštol Petr, Marek, Pavel, prorok Daniel, Swedenborg a apoštol Jan. Čtenáři se tak otevírá jejich prostřednictvím obraz ohromující velikosti a šíře, odhalují se mu tajemství tvorby od naší Země až po Centrální Slunce, i tajemství světa, jaký nás po smrti pozemského těla očekává.

Lorber oba díly „Duchovního Slunce“ přijal a sepsal v letech 1842/43, jeho přátelé tedy v roce 1844 dílo znali, jistě o něm i dalších (v roce 1844 už bylo zapsáno: „Boží domácnost“

[3 svazky], „Měsíc“, „Saturn“, „Moucha“, „Velký Glockner“, „Přirozené Slunce“) diskutovali a jako znalí Písma vyslovovali mnoho otázek. Protože žili podle učení Pána, dostalo se jim milosti, že On Sám na jejich otázky odpovídal. Proto je „Výklad biblických textů“ dodatkem nebo „dodatečnou vzpomínkou“ na to, co bylo řečeno v „Duchovním Slunci.“

Další otázka čtenáře: V prvních kapitolách „Výkladu biblických textů“ se často mluví o *Centrálním Slunci*: „Chci stáhnout světlo všech Centrálních Sluncí do jediného bodu, aby bylo možno v takovém nejostřejším světle rozpoznat, kdo je opravdu naprosto slepý...“

(2. kap.), „Spojím ještě více Centrálních Sluncí dohromady...“ (3. kap.). Co to znamená? Je to *symbol* prasevětla s jeho silou a účinností - stejně jako texty Nového Zákona, které Pán vysvětluje. Téměř v celém Lorberově díle osvětluje Pán z duchovního pohledu stvoření, funkci a pořádek vesmíru a všeho, co stvořeno jest. (Když například pohlédneme na „naše“ Slunce, jeví se nám jako stálice, kolem které obíhají planety. Je však pouze dokonalou planetou, která se se všemi svými trabanty otáčí kolem většího tělesa Centrálního Slunce, kolem Síria.)

Jiná otázka pozorného čtenáře: V textu se často objevují slova jako: „Podívejme se, tak se to bude hodit pro naši věc...“ Co je ta „naše věc“? Je to odpověď na otázku, k jakému užitku je člověku jeho velká sčtetlost. Zda je studiem a čtením možno dosáhnout života věčného.

Odpověď na tuto otázku je *záporná*. Pouhým čtením se k získání věčného života nedosáhne ničeho! „To málo, co od vás vyžadují, není nic než láska a její následující *čin!*“ (5. kap.) „Snadné je poslouchat, ani číst není těžké a stejně lehké je přihlížet, ale sám *učinit*, to pro nikoho velký půvab nemá. Co však je člověku platné vědění a podle něho *nečinění?*“ (5. kap.) „Nevěřte, že pouhým horlivým čtením a studiem v sobě člověk může probudit božího Ducha!“ (8. kap.) „Nebudte marnými čtenáři, nýbrž jedněte podle Slova, pak teprve se stane ono božské v něm ve vás živé!“ (8. kap.) „Spása člověka není v mnoho čtení a mnoho poslouchání, nýbrž závisí na tom, jak on podle zákona lásky *činí!*“ (13. kap.) Ptejte se svého srdce, jak ke Mně přistupuje, ne knih! - Domnívám se, že tato slova dávají plně odpověď na položenou otázku. Čtenářům této knihy přeji, aby je z výkladu biblických textů osvítilo Slunce Pravdy a Poznání!

J.P. Švýcarsko, prosinec 1996.

Obsah

Předmluva.....	3
1. Dobrá rada k užitečnému čtení Starého a Nového Slova.	5
2. Námitka a její vyvrácení.	6
3. Podobenství o moudrém a nemoudrém staviteli a jeho význam. (MATOUŠ 7, 24-27)	8
4. „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze Mne“ (JAN 14, 6).	9
5. „Žízním!“ - "Dokonáno jest!" (JAN 19, 28 a 30).- - -	11
6. „A užřevše ho, klaněli se mu. Ale někteří pochybovali." (MATOUŠ 28, 17).	13
7. „Ten přistoupiv ku Pilátovi, vyprosil tělo Ježíšovo." (LUKÁŠ 23, 52)	15
8. „Ježíš pak počínal býti jako ve třicíti letech, jakž domnín byl, syn Josefův, kterýž byl syn Heli." (LUKÁŠ 3, 23)	16
9. „Když pak byl večer, přišel se dvanácti." (MAREK 14, 17)	18
10. „Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho." (JAN 1, 11) „Odpověděl Pilát: Co jsem psal, psal jsem." (JAN 19, 22)	20
11. „On pak povrh plášť svůj, a zchopiv se, šel k Ježíšovi." (MAREK 10, 50)	22
12. „Neboj se, Pavle, před císařem máš státi, a aj, dalť tobě Bůh všecky, kteříž se plaví s tebou." (SKUTKOVÉ S. APOŠTOLŮ 27, 24)	24
13. „Ale jakož bylo za dnů Noé, takž bude i příchod Syna Člověka" (MATOUŠ 24, 37)	25
14. „Protož řeknouliť vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, ve skrýších, nevěřte!" (MATOUŠ 24, 26) „Nebo kdežkoli bude tělo, tuť se shromáždí i orlice." (MATOUŠ 24, 28)	28
15. „Přivedli oslici i oslátko, a vložili na ně roucha svá, a jej na vrchu na ně posadili." (MATOUŠ 21, 7)	29

16. „Dí Ježíš: Zdvihněte kámen. Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest." (JAN 11, 39)	31
17. „Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou?" (LUKÁŠ 24, 26).	32
18. „Pakliť prstem božím vymítám ďábly, jistěť přišlo k vám království Boží." (LUKÁŠ 11,20)	34
19. „Neopustímť vás sirotků, přijduť k vám." (JAN 14,18).	35
20. „A viděl je, a oni se s těžkostí plavili; (nebo byl vítr odporný jim.) A při čtvrtém bdění nočním přišel k nim, chodě po moři, a chtěl jich pomínouti." (MAREK, 6, 48)	37
21. „Ale oči vaše blahoslavené, že vidí, i uši vaše, že slyší." (MATOUŠ 13, 16)	38
22. „I pravím jim: Amen pravím vám, žeť jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří království Boží přicházející v moci." (MAREK 9, 1)	40
23. „Vůdcové slepí, kteříž cedíte komára, velblouda pak požíráte"(MATOUŠ, 23, 24)	41
24. „I zaplakal Ježíš." (JAN 11, 35)	43
25. „Nepečujtež tedy, říkajíce: Co budeme jísti: anebo co budeme pítí? Aneb čím se budeme odívati? Nebo toho všeho pohané hledají. Vít zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete." (MATOUŠ 6, 31-32)	44
26. „Ty pak nepřátely mé, kteříž nechtěli, abych nad nimi kraloval, přiveďte sem, a zmordujte přede mnou." (LUKÁŠ 19, 27).	45
27. „Chvály od lidí nepřijímám." (JAN 5, 51)	47
28. „A z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více." (JAN 6, 66).	49
29. „I prosili ho všichni ti ďáblové, řkouce: Pust' nás do vepřů, ať do nich vejdemo." (MAREK 5,12)	51
30. „A aj, já posli zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí a výsostí." (LUKÁŠ 24,49).	53
31. „A on (Zacheus) předběhl napřed, vstoupil na strom planého fíku, aby jej viděl; nebo tudy měl jíti." (LUKÁŠ 19,4).	54
32. „Tedy Ježíš uzřev matku, a učedníka tu stojícího, kteréhož miloval, řekl matce své: Ženo aj, syn tvůj. Potom řekl učedníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny přijal ji učedník ten k sobě. _ (JAN 19, 26-27)	56
33. „Aj, přijdeť hodina, anobřž již přišla, že se rozprchnete jeden každý k svému, a mne samého zanecháte. Ale nejsemť sám, nebo Otec se mnou jest." (JAN 16,32)	58
34. „Kdož věří ve mne, jakož dí písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé (JAN 7,38)	59
35. „Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět." (JAN, 16,33)	62
36. „A zavřev knihu, a vrátiv služebníku, posadil se. A všech v škole oči byly obráceny naň." (LUKÁŠ 4,20)	64
37. "Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobě." (JAN 5, 42)	64
37. „:Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobě."	66
Doslov překladatelky	67

VÝKLAD BIBLICKÝCH TERXTŮ Vnitřním hlasem přijal a sestavil Jakob Lorber. Přeložila Jaro Scheidegger – Pipichová
Grafická úprava a obálka Vladislav Zadrobílek. Vydalo nakladatelství TRIGON – Umělecká 2, 170 00 Praha 7. sazba z písma Century Schoolbook Martin Třešňák. Tisk SILURIUS – Karel Medelský, Švábky 8, Praha 8. Vydání první. Praha 1997

ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit